

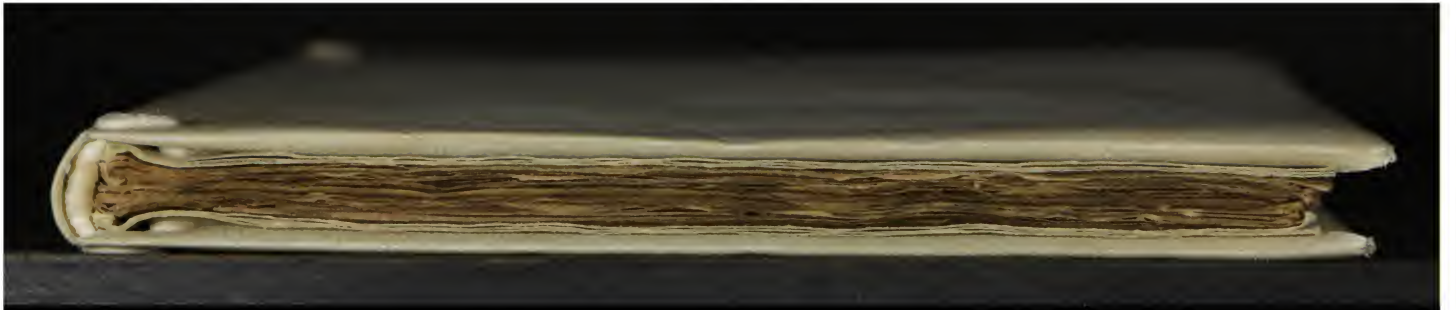
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 1.6.671

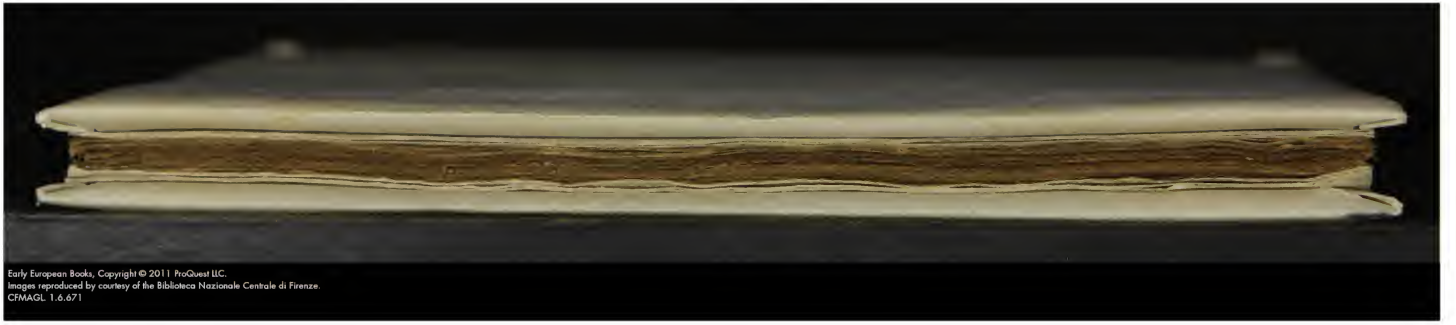

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 1.6.671

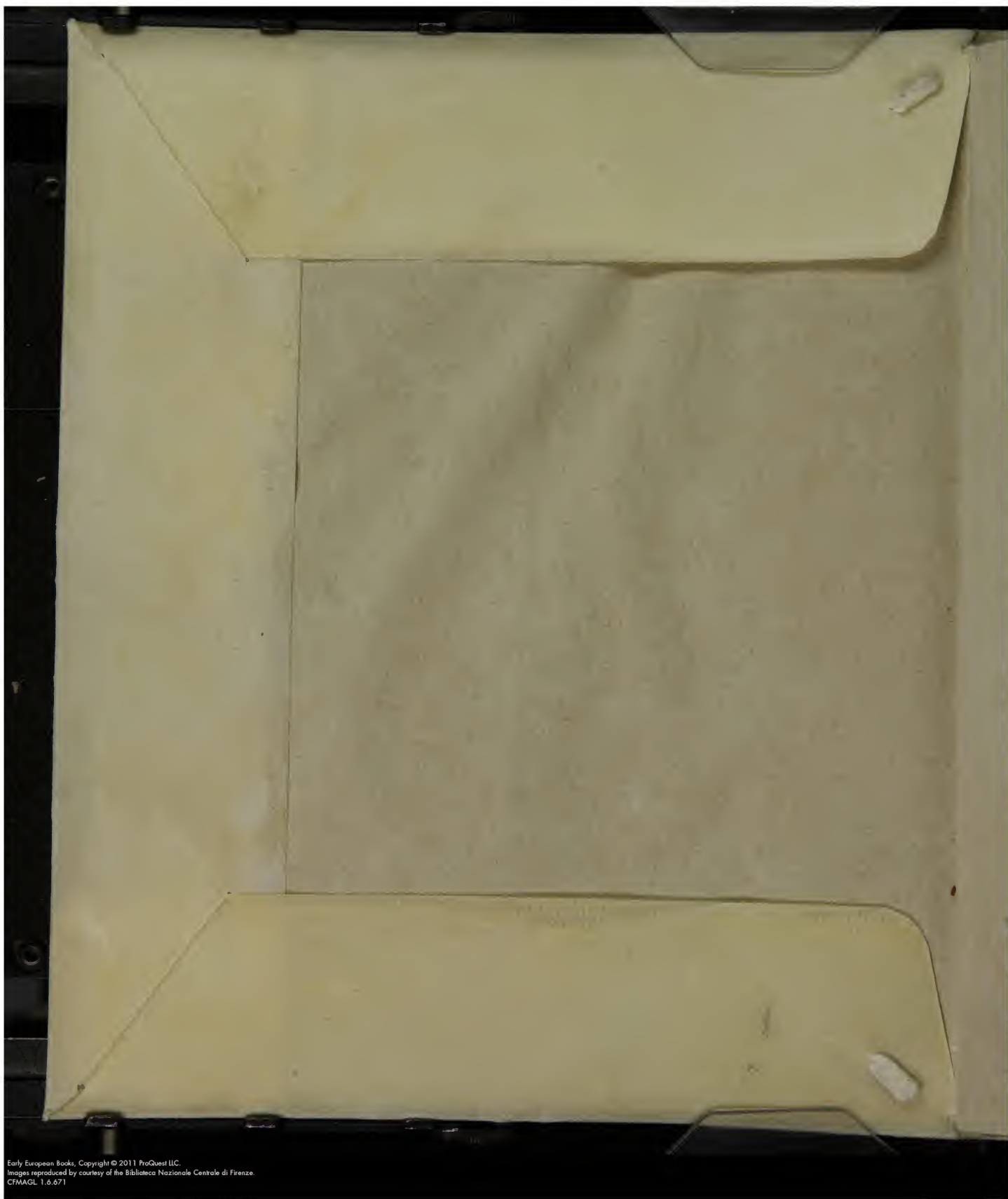

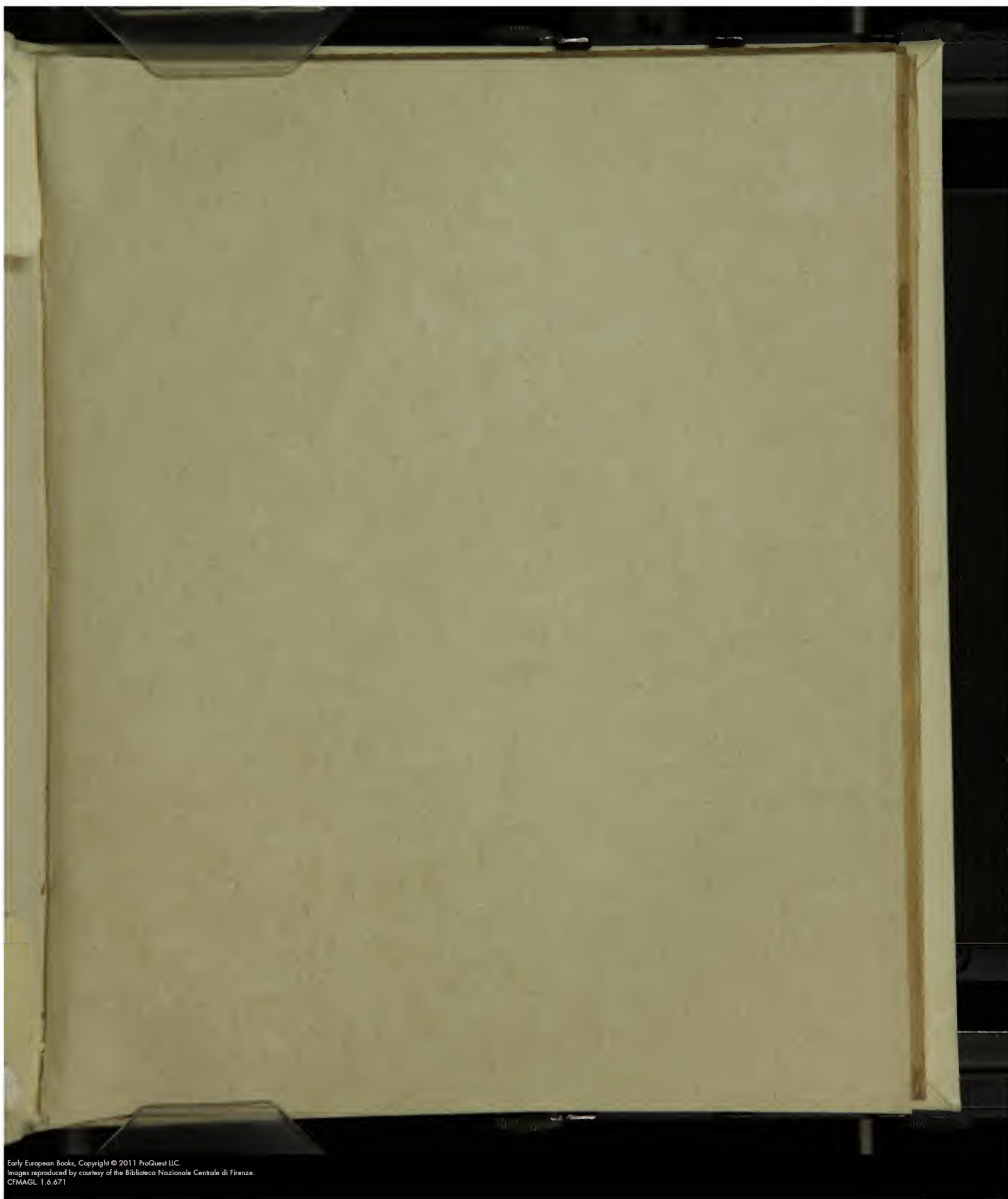

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 1.6.671

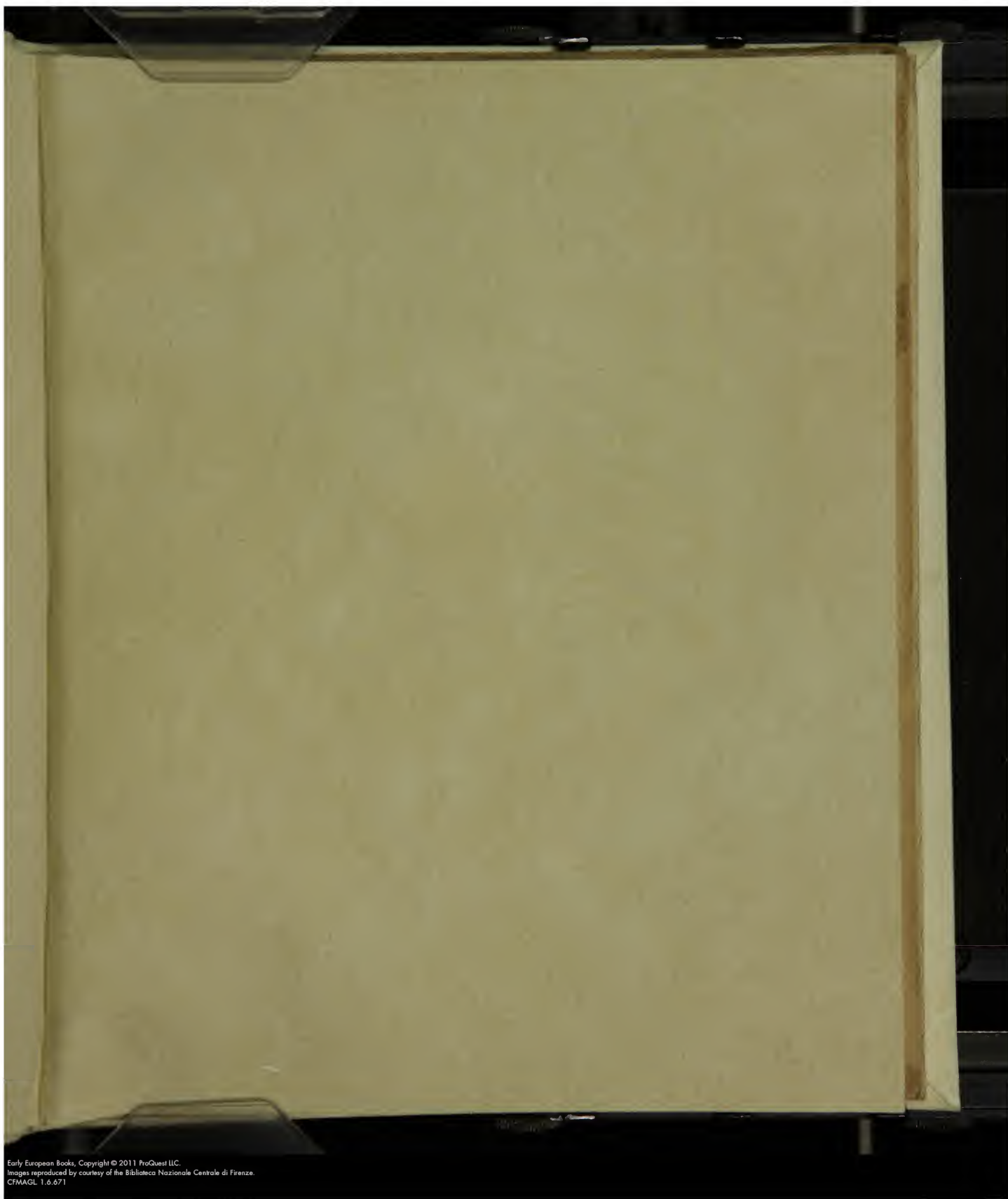
Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 1.6.671

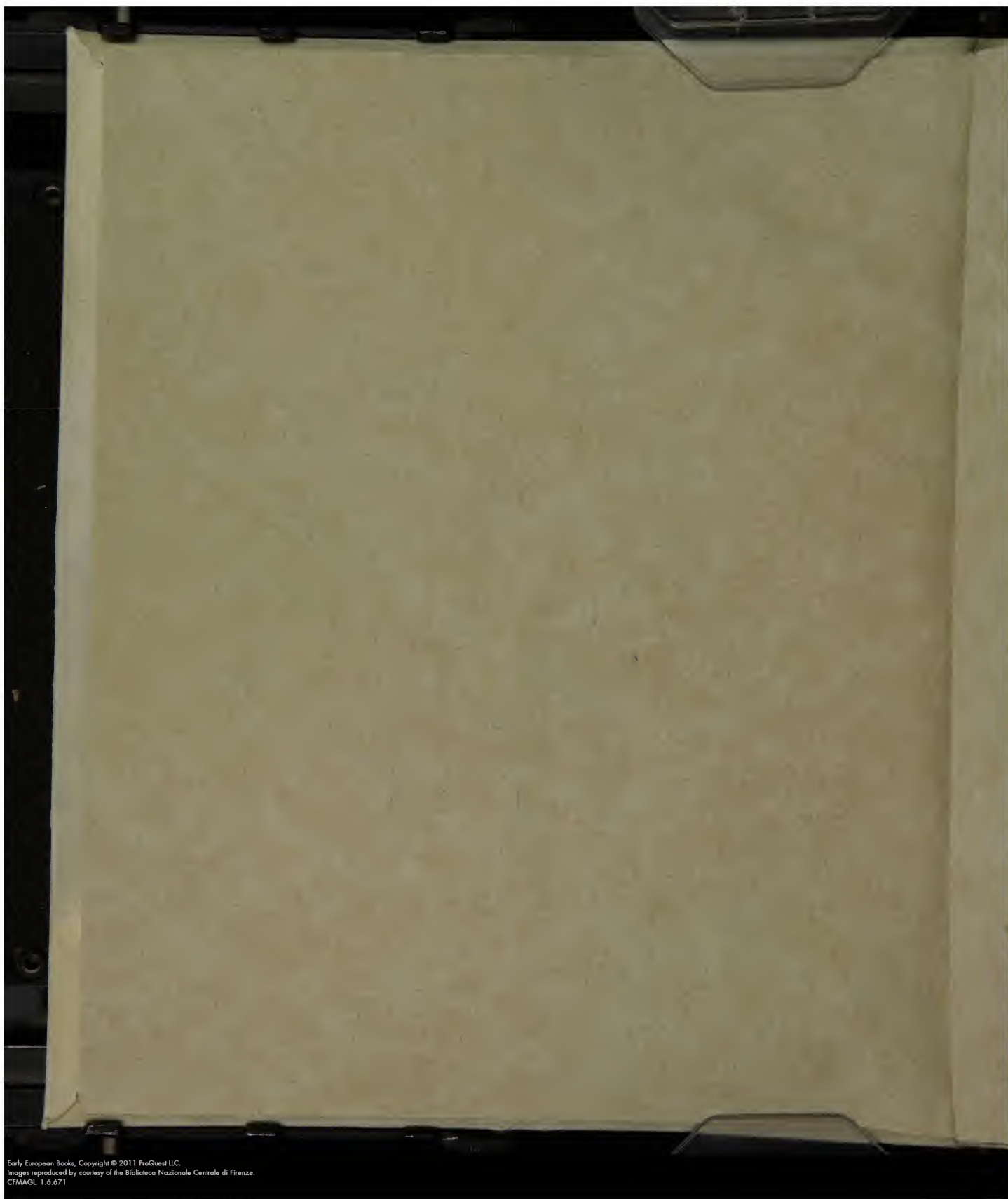

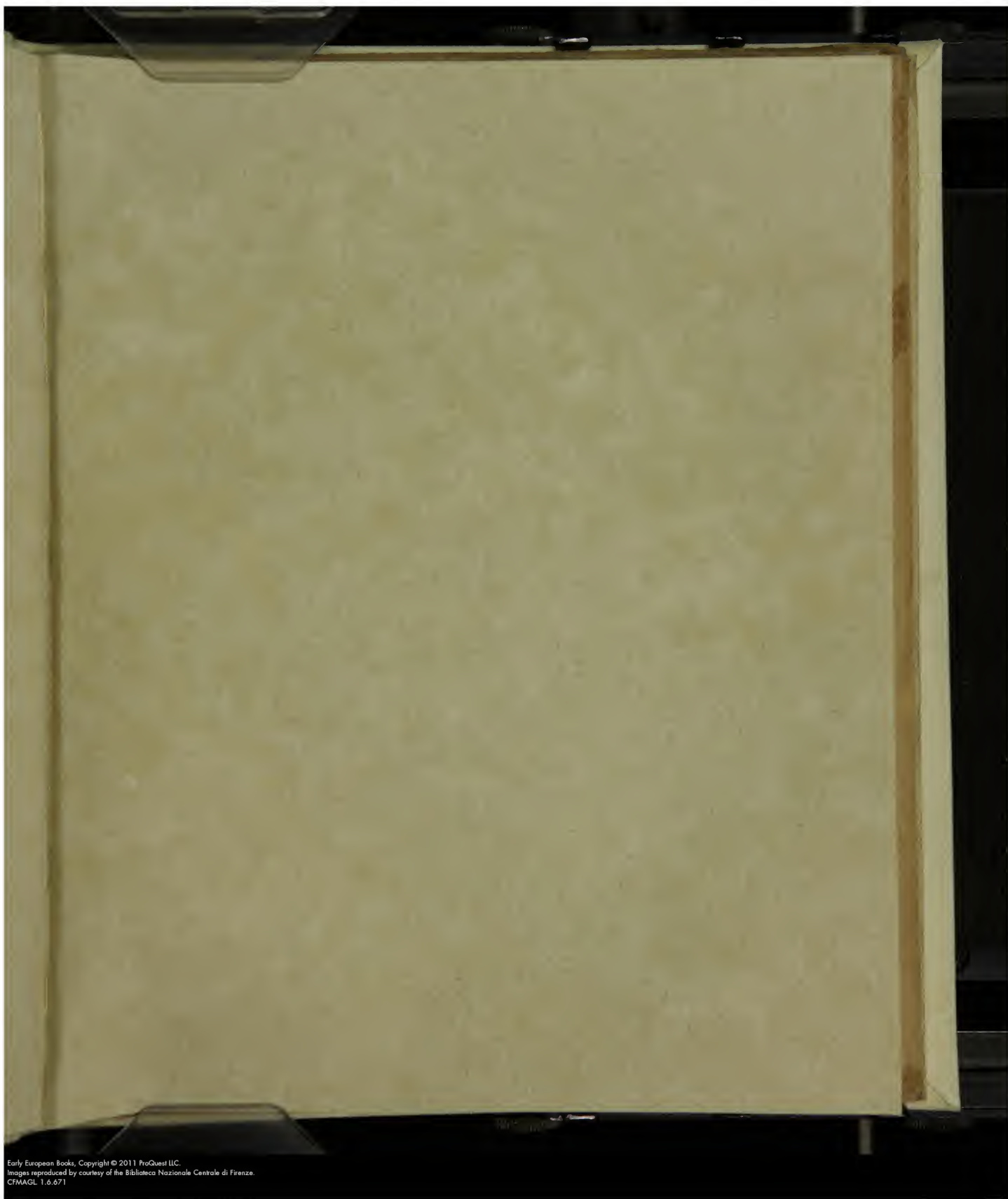
1. 6. 671

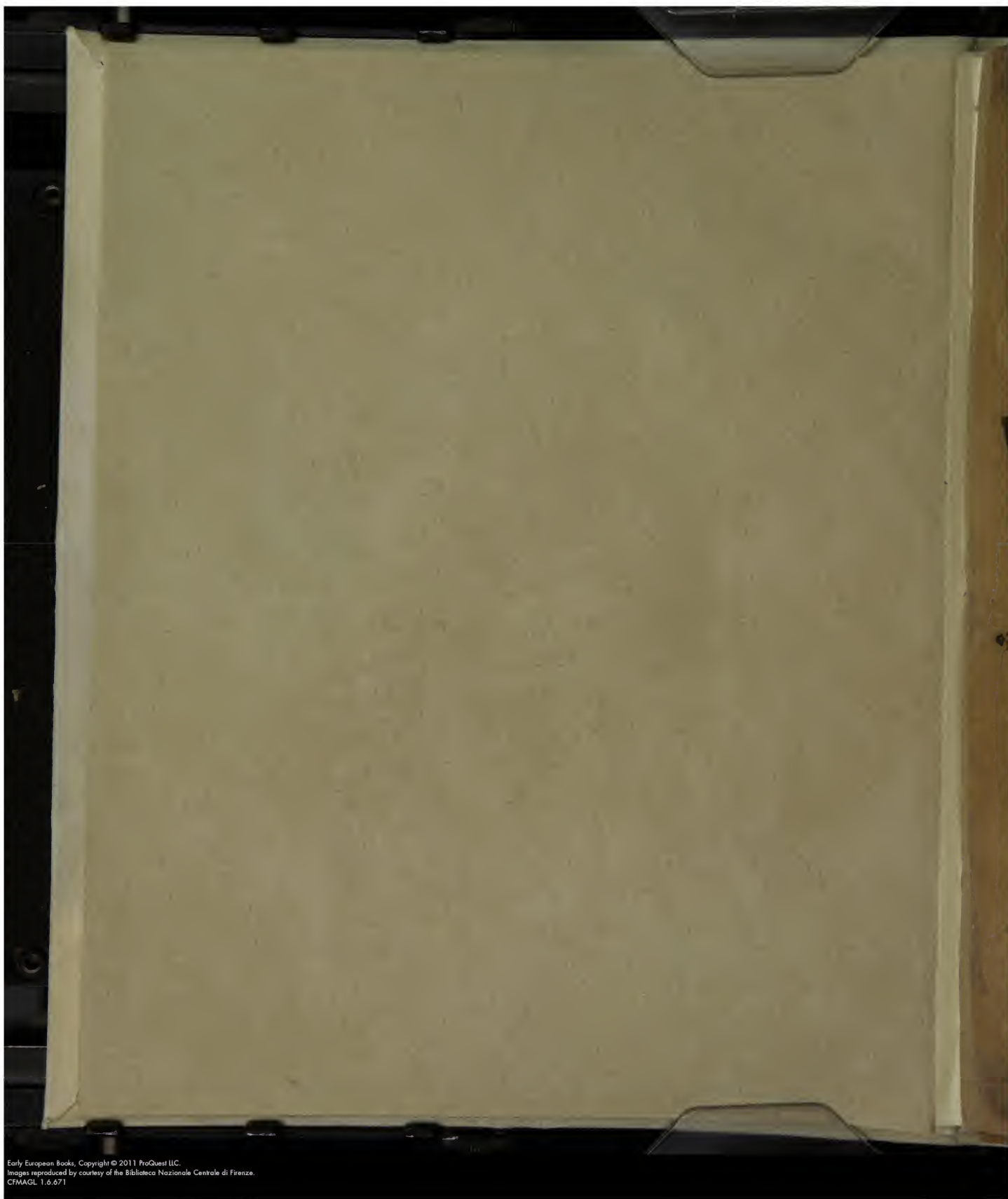

CONRADI SAMUELIS
SCHURZFLEISCHII
Historia
VETERIS REGNI
POPULIQVE
BURGUNDIONUM.

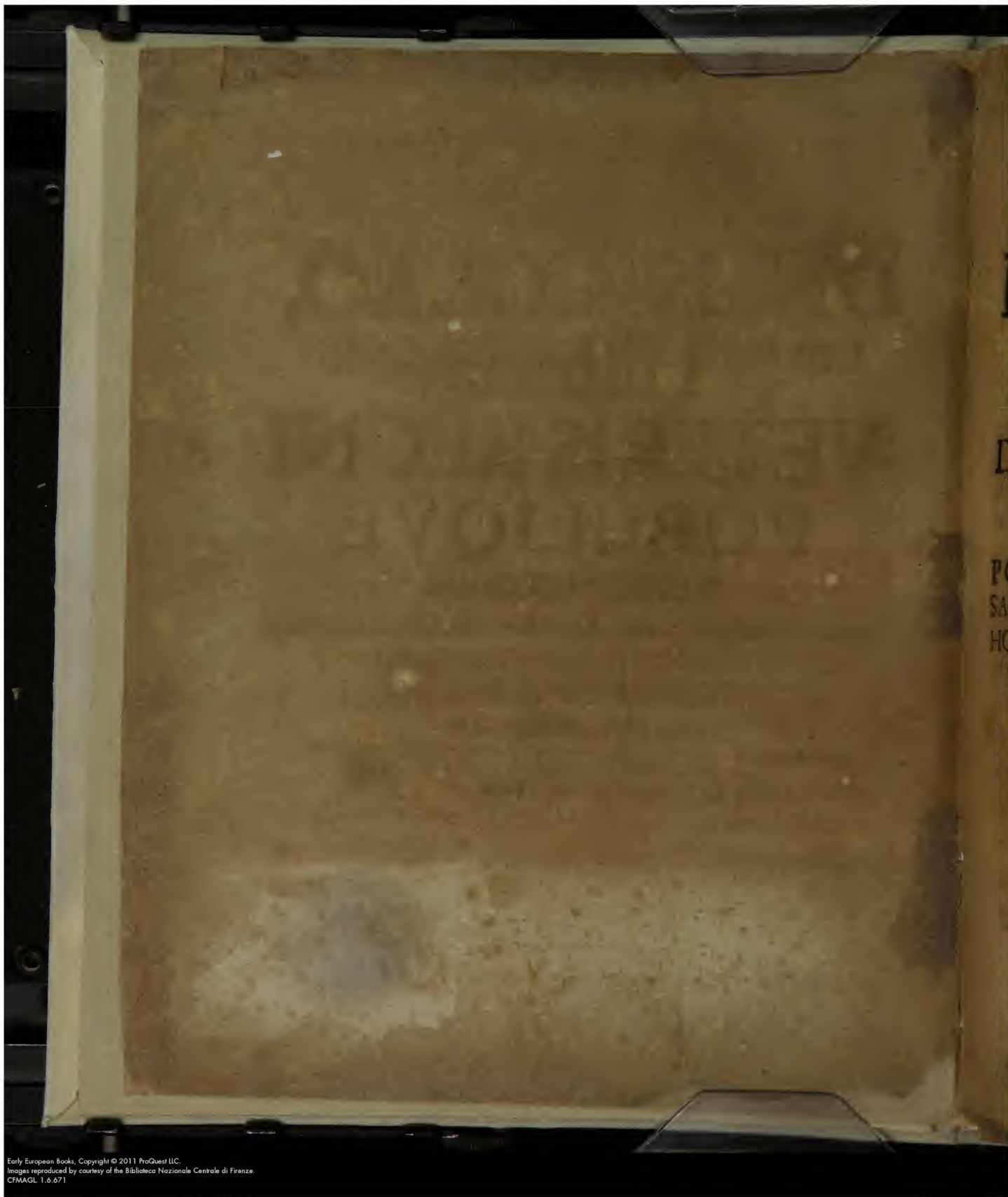

WITTENBERGÆ SAXONUM,
Impensis Hæred. D. TOBIÆ MEVII, &
ELERTI SCHUMACHERI.

Prælo MATTHÆI HENCKELII, Acad. Typogr.
Anno cly lxx LXXIX.

ILLUSTRISSIMO ATQVE
EXCELLENTISSIMO
DOMINO,
DN. NICOLAO,
LIB.BAR.ET S.R.I.BANNE-
RO, A GERSDORFF,
DYNASTÆ IN BARUTH,
HENNERSDORF, BRETNIG, HAUSWALD,
RACKEL, ETC. ETC.
POTENTISSIMI PR. ELECTORIS
SAX.COMITI,ET CONSILIARIO SANCTIORI ET
HOC TEMPORE AD CONFICIENDUM PACIS
SEPTENTRIONALIS NEGOTIUM LEGATO
SPLENDIDISSIMO, HEROI
IN TOGA,
*DOMINO MEO GRATIO-
SISSIMO.*

X 2

Illu-

ILLUSTRISSE ATQVE EXCELLENTISSE
B A R O,
DOMINE GRATIOSISSE.

Um saepe animi pendeo, quoniam cultus
genere reducem Te excipiam, tum metus
fiduciâ & veneratione mixtus conatum
hunc identidem retardat, atqve eò magis
ancipitem incertumq; me tenet, quòd ni-
hil vel industria, vel fortuna offerre mihi potuit, quin esset
infra tuam expectationem. Equidem merita tua id sum-
mo jure postulant, ut quoniam in omnibus vitæ mune-
risq; partibus maxima sunt, suo ipsa se splendore ab inju-
ria temporum vindicent, & in religione animi tacitaqve
admiratione conquiescant. Si quando enim id mihi su-
mo, ut susceptos abs te pro republica labores perpendam,
ver-

verbisq; exprimam, hæsitò protinus, & in cogitatione de-
fixus prope obstupelco, ac non modò non idoneâ dicen-
di ratione exæquare, sed ne rectè quidem æstimare, aut
quoq; modo explicare possum. Summas aulæ mole-
stias, quas non deponis, sed renovas quotidie, cumulatior-
esq; habes, & itinera diu multumq; confecta, quæ pa-
triæ causâ nondum recusas, ac tot & tantas, tamq; arduas
legationes, quas frequentissimè obiisti, non attingam,
propterea quòd in omnium ore sunt, monumentisq;ve
hodiernis passim celebrantur. Etsi verò tranquillita-
ti ac valetudini tuæ expediebat, ut ab his curis ad quietem
te quodammodo revocares, tamen hoc tibi adeò non
concedebas, ut quoq; nuper ultrò susciperes legatio-
nem ulu tractationeq; difficilissimam, quando rerum ne-
cessitas, fortunæq; proximorum temporum flagita-
bant, ut Regum, necessitudine pariter religioneq; con-
iunctorum, animi conciliarentur, & tot gentium natio-
numq; ruinæ sic tandem fulcirentur. Excusatio, fa-
teor, in promptu erat, siquidem tibi, iam plus triginta an-
nis in luce reipublicæ versato, placuisset vacatio à nego-
tiis, præsertim contentione partium impeditis, & exter-
nis insuper ac transmarinis, eventusq; expectatione etiam

) 3

pro-

proximo adhuc tempore vehementer implicatis. Sed longè alius tibi, & par tot rebus animus est, bonitasq; tuæ indolis in omni genere apparet divina & singularis, nulloq; tempore relangvescit ac fatigatur, sed contrà agendo alitur ille vigor, funditq; se amplius, & operi suo tam latè patenti acriùs insistit. Quæ industria quàm sibi similis, tam certè tibi propria est, DOMINE, magisq; in vitæ consuetudine & congressibus explendescit, præsertim quum in publicum egregiè consulis, & futura diligenter provides, ac rectâ deinceps constantiq; in rempublicam voluntate, quid factu utile pulchrumq; sit, svades. Cumq; hæc animi vis in omnibus rebus factisq; tuis eluceat, tùm ejus documentum nunc quidem præcipuè in illustri positum est, quum pacis inter Reges finitimos, Saxonisq; necessarios, instaurandæ ratio tantum apud te valuit, ut ad eam auspiciatò conficiendam omnia laudis tuæ adjumenta afferres. Nil dabo auribus tuis, & tamen ingenuè dicam, puram & innocentem prorsus atqve omnino esse virtutem tuam, quâ ita gloriæ utilitatiq; PRINCIPIS servis, ut mentem nihilominus semper cum Deo jungas. Quam consuetudinem, per se rectam & laudabilem, uno vitæ tenore servas, & religiosè æquè ac prudenter omnia minima, maxima

ma à cœlestibus auspiciis , nostraq; memoriâ faciendo
doces , quale pondus habeat vera felicitas , & unde peten-
dum ejus initium sit , quemadmodum deinceps progres-
sus expectari debeat , & ubi denique prosper fortunatusq;
laborum exitus reperiatur. Secundum hæc gravitas tua
jam diu apud exteras gentes nota est , quam augustissimo
Cæsari Leopoldo , & regum Europæ maximo , Ludovico
XIV. jam diu testatam fecisti , cum Vindobonæ & Parisiis
amplissimis legationibus fungerere. Reliqua non exeqvor,
sive quòd fulgore suo mentis acie præstringunt , sive quòd
plura enumeraturo quædam etiam multitudo ipsa mihi
subducit , quando nullus patriæ locus , nulla Germaniæ re-
gio , nulla Principum aula est , quin ornamentis tuis referta
repletaq; sit , præsertim hoc tempore , quo sæpe multumq;
de curis , de sedulitate , de laboribus , de ardua muneris tui
perfunctione gratas consentientesq; summorum hominum
voces exaudimus. Hæc publicè in theatro vitæ orbisq; ter-
rarum consecuto , privatim quoque fortuna plurimum re-
pendit , beneficiaq; sua cumulavit , quòd eam Conjugem ,
Conjugem dico , Henricam Catharinam Frisiam , in matri-
monio habes , quæ diligenter te observat & colit , gloriamq;
pari exemplo transmittit ad posteros , & animi sanctitate
mo-

morisq; cultu Gentis suæ laudem supra sexq; conditionem
effert, & in omni genere virtutum, artium linguarumq;ve,
matronis summo loco natis rarum & sempiternum gloriæ
documentum præbet. Quamobrem verè ac meritò Tibi,
ac tuâ causâ etiam PRINCIPi PATRIÆq; gratulor,
quæ in te pariterq; Illustrissimis sanctioris Curia Senato-
ribus spem certè maximam præsidiumq;ve firmissimum
collocavit. Extremò Deum immortalem precor veneror-
q;ve, uti te ex illa tua splendidissima legatione summa cum
felicitate saluum sospitemq; unâ cum Illustrissima Conju-
ge in Saxoniam reducat, mihiq; dudum in ære tuo recepto
Clienti quàm diutissimè servet, quando non dubito, quin
hoc quaecunq;vè obsequiî mei pignus, quod ex priscis Bur-
gundionum Francorumq; monumentis sumtum, demis-
sè & humiliter adfero, per benignè accipias, juxtaq; cum
Illustrissimo Senatu Vestro gratiâ & auctoritate posthac
quoque me tuearis. Perscripsi Wittenbergæ apud Saxo-
nes XIV. EID. Septembr. A. clò lvc LXXIX.

Illustrissima Excellentia Tue

*Obsequentissimus religiosissimussq;
Cliens*

CONRADUS SAMUEL SCHURZFLEISCHUS.

CAPUT I.

De,

POPULO BURGUNDICO,
EJUSQUE MIGRATIONIBUS.

I.

Burgundiones origine Germa-
ni, & gente Vandali^a, veteres
primasq; sedes apud mare ha-
buerunt, ac inde, & nomina-
tim à sinu Codano profecti, re-
giones^b prisca Romanorum imperii infesta-
runt, & plerasque etiam in potestatem ditio-
nemq; suam redegerunt.

2. Quos veteres Oceani Germanici acco-
las Plinius*, gravis & perantiquus scriptor, in
primo Germanorum ordine collocavit, & unà
Germaniæ, quæ^c magna & transhenana dici-
tur, origines aptè eleganterq; explicavit.

3. Vandalos ex Germania, Frædosi ex Sarmatia egressos origi-
migrationes, lingua & mores, tanquam aborigines & advenas distin-
guit, Johannes Meuschenius cap. 17. de antiquis Westphaliæ culum,
& dissertatio nostra 1870. de rebus Slavicis insuetis. Adamus Brum.
A

* Hist. N. IV.
c. XII. ex coh,
Nicol. Vigne-
rius in rerum
Burgundionis
Chronico edit.
Basl. 1575. &
Guilielmo Pa-
radisus Annal.
de Bourgon-
gne, edit. Lu-
gdun. 1566. à
Sue-
principio.

Suevorum confines nominat, H. E. lib. 1. cap. 3. Hinc corrigendus est Ammianus Marcellinus, qui lib. XXIX. sequentia scripsit: Sobolem se esse Romanam Burgundii sciunt. Quod quomodo ex sententia Burgundionum scribere potuerit Marcellinus, cum ii non potuerint nescire, se ab Germanis esse oriundos, miratu dignum esset, nisi aliena originis iactatione viam pariter ad Valentiniani amicitiam, atq; ad delendos suos hostes quaesivissent. Consentit Johannes Tilius, & iactantis, non veritati tribuit, quum scribit: Burgundiones quoque, qui veri fuerunt Vandali, se à Romanis iactabant provenisse, de reb. Gall. l. 1. Sed post Albertum Cranzium, Virum ceteroque de patria antiquitate insigniter meritum, confundit praclarus annalium Burgundicorum scriptor Gvilielmus Paradinus, lib. 1. pag. 4. edit. Lugdun. Proinde quum usu curiae titulus Regis Principisque Vandalorum adscribitur, accuncto civilis historiae argumento denotatur regnum principatusq; Venedorum. Ac illum quidem titulum primus ex Cimbro-Danicis regibus fuisse tertio decimo seculo Waldemarum II. qui Friderici II. imp. concessu Regem Slavorum se scripsit: quod spectat diploma Metense Waldemaro II. datum, apud Vetseldium Chron. p. 180. edit. fol. ubi refert, Waldemarum cum Canuto XXIX. expeditiones contra Slavos suscepisse, p. 161. Obotritorum regis titulus quoq; jam ante Waldemarum attributus est Canuto, Helmold. l. 1. Chr. Slav. c. 49. ex eod; Crantius, & ex utroq; Pontanus hist. rer. Dan. lib. V. p. 207. Inter Reges Sueo-Gothicos primus à Venedorum gente titulum fuisse Gustavum I. quod alibi confectum est. Id verò per se intelligitur, per Vandalos laxa minusq; propria interpretatione interdum designatos esse Normannos; cuius rei indicio sunt tabulae Brugenses, ab Arnulfo Comite Flandriae, cum parto nondum Caesareo titulo, rerum potiretur Otto I. anno 961. datae, apud A. Miraeum, in cod. donat. cap. 34. in quibus commemoratur vastitas Flandriae per Vandalos, id est, per Normannos, illata: quoniam ista ipsa rei monumentis celebrata depredatio tempore, & rerum gestarum momentis irruptioni Normannorum sine dubitatione responder. Nec obscure ad evinci potest ex diplomate Ebonis, Archiepiscopi Rhemensis, ubi eadem Vandalorum significatio occurrit, apud eundem notit. Eccles. Belg. cap. 31. Deinceps id liquet ex annal. Francicis Fuldensibus, quorum fidem nullo jure nuper labefactare aggressus est Ludovicus Cellotius

latius in apparatu ad historiam Gottschalki scilicet. s. & historia ejus-
dem lib. 1. cap. 1. ac jam ante eum Christ. Browerus in annal. Trever-
rens. lib. 8. p. 418. Prædicti annalibus * assentiuntur Regino, ad an. * ad Annum
216. 257. 267. 281. 286. Frödericus Reginone posterior. ad A 923. seq. DCCCLXXXV.
Sigebertus Gemblacensis ad an. 837. seq. Wilhelmus Heda in historia
Episcop. Ultrajectin. p. 31. Lambrecht Hortensius rer. Ultrajectin. l. 1.
p. 4. Atq; hic cæsum addo, nomen Slatiorum esse quidem receptum,
omnino autem ante tempora Francorum II. stirpis, quos Carolingos di-
cimus, in usum fuisse, sed ante Franco-Merovingos nusquam legi. Unde
interpretandus est Buchelinus Nor. ad Bek. p. 6.

b. Vetus Romanorum, & Græco-Romanorum imperium, à se-
quari Franco-Gallorum, & Germanorum Imperio Romano distincta
rationes habet, quorum illud A 901. hoc A 902. caput, & æternæ jure
in Germania continuandum, ex transactionis formula judicari opor-
tet. Quare tam imperii jure fecit Blondellus, quàm jure circuliq;
imperatorium contra antiquitatis fidem, contra tabularum veritatem,
contraq; patrum religionem imminuit & fugillat, nec alio, quàm
patrimonii S. Petri nomine appellandum, & ob exiguos fines ducatus
agrandum, audacter pronunciat, ac ita studioq; impedit, utine Ca-
rolingos certe non porrigendum, falsò affirmat, Genealog. Franc.
tom. 1. præfat. apologet. contra Chiffreum, & Geneal. Franc. tom. 2.
p. 272. Pariterq; fraudi est summa potestati Imp. Romanorum, quod
Cæsar Baroni contra transactionis inter Carolum M. atq; Adria-
num I. Pont. initæ formulam, contra testimonia Veterum, contraq;
publica aliorum documenta prudens seipsum, scripsit, neq; supremum
quæ potestatemq; in Pontificem Romanum, neq; electiones inauguratio-
nesq; sacras, quæ investituras Episcoporum nominant, Carolo M.
datas attributariq; esse, annal. eccles. tom. 9. ad an. 774. Haudqua-
quam enim id confirmat Sigebertus Gemblacensis, in Chronograph.
ad an. 773. ubi error in nota temporis, non in rei veritate inest. Quod
ipse aliàs accidit, exempli gratia ad an. 807. ubi ex diplomate Caroli-
no verba refert, epocham collectionis pericuparum sacrarum, quæ per
Paulum Diaconum facta est, invenit. Nec fertur causa Baronii,
quod Sigebertus electiones Episcoporum enarrans, investitura nu-
mine Karoli M. avo nondum in curia tabulisq; recepta utatur, quan-
doquidem facti veritatem recentiori vocabula tantum explicat &

describit. Quem præter meritum fraudis postulat Baronius, sed sine dubio in antiquissimis tabulis hoc tale invenit, adeo ut Theodericus de Niem, vir in his rebus eruendis diligens & cordatus, ex libro antiquissimo Florentino tabulis proferat, quibus Ottoni I. ad exemplum beati Hadriani (qui suo & SPQR. nomine cum Carolo M. transegerat) jus electionum sacri Ordinis Antistitum summamque potestas concessa fuerint. * Quod ejusmodi est, ut dubitari non debeat, initas fuisse Syll. pag. 248. super hoc jure transactiones, quarum altera ut posterior ad alteram 249. Goldast. ut priorem referatur: unde profecto sequitur, transactionem inter conslit. imper. Ottonem I. & SPQR. revera esse factam, quoniam ea respicit superior. tom. 1. ad an. rem transactionem, ex qua perinde Ottoni M. ac olim Carolo M. tale 774. collat. 964. summum jus fuerit acquisitum. Etiamnum hoc jus denotat prorsusque, firmat nomen dignitasque Imperatoris Romanorum. 2. honorarius comitivæ palatii Lateranensis titulus, Reines. in l. de hoc argumento p. 31. 3. Confirmatio Casarea privilegiorum sedi Rom. attributorum ad hoc usque tempus, 4. reservatio Casarea superioritatis in omnibus donationibus concessionibusve. Assentitur Monachus Reicherspensis, Pontificibus Romanis alioqui satis æquus, qui illud ipsum dicit & significanter confirmat, in Chron. ad an. 774. Quare falsum est, quod de translat. imperis scribit Radulphus de Columna, Carolum M. hac potestate non fuisse usum: propterea quod à Leone III. post Adrianum electo, pariter claves confessionis atque vexillum urbis, summi ejusque civilis imperii argumento accepit, & de ejus Adriani, Nepotum causa omnino jure Principis cognovit: quin etiam Leo inauguratum coronatumque, Carolum adoravit, id est, tanquam imperatori Augusto & domino suo obedientem se subiectumque testatus est, annal. Franc. Pitheani, Fuldenfes & Reuberiani ad an. 801. Monachus Egolesienfis edit. Pithean. p. 233. & 257. Quod post Karoline stirpis vicissitudines, factionesque Longobardicas, eo magis de Ottone M. dicendum est, quoniam is primus inter Germaniæ reges imperium Romanorum ad Germanos detulit, æternoque fœdere cum Germaniæ regno conjunxit, prout docet SCti formula an. 964. in eam sententiam promulgata, quum Otto M. devicto Berengario, belli jure nixus, pacatione insuper pragmatica jus potestatemque Casaream corroboravit. Quamobrem Liutprandus Episcopus Cremonensis, idemque Impp. Ottonum ad Nicephorum

rum Phocam Imp. Græco-Romanum legatus Johannem XII. perfidē
exisse, populūq; Romanum jurājurandi oblitum induit: tradit au-
tem ab eo tempore, quā Rom. iux in Urbem & Pontif. acquisiverat, id est,
anno 962. quo Imperator Augustus est renunciatus, Frodoardus Chron.
ad an. 962. Regino ad eundem: Liutprandus hist. lib. 6. cap. 6. De
eiusdem iuribus, terminū vñ trallibus, privilegiis locisq; ab Leone Pont.
Ottoni M. tribuit, atq; in Casarem patrimonium de nū addiit,
vid. Theodericu à Niem, qui quīnto decimo seculo floruit, & Johan-
ni XXIII. Pont. à commentariis fuit, postq; eum seculo eodem Nico-
lao Casani Cardinalis, vir doctrinā & usu insignis, qui an 1440. ma-
xime claruit: hūc in libro de privilegiis & iuribus imperii, hic lib. 3.
cap. 2. de concordiis eadē. Tantū dictū subiungo, reservationes, quas
nominant, suprema Casarū potestate expressis verbis in tabb. imp.
Saxoniorum esse denotat, Ottoni I. Imp. Aug. & Ottoni II. * tunc
adhuc regn. ad an. 962. ** ea eadē: nri II. Imp. ad an. 1014. Quo fun-
damento rēllī conficuto, Otto I. super electione Pont. disposuit, remq;
publicam Romanam tanquam supremam Princeps administravit, apud
Frodoardum ad an. 965. Regino restatur, Johannem, à quo tanquam
primo & præcipuo Urbis Antiquo, Otto I. renunciatus Imperator Ro-
m. promississe, ab eo non deficiaturū, qui tamen non multo post defe-
cit, ut est apud Liutprandū, & Reginonem ad an. 963. Populus Urbis
inter obsequium & iurāt amēps eaq; de causa à Liutprando notatus,
eandem impet. nri p. p. p. p. Leone Pontifice, quem imperato-
ri auctoritas contra hunc dictū firmaverat, ad eum tanquam supre-
mam Urbis Principem nuncios in Saxoniam dimisit, qui percontaren-
tur, quem vellent subere, esse Pontificem Romanum, Regino ad an. 963.
964. & in primis 965. Urq; ergo habuit ius eligendi & ordinandi Pon-
tificis, & è contrario, si ius fidei, p. p. p. non servarent, à sede
submovendi, quod quibus qualibet ē argumentis impugnet Casar Ba-
ronius, alibi videbo copiosē, examinabo.

c Imitantur Græco-Romani, Franciam magnam appellantē,
quæ Germaniam Belgicūq; Gallicū continebat: quo pacto Constan-
tinus Porphyrogenetus μεγάλην Φρανκίαν dixit, cap. XXV. libr. de
administrat. imperii. Germania autem magna, Ptolomeo est Γερμα-
νία μεγάλη, nominari capis, quæ longissimo trans Rhenum * spatio
por-

* Otto II. non
suscepit ante
A. 968. Imper.
Augusti titu-
lum.
** vid. Baro-
nius tom. X.
ad h. A. Gol-
dast. c. i. const.
imp.

* Stylo usq;
Dionis Germa-
ni transrhena-
ni appellantur
μεγαλὴ, Cis-
rhenani autē
per Γερμανίαν
ab eodem de-
notantur.

** vid. Dio lib. recentior ** est, porrigitur, atq; nomine hoc & situ pariter à Cisirbenana, quæ minor & distinguitur & determinatur.

LIII. de capto

Cisirbenana

Germaniæ no-

mine, ordina-

risq; ibirebus.

Hinc regnum

Franciae Orien-

talis compre-

hendit Fran-

ciam cis- &

trans- rhena-

nam, quarum

hæc est anti-

qrior, atq; hu-

39 jam ævo suo

meminit Hie-

ronymus. Ulri-

que Francia

Teutonice op-

ponitur, Fran-

cia Gallica, si-

ve Cisirbenana

Occidentalis.

3. Vix autem à frigida Septentrionis ora recesserant, cum usque à mari Codano progressi, in Germaniam interiorem pervenerunt, ac deinceps in Marcomannorum, qui diu insederant Bohemiam, regiones commigrarunt^d, nomineq; vicis & domiciliis indito, passim memoriam suam reliquerunt: hinc flexo versus occasum itinere, finitimam Albis oram cum tractu Rheni commutarunt, postea spe cupiditateq; invadenda Galliæ illecti, ad rumpendum Romanorum limitem aggressi sunt, primi; inter Germanos in Romanæ ditionis provinciis regnum condiderunt, auctaq; erga Romanos invidia, potentiam amplificarunt, eaq; summæ fortunæ magnitudine vicinis maximè se formidabiles reddiderunt.

4. Quare Plinius, à quo scribendi initium duxi, cum de nationibus Germaniæ perscriberet, tum vetustatem Burgundionum non neglexit, multò minùs datâ operâ oblitteravit, quan-

quando inito gentium Germanicarum numero, paucis verbis testatus est, quem locum, quemve honorem Burgundionibus assignaret. Germanorum, inquit, genera Vindili, seu Vandalii, quorum pars Burgundiones. Qui auctor ut industriâ & fide præstans, ita rerum Germanicarum perquam peritus fuit, sed in libri, quibus bella Germanica persecutus est,* magno cum antiquitatis damno interciderunt.

* Tacito A.I.
69. laudatur.

3. Argumento est locus apud Dionem lib. LV. † ubi Alhim ex Pandalico montibus profluere affirmat. Pandalici autem montes à Vandalis, quorum pars Burgundiones erant, sine dubio appellati sunt, quippe qui Dionis ævo Bohemiam Marcomanicam tenuerunt, & gentis nominis, sui vestigia ibi posterunt. Atq; hinc dici ceperunt montes Pandalici, migratione pariter Vandalorum, & Bohemia à Vandalis in secula testis. * Eo vid. Egid. Buhlerius in Belg. Romano l. 7. c. 4. n. 7. Post Vandalos penetrarunt in Bohemiam Vendi, idem qui alias Steni, quos ab du. e suo Czechos vocamus. Quod primum Bohemia Vendiæ initium fuit, atq; ab eo tempore Vandalica semina- ri desit. Conf. Goldast. de regn. Bohem. l. 1. cap. 9. Procopius sua ætate Burgundiones præmittit Thuringos collocavit, quod est interpreta- tur Philippus Cluverius, ut confirmet, tunc temporis in Catis, quos speciosè tamen Hefstas exponit, agros fuisse commemoratos. Quoniam verò ampliores quandam Thuringie finis fuerunt, atq; ii nunc sunt, difficile proba- in est, quod Cluverius affirmat. ** Quin potius ab eo tempore, quo ex montibus Bohemicis discesserunt, Francorum Saliqueorum finitimi fuerunt. Illud insuper innotum est, quod aliqui indico nomine burgi canimus colligunt, vel ibi habitasse Burgundiones, vel ad minimum aliquandiu constitisse, domos, & castella edificasse, ubi nomen burgi invenitur. Evident non difficitur, cum imponendi huius nominis fuisse

† ρει (Αλθρη-
ος) εκ των Ου-
αιδαλικών
ορειν.

* Antea etiam
Gothos illic
pervenisse, ar-
gumento Elff-
eruditi conje-
cturâ ducunt,
magis, quàm
verè.

** τὰ βορρην
Βυργυνίαιες
ἔ ποτε ὡς ἄπο
ἦσαν.

*** Germ. an-
tiq. lib. 3. c. 38.

fuisse occasionem, neq; inferior, multos ejusmodi vicos atq; oppida, quæ burgi nomine terminantur, Burgundiones extruxisse. Id quod satis aperte indicavit Orosius, quum de ea gente lib. 7. hist. cap. 32. sequentia commemoravit: Hos quondam subacta interiore Germania, à Druso & Tiberio adoptivis filiis Cæsaris, per castra dispositos: ajunt in magnam coaluisse gentem: atq; ita etiam nomen ex opere præsumpsisse, quia crebra per limitem habitacula constituta, Burgos vulgò vocant. Orosium secutus est Guil. Paradinus, qui tamen ipse secum pugnat, dum ab Augusti & Tiberii ævo præscriptos Burgundionibus habitandi fines arcescit, & quos augusta historia Sicambros designat, eos perperam Burgundiones interpretatur. Eò vid. Tranquillus in Augusto cap. XXI. & in Tiberio cap. IX. Tacitus A. II. 26. XII. 39. conf. Horat. IV. Carm. od. 14. Ad hæc ulterò largior, burgis, sive castris, in quibus Burgundiones, & pleriq; alii quondam habitaverunt, structa esse oppida, eaq; de causa cives oppidanos capisse appellari Burgenses, ut documento inprimis sunt instrumenta publica, in quibus Burgenses nominantur, sigilla cum effigie burgi, quorum plena est Germanica antiquitas. Formam sigilli civitatis præfatae Thyeclensis expressit Arnoldus Buchelius ad Johannem de Bekam p. 89. conf. idem ad Wilh. Hedam. p. 209. Quo argumento simul in- & emendate intelligitur obligatio burgensium, quam vel cum vita fortunarumq; vocant, post omnium jactura burgis sive castris, in quæ coiverant, præstabant: unde decessum Fran- sequitur, postquam ex burgis oppida facta sunt, cives oppidanos pari co- Carolingi- jure ac fide ad communem defensionem teneri, & conjunctis animis ca stirpis in re- viribusq; ad suscipienda onera propugnandamve salutem publicam publica Ger- lege consociationis tanquam ætissimo vinculo colligari. Quod ex manica insti- instituto perspicacissimi Viri judicii Hugo Grotius persequutus est in tuti sunt, au- libr. de jure belli & pacis, ubi vim imperii, vinculum religionemve præ- spicio Ottonis & eorum, nexum deniq; societatis, in qua necessitas finis, ut in rebus et- M. quem Fran- vilibus aliis, lex est, apud accuratèq; descripsit. Quo factum est, ut co- Salici & reges ipsi se burgenses appellarent: exempli gratia, Wilhelmus Rex Suevi secuti Romanorum se nominavit burgensem Thyeclina civitatis ad Rhenum. sunt. Confer Verba concepta apud Bekam citant. Civitatem hanc (Thyeclam) Lehman. Chr. sub nostram protectionem benignè suscepimus, cujus jam dudum, Spir. l. 2. c. 22. promissa fidelitate, Burgensis effecti sumus. Longe aliud diversumq; & l. 4. cap. 11. est jus civis honorarii, quod soli dignitatis ratione continetur, atq;

addeò

ad id sive tutela clientelae, sive parendi & auctum civilium obliga-
tione, sineq; tribu & domitio, propter officium benevolentiamq; na-
talem tribui concedit, sicut: quod libera & sui juris respublica Ve-
neta & Helvetica, & ultimis retro seculis, Graeci Romanaq; multi &
graves ob causas usu probant, & reges principesq; ceteros hosti
bonitatem nominis tituluq; orantur, apud Jo. Bodinum de rep. l. 1. p. 87.
& Herm. Kirchnerum in libro, qui respublica inscribitur, p. 100. Ve-
rum ad Orosii de burgis sententiam reverter, quam secutus pariter
atq; interpretatus est Guil. Paradinus, nullum tamen rationis argumen-
tum, ut paulo ante de Orosio confectum est. Neq; melius est, quod a
burgis * sumit, ut probet, vocabula, quae tali modo sentiuntur, rerum
a Burgundionibus gestarum pra se ferre monumentum, annal. Bur-
gund. lib. 1. p. 4. Johannes Jacobus Coiffetius appellationem Habs-
burgi ex Burgundionum more certam receptamq; tradit. Non
absurde, quia a burgis** sunt Burgundiones nomen acceperunt, te-
stibus Orosio, Paulo Diacomo, Luitprando, Isidoro, scriptoribus ori-
ginem haud imperitis. Id vero Davidi Blondello*** movet flama-
rebat, quasi non aliarum gentium Germanicarum iste mos fuerit:
quod imbecilli debet, ut nihilominus primordia hujus moris a Bur-
gundionibus capiantur: cum aliq; passim in Saxonia, Franctia ori-
entali & Hesse, totaq; fere Germania urbes atq; oppida in burgis ex-
tant, quarum tamen neq; conditores, neq; instauratores unquam fue-
runt Burgundiones.† Quod perinde de familia genere illustribus
manifestum est, quae in burg terminantur, nulla Burgundica originis
documenta: ceterum nescio, pleraq; etiam, & imprimis Lutzbur-
gicam, a Burgundia finibus esse repetendam.

B

5. Sive

* Burgis pri-
mo quocumq;
habitationis
locum in for-
mam castro-
rum densa-
bat. Sequio-
rum, id est,
Franco Caro-
lingorum cem-
porum usu si-
gnificat oppi-
dum, quam
notionem edif-
serunt Reinesius
de Palat. La-
ter. p. 38. seq.
quem libellum
nuper eruit e-

didit, Jene doctissimus Schubartus. Conf. Linn. tom. 3. l. 7. cap. 1. de occi-
tal. imperial. Populi Herculi. Prodic. p. 4.

** Burgis a burgis. Bur. dicitur, B. Rhodanus in Tacit. Germaniam.

*** General. Fr. tom. 3. p. 40341.

† Exemplo sunt Mersburgum ad Ruram, ad Salam, Rotenburgum ad Tabarim,
Marpurgum ad Lannum, quoniam & Salzbürgum in Norico ad Juvaviam, in quos
italius non penetrant, necdum occupant Burgundiones.

5. Sive autem eos invitavit^e soli bonitas, sive avaritia & regnandi cupido stimulavit, sive denique gloriæ ad ipsos commovendos tanta vis fuit, proferendæ certè potentæ occasionem minimè neglexerunt, quæ tunc per opportuna ipsis accidit, quum labentibus indies imperii Rom. rebus, bellandi materiam adipiscerentur. Quod sic evenit. Postquam Burgundiones ex Bohojemia egressi, de salis fontibus finibusq; controversias^f cū Alemannis habuerunt, Valentinianus dissidia in utilitatem suam vertenda ratus, Burgundionum animos sibi conciliavit, ictoq; fœdere amicitiam & belli contra Alemannos gerendi societatem confirmavit. Disertè Ammianus Marcellinus, scriptor cordatus & gravis, idemq; expeditionis in Germaniam susceptæ socius & comes, tradit, Valentinianum, quo imperante^{*} floruit, *Burgundios in eorum (Alemannorum) perniciem excitasse*, nec multò post addit, *salinarum finiumq; causa (cum) Alemannis jurgasse*. **

* Valentinianus I. non III. ut absurdè nominatur in Bucherii indice ad Belgium ejus Romanum adjuncto.
** lib. XXIX.

e. Socrates Scholasticus, qui historia Eusebiana telam quasi pertexit, auctor est, Burgundiones vitam quietis patientem, atq; a negotiis

riu vacuam duxisse, lib. VII. H. E. c. 37. Quam pacifici animi laudem
 in tribuit, quum in Rheni limite consisterent, quo tempore tranquillitate
 & operibus manu faciendis delectatos fuisse affirmat. Piram au-
 tem quietam Burgundionum aut ex ingenio sumpsit Socrates, aut pro-
 fecto mea opinione eo pertinet, ut existimet, non tam bella inferre,
 quod Principes goterum impatientes solent, quam defendere repellereq;
 voluisse, quippe quod ratione naturali licet, subtelad, belli cum Hun-
 nis gesti narratione facile ostendi potest. Quamquam saepe redierunt
 ad pristinos mores, quos suscepta meliori religione, cum mitturi coso
 paulatim exuebant, nec tamen ita semper quietam vitam agebant,
 ut nihil iniquis postbas in alios molirentur, ut deinceps in historia ve-
 teris, & novi Burgundionum regni commemorabor. Nam tractare ar-
 ma, parare exercitus, inferre metum, facereq; vim, nil apud eos in-
 solens fuit, praesertim quum pulsati a Gothis, * nihilominus cum aliis,
 namque cum Alemannis, Gallis Romanisq; agebant. Novandi
 studium & avaritiam vicio & culpa dat G. Paradisus in annal. Bur-
 gund. lib. 1. p. 5. Pontius Hentius narrat fertilitate Gallia, qua & Ger-
 mania cultior, & calis clementia gratior erat, fuisse incitatos, rer. Bur-
 gund. lib. 1. p. 2. Jornandes innuit, nimiam crecentia populi multitu-
 dinem armata hic migrationibus causam dedisse, praesertim quum ab
 inopiam visum, atq; ob sterilitatem dura fortuna utebatur, in lib. de
 reb. Get. p. 83. Nec abscondit Andreas Severinus Velleius, quando pu-
 tat, nume osam regum Septentrionalium sobolem ad novas sedes no-
 vias, regna querenda pro insita dominandi cupiditate excitam, unius
 regni finibus sese continere non potuisse, in not. ad Adamum Bremen-
 sem lib. 2. Hist. Eccles. cap. 24. Applaudit Arnoldus Wesfeldius, regni
 Danie quondam Cancellarius, rerumq; Dano-Cimblicarum & Nor-
 mannicarum scientissimus, qui commemorat, Danis Normannisq;
 jam inde antiquitus fuisse potestatem ducendi plures uxores, unde ex
 gentes praeter modum creverint, ut egredi i regnis, ducereq; colonias,
 & commutare sedes necesse haberint, t. 1. p. 11. edit. 1652. Sed ut tunc
 iste gentes barbara, iuriq; Dei auspicio promulgati prorsus ignare
 erant, a regibus ipsarum miles permissa sunt, quae baudquaquam re-
 bi fuere exempli, malisq; mores admixtos habuerunt. Minus sibi in
 ea re indulserunt Germani veteres, & prope soli barbarorum lingu-
 lis uxotibus contenti fuerunt, apud Tacitum de mor. Germ. XI. 1.

* A.C. 280. ut
 rationes com-
 muniter sub-
 ducunt.

* Ipse Tacitus Proinde melior connubii ratio * apud nostros Germanos valuit, si-
Germanis ad ve ultimam connubii originem, siue simplicitatem prisca moris, siue con-
buc barbaris cordiam conjugum, siue robur filiorum, siue firmamentum familiarum,
multum ratio siue utilitatem reipublicæ, siue auctoritatem ecclesiæ, siue leges Chri-
nis & solertia stianorum Principum, siue instituta moratorum gentium, siue denig,
tribuit, M. G. appetitus ex præscriptio temperantia moderationem expendo. Que
XXX. 3. Velle- ejusmodi sunt, ut quæquam per se jus natura etiam facultatem dan-
jus Marobodu de pluribus uxoribus fidei largiatur, tamen lex constituto jure præ-
Marcoman scripta illi concessioni statim intervenit, prorsusq; impedivit, quo-
norum regis, minus ista naturalis libertas, cui fræni ab externo prohibente injecti
quem natione sunt, effectum sortiatur, quum nempe tale est prohibens, quod & jus
magis, quàm potestatemq; prohibendi habet, & voluntatem etiam prohibendi cer-
ratione bar- tò aperteq; declarat, & hanc constitui juris obligationem juri natu-
barum voca- re nihil quidem hic per se prohibenti, nullumq; obligationis modum de-
vit, II. 108. 2. finienti, veluti obicem opponit, & demum ejus aliunde inductæ obliga-
Desierunt au- tionis observantiam penâ sancit ac firmat. Tale quid autem ex jure
tem Germani constituto divino pariter humanog; ** nunc probare, neq; hujus in-
esse barbari su- stituti est, & alii cura servari debet.

scripta divinio-
ri religione,
quæ sola fere-
ces animos mi-
tigavit, ut ex
Baronio eru-
ditè differuit
Barry Franco-
Gallus.

** Eleganter
& appositè Sy-
nefius ep. CV.
ὁ πρὸς ὁ πρὸς
νόμῳ, ἢ πρὸς
ιερέα θεοφίλῳ
χρὲς γυναικα
ἀνδρὶ δὲ καὶ

f. Præclarum hoc testimonium facit, ut perquiram locum salis
fontium, super quibus Alemanni & Burgundiones olim disceptarunt.
Quem ego quidem in Francia Orientali transrhenana colloco apud
Salam amnem, qui in Mænum se exonerat, à quo dissi sunt Salis, pars
orientalium Francorum; quorum mentio est apud Julianum in Epist.
ad Atheniens. & apud Juliani expeditionis socium, Ammianum Mara-
cellinum, lib. XVII. Dissentit Cbiffletius, qui in Austrasia, siue veteri
Lotharingæ regno, hos salis fontes quarendos existimavit, in Vind.
Hspan. cap. V. A quo discesionem faciunt Ægidius Bucherius in Bri-
gio Romano lib. XI. cap. II. & Hermannus Courtingius in crudito libro
de origine jur. German. cap. VII. Ubi venit in mentem recordari ter-
taminis, quod multis abhinc seculis Hermunduri, quando adhuc Mi-
siam incolebant, cum Cattis, quorum sedes ad Thuringia fines usq;
pertinebat, eadem ex salis causa conseruerunt, apud Tacitum Annal.
XIII. 57. Quod accidit imperante Valentiniano I. perinde ac prius illud
refertur ad tempora Neronis, unde conficitur intervallum annorum
CCCXV. quo ab se distant pugna inter Catos Hermunduros, &
pugna

*pugna inter Burgundiones atq; Alemannos, quarum istam signat A. C.
LIIIX: hanc CCCLXXIII. juxta veriores rationes.*

6. Quod consilium prudenter repertum à Valentiniano I. est, quum iis rebus fieret, ut qui antehac socii magisque ad impetum validi erant, jam in seiplos arma verterent, viribusque discordia consumptis, vix ipsi se servarent. Non ignari equidem superioris fortunæ, quam temporibus Maximiani apud Treviros etiam conjuncti subierant ^g, nec obliti fœderis, quod ad invadendam Galliam constarent: sed postquam animi ab odio & ambitione occupati sunt, non difficile fuit Valentiniano, eos concitare acrius, ad mutuamque perniciem sollicitare. Igitur Burgundiones, quorum & virtus, & immensæ copię ante oculos erant, ad bellum Alemannis inferendum ex fœdere cohortatur ^h: Nec repugnant Burgundiones, nil ceteroqui per se ausuri; quoniam incertas belli vices, & robora laboresque duræ & obstinæ gentis facile æstimabant: Vicit tamen obtestatio Valentiniani per nuncios repetita, præsertim quum ab eo diversa parte Alemannos oppugnatu-
B₃ belli

belli societas & subsidia offerrentur. His rationibus inducti, arma sumunt, expeditasq; cohortes mittunt, dumq; hoc agunt, apud Rheari-
pas Valentiniani auxilia expectant. At ubi die condicto nihil horum adventare senserunt, Alemannos minimè laceſſendos rati, quanta potuerunt cura, ad reditum se compararunt, simul & à Valentiniano postularunt, juberet adesse sibi milites, qui abeuntium terga ab incurſante hoſte defenderent. At Valentinianus impeditus curâ firmandorum finium, caſtello-
rumq; contra hoſtes extruendorum moram trahebat: quare ob non ſervatam fidem indignati, cædunt captivos, ſeq; recipiunt, animis tam commotis, tamq; exacerbatis, ut Valentiniani fœdus non aliter acciperent, quàm ſi ſis hac fallendi arte exitium ſuum paciſci voluiſſet. Quibus modis deluſi, pro amicitia in poſterum odium adferunt, atq; ab eo tempore Romanorum hoſtes ſunt, armatiq; in illorum provincias irruunt, pleraſq; etiam ſubigunt, & diu in poteſtate ſua tenent. ¹

g. Ma.

G. Maximilianus Diocletiani Jovis Aug. collega, idemq. co-
 gnominis Hirculius, res Gallicae Belgicae apud Treviros ordinabat, quem
 Alemanni & Burgundiones belli in eum limitem transferendi societate
 rem interrunt, instauratq. acie cum eo congressi, ultimo rerum suarum
 diffimulius cedere sunt coacti. Eam in sententiam rhetorum more
 vetustus Panegyristes, unde aliquid ad institutum hoc pertinens exerce-
 re. Vix dum, inquit, misero illo furore sopito, cum omnes
 barbarae nationes excidium universae Galliae minarentur, neque
 solum Burgundiones & Alemanni, sed etiam Chaibones, He-
 ruliq. viribus primi barbarorum locis ultimi, praecipiti impe-
 tu in has provincias irruissent, quis Deus tam imperatam salutem
 nobis attulisset, nisi tu attulisses? Hucusq. Mamerlinus. Alloquitur
 autem Maximilianum, qui ab invasionibus horum populorum cepit con-
 silium illis commorandi, fuitq. adeo hac urbs domicilium & sedes im-
 peratorum, barbaris opposita obvallatq., quod non minus historia mo-
 numenta, quam nomen notum TR. incisam habentes declarant, quo-
 rum pleriq. supersunt nomen & imaginem Maximiani praesentes,
 ibidem Constantius Chlorus palatium collocavit, & exinde limitem
 Galliae, quem transrhenani subinde invadebant, propugnavit: postero
 tempore cum instaurasset Constantinus M. Chlori filius, & visio dele-
 toq. Maximiani exercitus, metum transrhenani auxit, irruptionemq.
 facturos potentius inhibuit, quam antehac per occasionem belli cum
 Maximiano gesti libertas tuumq. vagarentur: contra eo sublato,
 magis se finibus suis continerent. Quo factum est ut Augusta Treviro-
 rum, Belgicae l. caput, velutq. Roma transalpina auspicio Constanti-
 ni M. ex ruinis resurgeret, firmiusq. flaret. Quam ab causam panegy-
 ristae Eumenius Constantium tanquam ejus urbis, & circa ibidem, ac
 vastitatem insuper & furi. operumq. regionum, & sedis iustitiae ma-
 ximum felicissimumq. instauratorem, graviter copioseq. laudavit.

* Bsgaudas
 innuit, rusticos
 in Gallia per-
 duelles.

** tunc amici
 sociis.
 *** à Septen-
 trione, id est,
 à sinu Coda-
 no, qui ma-
 ximus Oceani
 Germanici si-
 nus est, profe-
 cti.

H. Enarravit hic concepta verba Ammianus Marcellinus lib.
 XXIX. Sed inq. consilia alia post alia imperatori probanti, Bur-
 gundios in eorum (Alemannorum) exortati perniciem bellicosos,
 & turbæ immensæ viribus affluentes, idemq. metuendos vicinis
 universis. Scribebatq. frequenter (argumento mora deliberationis
 de bello interposita, qua in ejuſmodi destinati juxta formidinem est)

ad eorum reges per taciturnos quosdam & fidos, ut iisdem tempore praestituto supervenirent, pollicitus ipse quoque transito cum agminibus Romanis Rheno occurrere pavidis, pondus armorum vitantibus insperatum. *Clarantur (re deliberata, ad gram lucus, à Valentiniano I. per nuntius aliquoties sollicitati erant)* ratione gemina Principis acceptae sunt literae: prima, quod iam inde temporibus priscis, sobolem se esse Romanam Burgundii sciunt (*utilitatem suam in eo vertere nati. * sentire ita se novi foederis fiducia expectationem, melioris contra populum, ex sola finiumq; causa amulum, successu haud dubie pra se ferebant, non, opinar, gentis suae aliopin tam ignari, ut nescirent, se esse Germanos, parentes, suos ex ultimo Germaniae limite advenisse,*) dein, quod salinarum finiumq; causa Alemannis saepe iurgabant, catervas miserè lectissimas: quae antequam miles congregaretur in unum, adusque ripas Rheni progressae, imperatore ad extruenda munimenta districto, terrori nostris fuere vel maximo. ** Igitur paulisper morati, cum neque Valentinianus ut sponderat, die praedicto venisset, nec promissorum aliquid adverterent factum, ad comitatum misere legatos, poscentes adminicula sibi dari redituris ad sua, ne nuda hostibus exponerent terga. Quod ubi negari per ambages sentirent, & moras necdi, exinde discesserunt indignati. Hocq; comperto reges, ut ludibrio habiti, savientes captivis omnibus interfectis, gentiles repetunt terras. *Ex quibus intelligitur, qualis ea res fuerit, quamobrem Valentinianus regum populorumve Burgundicorum odia sibi concitavit. Cujus facti culpam idem scriptor non in Valentinianum, sed in milites confert, cerniturq; hic im Dei in rem Romanam, quae à gentibus à Septentrione egressis, corporeq; validis, & animo ferocibus afflicta est, cum Septentrio flore maritarum juvenum veluti gravidus, gentes in senescentia prisci imperii regiones immitteret, iustaq; DEI providentia malos Romanorum mores ulcisceretur. *** Eam in sententiam graviter iterum verax scriptor Ammianus Marcellinus lib. XXIX hac sequentia tradit. Hac Valentinus gloria defraudatus, nec sua culpa, nec ducum, sed intemperantia militum, Romanos etiam in Romani imperii visceribus posse videri. Vid. Tacitus Annal. IV. 5. 2. 3. Hist. IV. 53. 3. conf. Herodianus VI. 7. & Sextus Rufus Festus in brev.*

* *Alienus hic est locus lectionis & argumenti ratione apud Trebell. Pollion. in xxx. Tyran. IV. Affectores Romani nominis.*

** *Diffidentia inter foederatos, qui non tam charitatis, quam mutui metus ratione paciscuntur, illustre factis documentum.*

*** *Duo enim erant imperii limites, Dacianus & Rhenuanus, qui idoneo praesidio firmatis, vulgatum est arcanum, Romanos etiam in Romani imperii visceribus posse videri. Vid. Tacitus Annal. IV. 5. 2. 3. Hist. IV. 53. 3. conf. Herodianus VI. 7. & Sextus Rufus Festus in brev.*

militis, quæ dispendiis gravibus sæpe rem Romanam afflixit, ad-
usque quinquagesimum lapidem terris hostilibus inflammatis,
redit Treveros moellus. *Trevera* nominat, unde ad prostigandos
Alemannos discesserat. sed se in secula reversus, tristi conturbatusq; ani-
mimo fuit. * Ibidem militia rogata regionibus consuluit, & ad
Probum prætorio præfectum ex eadem urbe rescripsit, ut apparet ex
l. 3. C. de abolitionibus: & l. 7. C. de bonis perceptorum. Exinde
etiam ad Viventium, qui præfecturam Gallie deinceps administravit,
litteras misit, utq; perferretur ait, l. 5. C. de fide & iure huius fi-
scal. Ex dicta perspicitur, præfectos prætorio Galliarum pro impera-
tore rexisset Gallie provincias, quod comprobatur inscriptio ad Viven-
tium l. 7. de tit. c. 1. C. 1. Juliani. Probum signat vetus inscrip-
tio, ad quem litteras dedit Augustinus, sed de vita maribus, eius non
tam ex Augustino, quam ex blaudius est, quoniam ex Ammiano Marcellino
constat. Atque cum huius prætorio præfectum faciébant paria præ-
fecti secunda, qui revera vicarii fuerunt.

* Similiter lib.
XXX. mæ en-
tem trist. mæ
eum describit,
quàm accepis-
set nuncium,
Ma rianum
Alemannorum
regem evasisse
Burgundios.

6. Rhenarum transitum equidem manavit Valentinianus senior,
huncq; nominis primus, sed quæ transibant ab excessu Juliani
Imp. universæ communi effugæ, sunt in provincias Romanas, & sædas
insuper cum Burgunda totum male cecidit, status imperii fuit diffi-
cili & perturbatus. Hinc locus de Alemannis a Juliani nomine, Gal-
liæ, insinuat explicandus est ex Zosimo, vid. lib. 11. 3. Perinde ut
ex eodem Examenius alias quoq; illi placet. Ceterum Valentinianus
senior nihil laboris in eadem parte remisit, novemq; annis irruptiones
barbararum, qui trans rhenum molebant, repressit, Zosimus libro
eodem 11. 12. Ammianus Marcell. lib. 30. multas ejus laudes enume-
navit, quando jam mortui elogium adornat, atq; inter alia hæc scribit.
Valentinianus (Senior) merito timebatur (transibentibus) quod &
exercitus auxilii valido supplemento, & utrobique rhenum celsio-
ribus castris munivit, atque castellis, ne latere usquam hostis ad
nostra se propiciens possit.

7. Postea autem ab excessu Valentiniani I.
qui non servatis pacti conditionibus Burgun-
C dio-

diones graviter offenderat, res Romana, præcipuè in Occidente, magis inclinata est: cujus filii Gratianus, & Valentinianus hujus nominis II. cum seditiosis perditisq; hominibus conflictati, ^k alter à Maximo, alter ab Arbogaste, sunt occisi. Quo tempore Alemanni quidem duobus præliis fracti quiescebant: sed ne sic quidem Romana respublica felicior evasit, quin imò extremum periculum subiit, propeq; jam fatis suis admoveri cœpit: Burgundiones autem usque ad hoc tempus sedes ad Mœnum Rhenumq; porrectas habuerunt, & infesta Romanorum atq; Alemannorum arma tranquillo regni sui statu aspexerunt. ^l

* Huc spectat convivium Vandalarum, quum Gothos hostes suos appellaverunt Trulos, quod famia tempore aliquando vel unam criticam trulam pretio aureum aquante redimere: ibidem de fame Vandalica, Phot. p. 190. Andr. Schotti. edit. Rosbomag.

k. Zosimus lib. 4. Prosper ad an. 385. qui est vel vulgaris, vel Pitheanus: uterq; autem consentit cum auctore Miscellæ, qui crudelis in Gratianum odii causas reddunt: assentiuntur Socrates lib. 5. c. 11. Sozomenus l. 7. cap. 13. qui in historiam Vandalorum, quorum pars & progenies Burgundiones sunt, multa & notatu digna ex Olympiodoro inseruit, cujus fragmenta etiamnum supersunt in Photii bibliotheca n. LXXX. * Marcellinus Comes in Chron. ad ann. 383. conf. Historia tripartita, quam composuit Cassiodorus, Hieronymus ep. 3. Patav. Andagatii Comitum: Valentiniani junioris fortuna per se miserabili hoc etiam improbitas Arbogastis Comitum adjecit, ut strangulatum de laqueo suspenderet, eoque modo in sufficionem voluntarie mortis adduceret, Oros. l. 7. cap. 35. auctor appendicis Eustropiane Paulus Diaconus, aliq.

l. Nar.

1. Narrat Proſper, anno CCCLXXIII. immenſam Burgundio-
num vim ad octoginta ſerè milia verſus Rhenum deſendiſſe, & anno
CDXIV. partem Rbeno propinquam obtinuiſſe, de quo loco in altero
capite diſquiram. Nifi quòd pauca quædam hic de Burgundionum
fortuna migrationibꝫ, velut in ſumma dicam, Burgundiones primò
ſub temporis Probi hoſtes Romanorum evaſiſſe, quòd vulgò, & perpe-
rum ad ævum Auguſti refert Paradiniꝫ, quæ multi alii ſeqꝫntur.
Ceterùm annus ſerè CCLXXX. fuit, quùm Probus Imp. verſus Rhe-
num movit, & poſtquam Francos * compeſcuit, in Burgundiones
Vandalosqꝫ duxit, eosqꝫ apud Rbenum ſuperavit, ut ex Zoſimo colligo
Hiſtor. l. 67. & 69. jam ergo propter Rbenum, id eſt, in regione Ger-
mania transrhenana conſiſtebant, finitimiqꝫ Alemannorum erant.
Quare evaſit, ut imperante Maximiano Hercuſio, quæ Zoſimus in-
terdum cum Maximiano Galerio, & Maximino confundit, ope & ar-
mibus Alemannorum contra Gothos juvarentur: cumqꝫ horum ex Da-
cia proſeſſorum jugum depuliſſent, aliquantò poſt ipſi cum Aleman-
nis ſiniſtram cauſa committebantur. Eò reſpiciunt Mamertinus Pane-
gyſtes in Maximiano, & Am. Marcellinus jam ante in hanc ſenten-
tiam adductus. Inde rerum potente Valentiniano Seniore, ac invi-
tante eo, ad infeſtandos Alemannos excitati, cum ex pacto non ſub-
ſtituerentur auxilia, viam ſibi paulatim muniverunt in Germaniam
cirrhænam, ulteriusqꝫ deinceps verſus Ararim & Rhodanum pro-
greſſi, redigenda in poteſtatem Gallia Lugdunenſis occaſionem arri-
perunt, quæ & hinc ſecus Imperatores Romanos comiter habere, pa-
cemqꝫ demum conditionibus firmare ceperunt. Cum Ammiani loco,
qui eam in rem libro XXII. extat, ſupràqꝫ à me explicatus eſt, omni-
no meretur conjungi Proſper in Chron. ad an. 373. qui ab Ammiano ac-
cipit ſuam lucem.

C 2

CAP.

* Franci jam ante Probum hoſtes facti, temporibus Gallieni partes
Poſthumi tuendas ſuſceperunt, anno circiter CCLX. Vid. Trebellius
Pollio in Gallieni duobus c. VII. Poſt hunc Poſtſcus in Aureliano,
Am. Marcell. l. XVI. Saliuſ, lib. XVII. Procopius l. i. de bello Geib.
& l. i. de bell. Vand. Narrat Trithemius, anno CCCXXVI. à Thu-
ringia invitatos, ab oſtiũ Rbeni exiſſe, ſineſqꝫ Thuringia meridiona-
lis inter Salam Nierumqꝫ obtinuiſſe, de orig. gent. Francorum.

CAPUT II.
De
BURGUNDIONUM REGNO
IN GERMANIA PRIMA, ATQVE
HINC IN SEQVANOS
PROMOTO.

I.

Hoc tranquillo rerum suarum statu Burgundiones suis viribus Romanorumq; amicitia florebant, quum in Oriente Theodosius junior, in Occidente Honorius summam rerum tenebat, quorum alter ab usu tractationeq; belli alienior, alter etiam difficultatibus temporum, malisq; conatibus Stiliconis impeditus, Burgundionibus cis Rhenum^a sedes attribuit, pacemq; cum iis confirmavit. Id autem metu magis, quam amore faciebat, annusq; tunc agebatur CDXIII. quando populo vicino & præpotenti dedit concessitq; hoc, ut in posterum Germaniam primam possideret, req; publica more aliarum Germaniæ gentium in regni formam descripta tranquillè perfrueretur..

a. usu

a. Ufu Veteri & Romano locum & res describo: locum, dum
 in Saxonia superiori scribens, cu Rhenum Germaniam primam col-
 loco: res, dum partitionem Germaniae in I. & II. ab Augusto factam
 expendo. Si quando enim Romani veteres, siue idolorum, siue vero
 Dei cultui dediti Germanias appellant, semper cis-rhenanam superio-
 rem & inferiorem, siue I. & II. int.elligunt, * non transrhenanam, * Sic Franco-
 siue barbaricam, unde Burgundiones nostri aduenerunt. Quare Sal- Tungria, cuius
 tianus commodò explicandus est, quum tradit, gentem Vandalorum, meminit Gre-
 gorius Turro-
 patrio effusam esse in Germaniam primam, nomine barbaram, nensis, perti-
 ditione Romanam, de gubernatione Dei lib. II. p. 265. edit. Ritters- net ad Germa-
 bus. Ubi Massiliensis sacerdos Vandalorum praefectorem hie descri- niam cisrhe-
 bit, ut ad rationem historiam ingenuum desinenter accommodare nanam. Simi-
 conuenienter intelligatur. Nempe hoc sensu, ut inter Vallam et con- liter Ripuaria
 flumantur, & praefectorem Germaniarum primam de solo parte post Germania II.
 discessum a sinu Codano & Albia sinibus, circa Alatum quasto in- pars fuit. Ul-
 telligatur: unde enim nuper emigraverant in Germaniam primam, tramq; Ger-
 in qua etiam Salouiani aro adhuc consistebant. Qua interpretandi maniam ad-
 ratio etiam auhibenda est. quum Procopius scribit, Vandalos circa ministravit
 Maotidem consedisse, atq; hinc in Germanos, qui Franci nominantur, primus Vica-
 irruisse, lib. I. de bello Vandalico. Non quia putet, primas suas sedes rius praefecti
 ibi habuisse, atq; hinc in Germaniam exisse, quandoquidem non Ger- pratorio Gal-
 manorum, sed Sarmatarum Scytharumq; Europaeorum antiquissima liarum, ut ne-
 hac patria, primas, sedes suas: sed quia pars Vandalorum, qui ab mirent anti-
 sinu Codano ostium Vistulae praefecti, ad paludem Maotidem reman- quitatis perti-
 serant, tum cominuere se, egredi, longum itineribus, & Francos post tum fugit.
 invadere coeperunt. Anale autem commentum est de Francis, quod
 quia 20. decimo seculo fecimus est Petrus de Andlo, quasi in illis exis-
 sent, qui palades Gildro-Belgicas, unde Franci progressi sunt, cum
 Maotida paludem confudit, lib. I. de Imp. Romano cap. 15. In autem
 in locis non consistarunt Burgundiones, altera pars Vandalorum, sed
 magis versus meridiem, atq; hinc magis versus Occidentem proce-
 runt. Quod autem Vandalos uniuersos sumos non intelligat Proco-
 pius, vel ex ejus libro I. de bello Gothicorum liquet, ubi Burgundiones,
 Vandalos gentis populos, Thoringis finitimos ponit, scilicet loco-
 rum, prout quidem eo tempore erant, describit. Quid autem facit,

C. 3,

quod

quod Salvianus nullam Burgundici nominis mentionem fecerit, causa in expedito est, quod toto illo tempore, quo is in scribendos de gubernatione Dei libros incubuit, Burgundiones fraëti conpriescebant. Omnino tamen ab ejus sententia non est alienum, & migrationum argumentis congruit, si per Vandalos, quorum ad superiorem respiciens meminuit, etiam Burgundiones denotentur. Nam confederationes sunt de profectio Burgundionum in Germaniam I. V. Prosper Aquitanus ad A. CCCCXIV. ex eoq; Cassiodorus in Chron. sub tempus Honorii & Theodosii II. atq; ex hoc iterum Hermannus Contractus in Chron. Nicolaus Vignierius in Chron. rer. Burg. ad an. Ch. 413.

2. Verum Burgundiones data cis Rhenum habitandi facultate, proximos Belgas lacesiverunt, finesq; eorum magna vi, nec sine contumelia Romani nominis, quod propter pacificationem cum Honorio initam comiter haberi oportuit, infestantur: quæ res ita commovit Ætium, Romanæ militiæ præfectum, ut Francos Hunnosq; in ipsorum perniciem excitaret, nec multò post ipse signa cum iis conferret. Per id tempus rex Burgundionum erat Gundicarius, mali auctor consilii, quo tota ejus gentis fortuna commutata est, quum Ætius superatis, quas hostis objecerat, difficultatibus, totum prope ejus exercitum delevit: rex eò redactus, cum pro rerum necessitate, aliter non posset, pa-

pacem petiit atque impetravit. Quæ calamitas hanc utilitatem ipsis conciliavit, ut è Germania I. excedere jussi, * in Sabaudiam habitandi * A. CDXL. causa deducerentur, siquidem id ratio prudentiæ suadebat, ut procul Rheno collocatis, novandi occasio præriperetur, ne, si in eo limite consisterent, cum Romanorum hostibus sese opportuniùs conjungerent, bellumq; conflarent. Hac viâ ad Rhodanum Ararimq; progressi, consilia præsentī fortunæ accommodârunt, atque animos ad venerationem Imperatorum magis inclinârunt, præsertim quùm nova transalpini imperii sedes Arelati constituta erat, ^b unde ex propinquo observari poterat, quid agerent, quidvè molirentur.

b. Arelatum nova regni transalpini sedes pariter atq; metropolis septem Gallia Marbonensis & Aquitanica provinciarum facta est, crevitq; admodum, & augere amplitudinem, & ferre, super omnes Gallia diæceses caput, primatumq; assellare summo studio conatusq; cepit. Quod sicut Ecclesia inutile fuit, ita docet, Honorium graviter errasse, quippe qui cum melioribus consiliis imperium administrare potuisset, tunc sede imperii Arelatum translata, partim irruptionibus barbarorum, partim amulationibus episcoporum occasionem dedit. Nec multò post à Valentiniano III. res publica magis afflicta est, quùm Vandali Africa, Rom. imperii horreum permitteretur, totumq; ad id ejus robur pernicioso exemplo, & majori periculo debilitaretur.

V. Pro-

V. Prosser Aquitanus in Chron. ad ann. 438. Procopius de bello Vandal. 3. Fl. Blondus de inclin. imper. lib. 2. De Arelato videantur Hadrianus Valesius, eximius rerum Gallicarum scriptor, Jacobus Sironius in Sironium p. 244. Christophorus Brouerius annal. Trevir. t. 1. p. 280. Æg. Bucherius Belg. Ro. l. XI. c. 1. Nihil verò certum definitur, quod affertur potest, quoniam Lugdunenses V. à metropolitana Arelatenſi libera immunesq. fuerint, adeo ut citam fateatur Buckorius, ejus rei nullam ab se reddi posse rationem. Alioq. Romani Pontifices maxime studebant dignitati ecclesie Arelatenſis, ornatamq. patrocinio adjuvabant, ut se extolleret altius, nec obscure etiam Lugdunensi sese anteferebat. Prima inter utraq. ecclesias emulatio prorupit, cum Taurinense concilium haberetur, cujus acta comprobant, pro Arelatenſi fuisse pronunciatum. Conf. Baronius annal. ecclesiast. ad an. 397. M. L. Bail sum. Concil. prov. Sec. IV. p. 96. Eam ob causam Zosimus Ro. Pontifex constituit, ut Metropolitanus Arelatenſis in præcipuo loco numeroq. esset. Justinus, inquit, præcipuum, sicuti semper habuit Metropolitanus Episcopus Arelatenſium civitatis in ordinandis sacerdotibus teneat auctoritatem, Viennensem, Narbonensem Primam, & Narbonensem Secundam, Provincias ad Pontificium suum (jurisdictionem metropolitanam) revocet. Quæ Zosimi Epistola respicit superius Concilii Taurinensis acta, & ecclesiam Narbonensem antebac Atasiliensi attributam, Arelatenſi nunc obnoxiam reddit, & quantum ad hoc caput constituta anteriori resindit, imprimisq. Arelatenſis ecclesie rationem ducit. Eo legatur Baronius in prædictis Annal. ecclesiast. ad an. 417. Quo Zosimi, successorumq. ejus in Arelaten studio emulationes Gallie Antistitum non sedate, sed magis magisque aucte sunt, præsertim quum Leo magnus Ro. Pontificis dignitate fungebatur, causaq. Chelidonii V. pontifici episcopi disceptabatur. Eo enim tempore Metropolitanus Arelatenſis Hilarius titulum Primatis sibi afferebat, acerbiusq. in Chelidonium consulebat: sed eum ponderatis controversiæ argumentis absolvit Leo Rom. Pontifex, atq. Hilarium omnium rigorem palam aperteq. reprehendit. Fuit autem hoc ejusmodi, ut jam causam qualicunq. conjecturæ assequi mihi videar, quoniam Hilario detractum fuerit jus in provinciam Viennensem, prout nonnullorum sententia est, quam addu-

adducit, nec improbat. *Belgium addit ad summam Concil. Gall. p. 110.*
 Nec ego tam audax sum, ut rerum non facti ad liquidum pervallum
 rationes causasque certas invenire, aut mea quidem opinione consistere
 penitus velim. Quod vero fuerit, quod Belgica IV. non admodum
 rur, disquirunt alii, & in conjectura acquiescunt, quam eo magis deter-
 minat, quia in Austriae finibus, quibus ex instituta praefectura Germani-
 a regnum comprehenditur Belgium, illud sacrum IV. disquisitionem qua
 rultum, ut vel ad Mediomatricem, vel ad Sacrasione curiam vel
 resimiliter existimari possit. Hinc autem ab eo impetu, quo transla-
 tum est, hactenus in Belgica I. apud Mediomatricem, hinc in Belgica II.
 apud Sacrasiones, tamen ultra ibidem, consistor, Ecclesiam Treverensem,
 siue matrem fuisse omnium Galliae ecclesiarum, ac antiquitate presta-
 re ecclesiam Germaniae I. & Germaniae II. id est, Magontiacensi & A-
 grippinensi, ut absurdi dicit, Treverensem Archiepiscopos veluti Gal-
 liae Patriarchas existisse. Atque tam sane ob causam Theodorus Pau-
 linus Archiepiscopus Treverensem per quamdam loquendi imita-
 tionem appellavit, Metropolitani Galliarum, lib. II. Hist. Eccl. cap. 25.
 Sed redimus ad Arclaren, quam Galliam Romani dicit Ausonius,
 quae, relicta a barbaris Treverorum urbe, in majus evecta fastigium,
 IV. provinciarum metropolis, & sedes domicilium Praefectorum
 praetorio evasit. Age vero ea, quae ad hoc institutum pertinent, ex ipsi
 Imperii Theodosii II. Tabula, anno C. CCCCLXIX. consilio desumpta
 hic inferam, ut causa, quae Augustos ad transferendam ex urbe Trevi-
 rensi sedem adduxerunt, manifestius intelligantur. Honorius &
 Theodosius Augusti V. I. * Agricola Praefecto Galliarum. Salu-
 tem. Magna centuriae tuae suggestione inter reliquas Reipublicae
 utilitates evidenter instructi, observanda Provincialibus nostris,

D

id

* *Vide Illustri.* Nam Praefecti Praetorio dicti sunt illustres, I. & C.
 Theodos. de annon. & trib. Dio in 220, Eutropii metaphe-
 ras in 220 exculis Praetorio praefectum. Scipioni tamen avo
 Francorum Reges hunc titulum sumserunt, ut Clotharius Fran-
 co. Adrethicus A. DCLXII. Mir. not. Eccl. Belg. cap. 6. An-
 no post 724. Theodericus Francorum Rex Ludovicum Aleman-
 norum Ducem Maltrem appellavit, apud Coccium in Dagob.
 pag. 58.

id est, per septem Provincias, mansura in ævum prosperitate decernimus, quod sperari planè ab ipsis Provincialibus debuisset. Nam cum propter privatas ac publicas necessitates, de singulis civitatibus, non solùm de provinciis singulis, ad examinem magnificentiæ tuæ vel honoratos confluere, vel mitti legatos, aut possessorum utilitas, aut publicatum ratio exigit functionum: maxime opportunum & conducibile judicamus, ut servata posthac annis singulis consuetudine, constituto tempore in metropolitana, id est, Arelatensium urbe, incipiant septem Provinciæ habere concilium, in quo planè tam singulis, quàm omnibus in commune consulimus. Primum, ut Optimatum conventu sub illustri præsentia Præfecturæ, si id tamen ratio publicæ dispositionis obtulerit, saluberrima de singulis rebus possint esse consilia. Tum quicquid tractatum fuerit, & discussis ratiociniis constitutum, nec latere provincias poterit, & parem necesse est inter absentes æquitatis formam justitiæq; æquitatis formam justitiæq; servari. Ac planè præter necessitates publicas, etiam humanæ ipsi conversationi non parum credimus commoditatis accedere, quod in Constantina ** urbe jubemus annis singulis esse Concilium. Tanta enim loci opportunitas, tanta est copia commerciorum, tanta illic frequentia commercantium, ut quicquid usquam nascitur, illic commodius distrahatur. Neque enim ulla provincia ita peculiari fructus sui felicitate lætatur, ut non hæc propria Arelatensis soli credatur esse fecunditas. Quicquid enim dives Oriens, quicquid odoratus Arabs, quicquid delicatus Assyrius, quod Africa fer-

** Itz à Constantino tyranno, quem tempore Honorii Britannica legiones Imperatorem salutaverunt, appellatam fuisse, docet Josephus Scaliger in not. ad Ausonium. In eo tamen errat, nec melius docet, quàm hanc Augg. constitutionem eidem tyranno ascribit, cujus copiam ei fecerat doctissimus Gallorum Fr. Roaldus. Nusquam tamen in jure Romano hoc nomine dicta occurrit: Arelaten autem legere licet in C. Justiniano l. 2. de cond. in publ. horr. & C. Theodosiano l. 2. de divers. offic. etsi eruditissimus Jacobus Gothofredi Arelapen, Norici civitatem, ibi legendam putat, in prosopographia codicis Theodos. p. 411.

ca fertilis, quod speciosa Hispania, quod fortis Gallia potest habere præclarum, ita illic effatim exuberat, quasi ibi nascantur omnia, quæ ubique constat esse magnifica. Jam verò decursus Rhodani, & Tyrreni recursus, necesse est, ut vicinum faciant ac penè contersum, vel quod ille præterfluit, vel ille, quod circumcult. Cum ergo serviat huic civitati, quicquid habet terra præcipuum, ad hanc rem, vehiculo, terra, mari, flumine deferatur, quicquid singulis nascitur: quomodo non multum sibi Galliæ nostræ præstitum credant, cum in ea civitate præcipiamus esse conventum, in qua divino quodammodo munere commoditatum & commerciorum opportunitas tanta præstatur? Siquidem hoc rationabili planè probatoque consilio jam & Vir Illustris Præfectus Petronius * observari debere præceperat. Quod interpolatum, vel incuria temporum, vel desidia Tyrannorum, reparari solita auctoritate decernimus, Agricola Parens ** carissime atque amatissime. Unde Illustris magnificentia tua & hanc præceptionem nostram, & priorem sedis tuæ dispositionem secuta, id per septem Provincias in perpetuum faciet custodiri, ut ab Idibus Augusti, quibuscumque mediis diebus, in Idus Septembris, in Arelatenâ urbe moverint honorati vel possessores, Judices singularum provinciarum, annis singulis Concilium esse servandum. Ita ut de Novempopulana & Secunda Aquitania, quæ provinciæ longius constitutæ sunt, si earum Judices certa occupatio tenuerit, sciant legatos juxta consuetudinem esse mittendos. Quæ provisione plurimum & Provincialibus nostris gratiæ nos intelligimus

D 2

mus

* Hic Petronius A.CCCCL. cum Arcadio, Honorii fratre, Cus. fuit. Dissonis Panvinus, & pro Petronio Anicium Probum adducit. Contra Calvisius uno nomine Sex. Anicium Petronium Probam appellat, rectè, an scius, nunc non disquiro, Chronol. an. Chr. 408.

** Cum ob auctoritatem, quæ regis proxima erat, Herodian. II. cum ob curam & sollicitudinem, quæ parentum vices gerebant, pro Imperatore, apud Cassiodorum lib. II. & V. unde & Patres imperii dicti constat, neque obscurum est, idem parenti carissimæ amantissimique elogium Florentino P.F. P. attributum fuisse.

*** *Rectorem*
provincia, quo
munere per-
functi, honori-
ti dicebantur.
Curiales, mi-
nor Senatus,
Cassiod. l. VI.
formul. 3.

**** *Respondet*
Annus Christi
418. non 328.
ut putavit Sal-
masius.

mus utilitatisq; præstare: & Arelatenſi Urbi, cujus fidei, ſecun-
dum teſtimonia atq; ſuffragia Parentis Patriciiq; noſtri, multa
debemus, non parum adjicere nos conſtat ornatui. Sciat autem
Magnificencia tua, qvintis auri libris Judicem *** eſſe multandum,
ternis honoratos vel Curiales, qui ad conſtituendum locum intra
definitum tempus venire diſtulerint. Data XV. Kal. Majas. Ac-
cepta Arelate X. Kal. Junias. DD. NN. Honorio duodecimũ
& Theodoſio octavũ Augg. COS. ****

3. Vix ad eam dignitatem pervenerat urbs
Arelatenſis, qvũ Gothi ejus dignitatem ſplen-
doremq; , detractis duabus provinciis, immi-
nuerunt, & acceptis in fidem Aquitania II. ac
Novempopulana, ^c Arelatum uſq; proceſſe-
runt, urbem occupaturi, niſi eam liberaffet
Ætius, hoſtesq; ab incepto avertiſſet. Non-
dum verò tunc Burgundionum populus res
novare auſus, in præſenti libertate acquieſce-
bat, viribusq; ſuis & conſiliis tamdiu inniteba-
tur, donec humana induſtria nihil reliqui face-
ret, calamitasq; alia poſt aliam emergeret, ut
aſſiduis Hunnorum incuſſionibus fracti, ægrè
hoſtibus reſiſterent, parumq; abeſſet, qvin o-
mnes ſimul opprimerentur. Itaq; ad Deum
verſi, Chriſti ſacra amplectuntur, ^d nec multò
poſt meliori ſucceſſu confirmati, feliciter tenu-
entur:

entur: mox, repressa Hunnorum crudelitate,
rursus aliena appetunt, bellumq; faciunt, ac
more hominum, qui nunquam contra fortu-
nam satis cauti sunt, rebus prosperis insolescunt,
culpaq; sua in novas atque maximas difficulta-
tes incidunt, finesq; Romanæ ditionis pertur-
bant. Quibus occurrit Ætius, vir usu belli pe-
ritus & prudens, causæq; susceptæ justitiâ nixus,
signa infert, acieq; congressus, Gundicarium
Burgundionum regem vincit, nec adversatur
petenti pacem. Jamq; iterum in tuto collo-
catus erat Gundicarius, nisi immanis Hunno-
rum audacia prorupisset, fortunamq; Burgun-
dionum prorsus convertisset. • Ita enim fit sæ-
pe, ut quos primo accendit cupiditas, in mayo-
res deinde molestias incidant, pluribusq; pe-
riculis se objiciant, certa q; pacis bona incertis
& infelicibus bellis permulent, perdantq; ea,
quæ novis accessionibus ampliora reddere cu-
piebant.

c. Novempopulana dicitur etiam Aquitania Tertia, si-
ve Viennensis Gallia, quæ pariter atque Aquitania Secunda lan-
guis Arrelato distabant, quarum mentio fit in Notitia Imperii, quæ
post adulationem modo Augg. constitutionem, alioq; post an-
nis ceteris facta promulgata est, illis nempe temporibus, quibus

D 3

omnia

omnia Romanorum in pejus ibant, etsi annus tam exquisitè desiniri non potest. * Illud verò certioribus documentis confectum est, quod jus metropolitanum urbis Arelatensis non sit ita recens, ut putavit Josephus Scaliger, in ep. CCCXLV. ad Carolam Labbaum. Prorsus enim extra controversiam est, anno CCCC. XII. publica Augg. sanctione Arelaten dignitate metropolitana fuisse ornata, malitiasq. lites cum ecclesia Viennensi habuisse. Quare non est, cur Scaligero in re minimè dubia planèq. explorata assentiamur, quando neminem fugit, jam quintò à N. C. seculo fuisse metropolin, & priusquam ab Honorio & Theodosio novà honoris accessione amplior reddita est, titulo ecclesie metropolitanae præditam fuisse, ut epistola Pontificum ante annum CCCCXII. emissa testantur. Omnium primò autem constitutione imperatorià tam munificè auctam insignitamq., attributis ei septem provinciis, majorem splendorem obtinuisse. Deceptus ergò Josephus Scaliger est, quùm in prædicta epistola affirmat, sibi Aquis Sextiis commoranti notitiam Episcopatum Gallie, quæ ante CCC. annos scripta fuerit, ostensam, in qua adhuc Arelatensis Præsul non Archiepiscopus, sed Episcopus sub metropolita Viennensi censeretur. Sed in quam notitiam inciderit vir doctissimus, haud equidem scio: Illud verò affirmare possum, in ecclesie antiquitatibus eum non semel lapsum, præsertim hoc loco, ubi ex Taurinensis Concilii actis scire potuit, jam tum IV. seculo Arelatensem & Viennensem ecclesias de primatu contendisse. Aubertus Miræus in parte hujus antiquitatis lectorem delegat ad epistolam Scaligeri allatam, atq. adeò in ejus sententia acquiescere mihi videtur, in notitia Episcopatum lib. 5. p. 246. At satis superq. indicavi, quamobrem à Scaligero, cujus meritis atq. multum tribuo, nunc omninò sit discedendum. Johannes Strauchius JCTUS, vir in hoc studiorum genere diligens.

* Ab Arcadio & Honorio digestam putat Frid. Spanbemiùs introd. ad Geogr. sacr. p. 180. Certe autem fatendum est, eam ab excessu Honorii in lucem extrivisse. Verosimiliter judicare licet, annis minimum XX. (multi enim XLII. computant) post constitutionem super metropolitana Urbis Arelatensis dignitate latam produsse, id est, vel anno CCCCXXXII. vel CCCCCL. adjectis puta 32. aut juxta aliorum rationes 32. annis ad A. C. 418. Conf. Amelot examen de la liberté Originair de Venise p. 6.

ligeret versatur, existimas, de re quidem inter omnes constare,
de tempore non item. Quamvis igitur, pergit, certum terminum
firmiter invenire non valeamus, longè tamen antiquius metro-
politanius ius Arelatensis Antistitis, quam à Josepho Scaligero
asseritur, in *Dissertatione de regno Arelatensi*, §. XX. Sed uti rectè
emendavit Scaligerum, ita sine causa de initio translata Arelaten
metropolitana dignitas dubitavit, quando in *Constitutione Augg.*
Honorii & Theodosii junioris adjumentum ad eruendam hujus tem-
poris epocham invenire potuit, siquidem de origine juris metropolita-
ni sanctione legis imperatoria constituti questio est, cujus annum ar-
gumento COSS. signavi. Simul hic cursim observo, in veteri quodam
arv Karolini Codice, in quo metropoli descripta sunt, Arelaten quosq;
tam suffraganeos, ut vocantur, ecclesiis nominari sequentibus verbis.

Metropolis Civitas Arelat.

Civitas Masilia.

Civitas Avennicus. *

Civitas Cabellicus. **

Ubi deniq; addo, *Constitutionem Augg.* paulò ante memoratam Fl.
Constantino Imp. perperam à Thoma Lausio adscribi, in *Orat. pro*
Gallia pag. mib. 162.

d. De hoc capite jam supra quidam annotavi, nisi quòd Oro-
fius, qui A.C. 417. scripsit, commemorat Burgundiones Christo initia-
tos, Catholicam fidem suscepisse, atq; innocenter vixisse, lib. 7. cap. 32.

* Marcellinus
Comes A. 416.
ponit.

* Hodie Avenio, solennitavit statum, atq; evasit civitas metropolita-
na, cui non est obnoxius Episcopus Arausionensis, ut quidam tra-
dunt, sed metropolitani Arelatensis suffraganeus est, cumq; eo
episcopus Masiliensis, Tricastinensis & Tolonenfis juri metro-
politano Arelatensis sunt subiecti. V. A. Miratus Notit. episco-
patum lib. 5. p. 246. & de statu relig. Christian. l. 1. cap. 23.

** Non Capillonensis, ut in antiquo codice metropoleon scribitur,
qva ad primam provinciam Lugdunensem, tanquam matricem
suam refertur, eandemq; hodierno die in hoc loco numeroq; ha-
bet. Cabellicus autem nunc ad metropolim Avenionensem per-
tinet.

Quo tempore Burgundiones nondum egressi in Sabaudiam, eis rbe-
num habitarunt, moresq, cum sincerâ doctrinâ mansuetudineq, Chri-
stiana conjunctos habuerunt, ut ex Oroso liquet, quos postea ita immu-
târunt, ut multa crudeliter gesta ipsis exprobrarentur. Socrates, qui post
Orosium scripsit, atq, in A. C. 439. dicit, quum Burgundiones eva-
sisse Christianos tradit, non sumit accuratam temporum notam, quan-
do initia suscepta à Burgundionum religionis cum consulari Theo-
dosi XIII. & Valentiniani tertii hujus nominis III. conjungit, lib. 7.
hist. Eccl. cap. 30. Nam secundum rationes temporum respondet Augg.
Consulatus annus Chr. 430. ante quem diu Christianos se professi
erant Burgundiones. Sethus Calvisius cum COS. Fl. Tauro, & Fl. Pe-
lice connectit, unde annus 428. conficitur, in oper. Chronol. p. 546. Sed
neg, ille annus quadrat, propterea quod Orosius, qui Burgundiones
ad Christi sacra perductos refert, Socratem scribendo precessit, an-
numq, religionis Christiane Burgundionum 413. reflexit, quâ postero-
rem computavit Socrates, rationesq, sex & viginti annorum intervallo
ab Orosiana computatione diversas invenit. Nec satisfacit Jacobus
Masenius, quum allatum Socratis locum sine Chronologia subsidio in-
terpretatur, not. & addicament. ad l. i. Christ. Brover. annal. Tre-
vir. p. 591. Neg, hanc difficultatem explicavit Johannes Stumpsius,
cum, quod nos paulò ante ex So. rate, is in eandem sententiam ex bi-
storia Tripartita adduxit, in Chron. Helvet. lib. 3. cap. 51. Multiore-
tius hac de re statuit Jo. Gabr. Bisioia epus, annal. ecclesiast. ad an.
413. unde corrigendi sunt, qui neg, respiciunt Orosium, qui imperan-
te Honorio, neg, sequuntur Socratem, qui rerum potiente Valentinia-
no III. historiam consignavit, inter quos juxta cum aliis est Jo. Henr.
Alstedius in Chronol. univers. popul. ad an. Ch. 428. Convenit autem
sibi narratio Orosiana, & notationi temporis, atq, designationi hujus
eventus per vocabulum modo facta ex asse quadrat. Reclt enim de
Burgundionibus scripsit: Providentia DEI omnes Christiani mo-
do facti, id est, proximi, aut proxime preteriti annu, & ut sigilla-
tim exprimam, quarta anno prius, quam historiam condidit Orosius,
qui subdedit rationibus provenit 413. quoniam consuetum est, anno
417. Orosium scripsisse. Id vero explicatum difficile non est, quod Oro-
sius Burgundiones laude affecit, quum nempe eas oia rationes ini-
bant, ut jure laudari possent. Postea autem, quam cupiditate glorie
profe-

XVI
 proferendis, imperii munus sunt, & reges plerique, etiam impium Aetii
 doctrinam amplecti coeperunt, superiores illas laudes amiserunt, atque
 in iustam reprehensionem incurrerunt. Quamobrem Sidonius A-
 vernorum episcopus eos truces appellavit, viros altoqui vel sola pro-
 ceritate terribiles, atque de causa Septipedes ab eodem nominatos.
 Tum vel ipse Orosius diffidat, nam potuit morum impulsorum à Sci-
 licone Burgundionum, lib. 7. cap. 38. ex eoque desumpsit appendisse
 Eutropiana auctor. Quin & Hieronymus, qui A. 420. decessit, de-
 his Burgundionum motibus in Asia agens auditur, Burgundiones in-
 ter diruptores reuolutoresque imperii Romani numeravit, in epist. ad
 Agerucianum XI. cap. 6. Nec facile quingvam fugit, quam crudeli
 ingenio eorum reges fuerint, qui saepe etiam in propinquos seuerunt,
 multaque indigna fecerunt. Saecularis iura multa de Burgundionum mo-
 tibus et edita, & haeretici nominis, quod ab Ariano acceperunt, Van-
 dalorum pariter Gothorumque agit. nihil tale quidem de Burgundionibus
 specialiter pronuntiatur, propterea quod eo tempore, quo historia scri-
 benda vacat, regnum Burgundionum miserum prostratumque erat.

2. Nec tamen hoc id spectat, ut omnes Burgundiones, Burgun-
 dianorumque reges Arianae lae polluti fuisse existimem. Nam multi eo-
 rum quique, relictis de Deo senserunt, & Gundebaudi Ariani Burgundio-
 nam regis filius vera emendatamque sacrae amplecti est: sed ut dicitur
 non affertur, ipsi in uniuersum huius lae non fuisse expertes: ex quo
 liquetur, Paucorumque, quamlibet pauci Burgundiones ad Christi sacra
 adhaeruerunt, hanc eximiam fuisse prerogativam, quod sacra sibi tra-
 dita sine vitio senescere, nec tuerentur, multaque eorum in ecclesiis ena-
 rent beneficia, & ampla insuper opulentaque, Galliae monasteria ipsi pos-
 sessiones locutionesque, eademque acceptos ferrent, & Joachimum Padua-
 num de Colleg. & monasteriis Galliae veteribus. Sed priusquam Chri-
 sti sacra susceperunt, multis sacerdotibus & episcopis Galliae everten-
 runt, & ut sapienter, sedarunt, Onophr. imp. Rom. p. 929. edit. 1558.
 Distincta ergo sunt intervalle A. 406. & 413. Acceperunt au-
 tem nomen Christianorum, cuiusquam in Germania I. consisterent, ope-
 ra & Erzeri, & ex proxima Belgica I. doctores
 Burgundianorum sumunt, & ut Beda Anglo-Saxo tradit, gentibus
 prima Germaniae vestibus Dei predicavit. Unde Soutam locum

E

supra

supra allatus aptè congruenterq; explicatur, ut civitas Gallie, quam is nominat, in Gallia Belgica vicina queratur, nec alia, quam Treviren- sis, intelligatur, cujus Episcopus quoq; innuitur Severus, certè omnium famâ tam celebratus, ut Germania l. apostolus diceretur. Cumq; idem vastitatis Hunnorum per Attilam Gallia allata non memine- rit, eruditi non vatum indicium capiunt, Salvianus octo fere annis ante hanc impressionem ab Hunnis fallam literis suam histo- riam mandasse.

4. Postquam enim Gundicarius Burgun-
dionum rex, magnam adeptus potentiam, be-
neficia à Romanis accepta, quæ pace amicitiaq;
servari oportuit, oblivione delevit, mox ambi-
tione sublatus, bellum superioribus majus pe-
riculosiusq; excitavit, & movere regni sui ter-
minos, armorumq; fortunam tentare iterum,
egrediq; è prima Germania, & penetrare in
alienos fines, ac laceßere Belgas ausus, cum ju-
stitiæ æqvitatishq; laudem, tum felicitatem o-
mnem amisit. Nam Ætius, quæ erat pruden-
tiâ magnitudineq; animi, videbat indignam
Imp. Rom. referri gratiam, armaq; tempestivè
arripiebat, & quod ratio ususq; attulit, gnaviter
efficiebat, victoq; ad ultimum Gundicario,
Burgundionum reliquiis pacem petentibus as-
sentiebatur^f. Sine dubio enim Burgundio-
num

num iste rex ad totam Galliam Romanis eripi-
endam spectabat, si muneri suo defuisset Æ-
tius, Hunnorumq; invidia nihil impedivisset.
Nam & hos offendit adulta confirmataq; Bur-
gundionum potentia, & Ætius ea barbarorum
disidia ad firmandam Romanorum securita-
tem adhibens, alios per alios everti cupiebat,
Hunnosq; ad bellum Burgundionibus inferen-
dum impellebat, ut distrahendo singulos, par
esset universis.

E. Post decessum Honorii, cum quæ Burgundiones super sedibus
Rheno adjacentibus transierant, surgere magni, & crecere indit, &
augere gloriam, ac deinceps mutare sedes, pallorumq; religionem ex
utilitate assequere conati sunt. regnantesq; post Honorium Valenti-
niano III. nihil non tentarunt, ut in Gallia interiora penetrarent, & re-
gentium nomenq; Burgundicum in Sequania stabilirent. Itaq; in rebil-
lium numero habiti. quod pacta convellerent, & bonitate Imp. Rom.
abuterentur, pactisq; conditionibus ad comiter habendum imperium
latum non starent, disolutisq; mox violarent, ac superioribus beneficiis
se indignos redderent, maiestatemq; imperii imminuerent ac labefa-
llarent. In primis Idacius, qui non fuit Mediolanensis, ut catalogus
scripsit. Græc. & Latine. anno 1674. emissus habet, sed Lemicensis in Gal-
læa Episcopus, quib; ab accurata diligentia viro Andrea Schotto ca-
ligatis, sine editis recognitisq; est, testatur, * motum a Burgundio-
nibus fuisse suscitatum. Verba hæc sunt: Anno X. regni Theodosii
Burgundiones, qui rebellabant contra Romanos, a duce Feno
lino perdomati. Affert enim simul justam querendi causam, & no-
rat factum dignumq; rebellionis exitum. Rebellabant, inquit, hoc
est, fidem pacisq; violabant, & assignatum ab Honorio limitem trans-
gredebantur.

* ap. J. Scalligerum in
thesauro tem-
porum pag. 19.
Chron. Idav.

* Prosper à Jo.
hanne Sicbar-
do Basileæ e-
missus, mendo-
sè legit, obti-
nuit, ad an-
num, ut is qui-
dem supputat,
438.

† stylo avi
Franco-Mero-
vingii. V. Fre-
degarius in e-
pitome Grego-
rii Turonensis
cap. 21.

perant, superiorisq; ejus beneficia, quæ ad præstanda amicitia vicini-
tatisq; officia apud ipsos collocaverat, maleficium compensabant, cau-
sasq; post accepta ab Aetio etiam ipsi sibi arcessibant. Prosper à Jo-
sepho Scaligero editus, non eam causam, ut Idacius, quæm exitum de-
scribit, atq; ad an. CCCCXXXVI sequentia induit. Eodem tem-
pore Gundacarium Burgundionum regem intra Gallias habitan-
tem Aëtius bello obtinuit, * pacemq; ei supplicanti dedit, quâ non
diu potitus est: siquidem illum Hunni cum populo suo ac stirpe
deleverunt, Nec modo aliter Cassiodorus, qui consulat. Augg. Theo-
dosi junioris XV. & Valentiniani tertii hujus nominis IV. annum
Christi 435. signavit. Gundacarium, inquit, Burgundionum regem
Aëtius bello subegit, pacemq; ei reddidit supplicanti: quæm non
multo post Hunni peremerunt. Consensit in re, sed non in anno
Prosper Plinæus, Idacius quoq; in Chronicon retulerunt hanc curatum,
& conversum regni Burgundici statum annotavit. Anno XIII. re-
gni Theodosii ab Aetio duce & magistro militum Burgundionum
caesa XX. millia, Gothorum, qui eis auxilium prebuerunt, VII. caesa sunt.
Epidem Gothi, prout occasio & utilitas ferebant, amicitia & odii
consilia inibant, Burgundionesq; tunc adversus communem hostem
jurabant, nec temere suspicabantur, prosperos Romanorum successus
regno suo esse periculosos, quæ rationem etiam tenebant, atrius Ro-
manorum in occidente rebus, præsertim quoniam Franci invalescebant,
ut indicant epistola, à Theoderico Ostrogothorum rege ad Gundaba-
dum, & Hermenfridum reges scripta, apud Cassiodorum var. lib. 3.
Neg, aliam sententiam, Theoderico mortuo, amplexi sunt, Francorumq;
contra Græco-Romanos opem & amicitiam sollicitarunt: Franci au-
tem cummodi sui memores, hac occasione Alemannos, subiectum ha-
tensius Gothorum ditioni populum, in fidem suam acceperunt, regnoq;
Alarici Westrogothorum regis occupato, pulsusq; ex tota Gallia Roma-
nis, regnum stabile ac perpetuum retinuerunt, Agathias hist. lib. 1.
Gregorii Turonensis excerpta historia apud Fredigerium Scholasticum
c. 25. & 28. Nempe Aetio indignis modis sublato, non habuit Romana
gens, quæ barbarorum incursum velut obicem opponeret, prorsusq;
adeo superior armorum felicitas defuit, Attilaq;, nullo jam resistente,
totam fere Europam est populatus, Procopius de belloandal. lib. 1.

Neg,

222
Ergo, sic, qui putes, fortune duntaxat beneficio res prosperas Actio
evenisse, quando factum notum per vulgatum est, cum consilio, astutia,
sapientia, quam armis fregisse hostes, & Hunos, Gothos, Vandalos, Bur-
gundiones, Francos Gallosq; contra se invicem consilasse, atq; hac ar-
te, quam recondita prudentia ususq; illi suppeditavit, debilitasse ac
reprehensisse. Quocirca nemo minus aspicat, minusq; prudenter im-
peravit, ac Valentinianus III. quod tam præcipui consilio decidendum
censuit. Num, quoniam eo auctore imperium Occidentis, ab effusis
tunc ex Septima Germaniæq; populis, hucusq; firmaret. Quo factum est
dominum, ut casu A. 455. Valentiniano III. Franci nemo posthac resi-
stere possit, Burgundiosq; à Romanorum armis nihil postea metuen-
dum esset, Occidentisq; imperium, quod ab Augusto inde steterat, nunc
plane convelleretur.

5. Dum hæc aguntur, Burgundiones,
qui regno, quod permissu Honorii XXIII. an-
nis in Germania l. 6. tenuerant, subverso, novas
sedes in Gallia interiori, qua Sequani & Ædui
jacent, à Valentiniano III. impetrarunt: h. nec
obnitebatur Actius, quod de populo nuper bis
victo, & rege fortunisq; omnibus spoliato ju-
dicabat, non magnum ab eo fore periculum,
si reliquæ, quæ post stragem ab Hunnis editam
remanerant, servatæ aliò traducerentur, ut
quæ usui tunc futuræ essent, si afflictis imperii
rebus, hostes alienâ calamitate elati inter se
committerentur.

E 3

g Com-

g. Commodè exponendi sunt scriptores, qui dum Galliam memorant, non interiorem illam, quam Rhodanus Ararimq; irrigant, sed Rheno conjunctam intelligunt. Nicolaus Vignierius provincias Rheno propinquant sic explicat, ut per eas Burgundiam minorem denotari velit, Chron. Burg. p. 8. Quae sententia multas ob causas mihi non probatur 1. quia pars Galliarum propinqua Rheo usque Properi significat Germaniam superiorem & inferiorem citra Rhenum, atq; hac adjectione à Gallia interiori distinguitur. 2. Declaratur id argumento Galliae Franciae cessa, posteaq; ab Aetio recuperata, quae cum Rheno propinqua fuerit, nulla alia intelligi potest, quam Cisrhenana inferior, ut è contrario ea, quae Burgundionibus data concessaq; est, Cisrhenana superior fuit. V. Proseper ad an. 429. collat. an. 414. 3. In eandem sententiam Proseperum explicat Cassiodorus in Chron. sub consulatum Augg. Honorii IX. & Theodosii junioris V. ubi quam Rheno propinquam Proseper, eam Cassiodorus Rheno conjunctam, id est. Rhenam vocat. Enimverò extra omnem dubitationem est, Burgundiones anno 413. vel ut alii numerant, anno 414. Germaniam primam, sive Cisrhenanam superiorem ab Honorio possidendam accepisse. 4. Sidonii illorum temporum scriptoris, Burgundionem pressisse Belgam, in Aviti Panegyrico affirmantia, interpretatio huic instituta est consentanea, propterea quòd ex Germania I. proxima expeditissimaq; via est in Galliam Belgicam I. 5. Ratio ducenda est munera Severi Germania I. Apostoli, quod non inter Sequanos & Aduos, sed inter Germania I. populos ad verum pacis factumq; Deum revocandos suscepit & perfecit, ut ex Beda scriptore per antiquo & probò doceri potest. 6. Nec adversatur locus Socratis, Burgundiones transrhenum collocantis, non quasi non sedes cisrhenum jam tum obtinuerint, sed quia utcumq; aliquid ex ora transrhenana Germania adhuc retinuerint prioresq; sedes ibi habuerunt. Per se aliqvi manifestum est, Galliae Sequanica istum ipsum locum minimè convenire. 7. Absurdum, & regulis Romanorum prudentia, adversum est, quòd populum Burgundicum tunc adhuc viribus & fortunâ florentem in penitiores Galliae partes recipere, quasiq; in sinu imperii transalpini seivere veluerit, quippe quod à ratione atq; usu Romanorum maxime semper alienum fuit. Summatim non video, quemadmodum regiones apud Rhenum,

de

de iis, quæ apud Rhodanum Ararimq; jacent, vel verosimili interpreta-
tationis historiæ argumento dici explicariue possint.

h. Concessa, non occupata: ejus suscepti à Valentiniano consi-
lii hæc ratio fuit, quod pertimescendum esset, ne, si prorsus destitue-
rentur, sedere se conjungerent transrhenani, viribusq; posse a refectis
inflammatis magis exardescerent, parvaq; ex scintilla majus incendium
excitarent. Quod ne eveniret, ab his se jungendos duxit, ut recepti
in penitiores Gallie partes, fidem amicitiamq; imp. arthius devinci-
rent, & ubi opus esset contra externos hostes juvarent. Enimvero Aci-
us, qui dividere populorum studia, uso pariter & rerum præteritarum
eventu docebatur, sine dubio hujus sententia auctor fuit, ut quia in
mutuam exanimi non possent, à reliquis transrhenanis in perpetuum
divellerentur. Cum enim Stilico, vasa ingenia Vandalus, perfide eos
ad invadendum imperium concitasset, non potuit aliter Honorius, quin
ad sananda imperii vulnera pacem pariterq; novas sedes cis rhenum
eis concederet, ut horum motus ceteris republica hostibus novas vi-
deret alimentisq; daret. Athlius contra Acius sensit, resistensq; vastis, ut
resistensq; sopitisq; villisq; suis armis audacia, recens nunc quoq;
villæ beneficio impotenter conquisisset, populisq; is Romanorum fi-
des & amicitia se permitteret, totumq; daret. Hoc magis, quod ali-
quoties magnum honestumq; ejus fructum cepisse se, animo tenebat.
Sæpe nominatim Vignierius non multum abis, quum existimat, Aciusq;
cur remitteret Burgundionibus injurias, ipse auxilium contra Francos
ferendi indultum fuisse, Chron. p. 11. Contra alii putant, majus ejus
rei momentum fuisse in iusto metu, ne ad transrhenanos se adjunge-
rent, alleluia, deinceps viribus, vehementius commoverentur. V. Bu-
berius p. 492. Præsertim cum eo tempore denuo insurgerent Franci,
Galliamq; peterent, & Treviros præcipue vastarent. Vid. Stumpsius
Chron. Helvet. lib. 4. cap. 25. Quæ est quartæ illa & fatalis Augusta
Trevirorum eversio, quam prudens & religiosus Maesius sacerdos
graviter annotavit. Non agitur, inquit, Treverorum urbe excel-
lentissima, sed quia quadruplici est eversione prostrata, de guber-
natione Dei lib. 6. p. 211. Respiciet morem sceticum tunc temporis in
Gallia passim receptum frequentissimumq; adeo ut Christiani homines
à sacris sese abstergerent ad ludos quam sapissime paterentur. Nunc ve-
rò re-

re rebus Francorum irruptione conversis, non id agi apud Treviros, eo quod excisa, nil nisi vastam solitudinem ostendat. Eodemq; libro notat Romanos, sua culpa in tantas difficultates delapsos, ut specie munerum tributa Francis penderent, quod sui absente Rom. imperii gloriam, Aetius instaurata duetu suo rebus, omnes vires consiliisq; ad Francos depellendos convertit, & Burgundionibus etiam ad perficiendum inceptum uti voluit, si persequi belli viam, invidiamq; effugere, & vitam contra insidias & odia suorum firmam servare potuisset.

CAPUT III.

De

BURGUNDIA SEQVANICA,
SIVE REGNO BURGUNDIÆ
VETERI.

1.

DUO has fortunæ vicissitudines, Romani Burgundionibus benignè acceptis, opportunam commodamq; habitandi rationem monstrarunt, & agros apud Ararim Rhodanumq; opimos atq; fertiles addixerunt, tamq; liberales utilitatis publicæ causa se præbuerunt, ut cum intelligerent, quod commodum quive honor eis tribueretur, tum aestimarent, hunc datum esse referendæ gratiæ locum, ut, si qua postularet occasio, utilem imperio operam navarent. Nihil reculabant Burgun-

gundiones, præsentiq; fortunæ se accommoda-
bant, parati ad id genus beneficii accipiendum,
quod inclinatis bello rebus nullum auspicius
præsidium afferri potuisset, & lætior, atque spe-
rassent, superiorum rerum exitus fuisset. Itaque
promptis paratisq; ad vertendum solum animis
iter ad Seqvanos faciunt, remq; publicam con-
dunt, & novis legibus institutisq; ornant, &
priora damna cum novis emolumentis com-
mutant, pristinasq; calamitates oblitæ, cum re-
gno jam instituto nomen quoque Burgundiæ
iis in oris auspicantur. ^a

^a Annorum resdè partienda sunt intervalla, in re præsertim obscura,
multis difficultatibus impedita, cum sæpe scriptorū inopia, interdum
diffusio est, nec sine labore & studio quædam perquiruntur, nisi eorum
rationes aptè congruenterq; colliguntur. Proinde ut à notis numerisq;
temporum ordiar, Burgundiones post commotos annos CCCCVI. * * Argumento
Vandalos, quorum fortunam præter perditam Alani, postea Burgun-
dionibus conjuncti sustentarunt, annis CCCCXI. & CCCCXII. sine du-
bio adhuc tyranni rebus consisterant, eorumq; rex erat Gundicarius, Arcadii VI. &
à Stilicone ad invadendos imperii fines incitatus, qui Jovino tyrann-
idem occupantis studium operamq; attulit, occasioneq; labefactan-
di Occidentis imperii arripuit, causamq; hanc sua quoq; utilitatis gra-
tia diligenter egit, cum Honorius imp. eam perturbato rerum statu sive thesauro tem-
pore provinciarum redimere pacem, sive earum d. rebellionis omit-
tere bellum cogeretur. Olympiodorus apud Photium scribit. Ιωβι. θ. num 407. no-
τα Μουδικῶν (Μουκινῶν legendum) τῆς ἐπὶ τῆς Γαλιτίας καὶ
αὐτῶν τῶν ἀλάν, καὶ Γαλιτίας, ἐς Φύλαχον ἐχρηματῖς collinus Comes
an. 408.

*** Tunc ad-
buc in Germa-
nia barbari-
ca, sive trans-
rhenana dege-
bant.
**** Prosper
apud Scalige-
rum notat A.
44.

ταὶ Βουργουνδοὶ, τὸ αὐτὸ ἀνταρξέον ** Consentit Renatus Pro-
futurus Frigeridus, cuius fragmentum superest, qui sequentia poste-
ritatis memorie servavit. Vix dum, inquit, quartus oblidionis Con-
stantini mensis agebatur, cum repente ex ulteriori Gallia nunci-
ventiunt, Jovinum assumpsisse ornatus regios, & cum Burgundio-
nibus, *** Alamannis, Francis, Alanis, omnique exercitu immi-
nente obsidentibus, ita acceleratis moris, celerata urbe Constan-
tinus deditur, apud Gregorium Turonensem lib. 2. cap. 8. Conf. So-
zomenus lib. 9. hist. eccl. c. 13. 14. 15. His turbidis imperii rebus excit-
i Burgundiones, Honorio imp. cui vis ac potentia huius gentis ceris fuit
formidabilis, regiones rheno conjunctas in pignus concordie offeren-
ti libenter consenserunt, ac deinde anno CCCCXIII. **** auspicio du-
clug. Gundicarii regnum condiderunt in Germania cisrhenana, quod
consulatus Fl. Luciani, cuius collega destinatus fado supplicio perit,
luculenter designat. Etsi autem tunc Burgundiones cisrhenana Ger-
maniae oras incolebant, regemque habebant, tamen Burgundia nomen
Germaniae prima non indiderunt, neque antehac Germaniae transrhe-
nana imposuerunt, etsi postea Franci Burgundionibus à Mœni limite in
Germaniam cisrhenanam I. profectis succedere, nomenque reliquerunt,
quod ad omnem posteritatis memoriam transmissum hodie durat.
Anno autem, ut colligo, CCCCXIII. egressis inde Burgundionibus, Fran-
ci ex Geldria sive ultima Batavia oriundi, & irruptionem successum
clari, trans rhenum habitârunt, & relictas ad Mœnum sedes, quas ipse
Septentrionem versus proximè contingebant, in suam ditionem red-
gerunt, initiumque hoc Francie in superiori transrhenana ora, quæ
corrupto post nomine Franconia dicta est, auspiciatisime fecerunt.

Pars

** Jovinus in Moguntiaci (apud Moguntiacum) Germania alie-
rius (Cisrhenanae primæ) urbe studio Goaris Alani, & Guntia-
rii, qui Præfeti (Principis) Burgundionum munus tenebat, ty-
rannus renunciatus est in excerptis apud Photium p. 153. Ubi no-
ta usu Greco-Romanorum τὴς ὑπὲρ τὸν Πῆνον non denotari
nomine Γερμανίας. Nec ἐπὶ τῆς Γερμανίας vocabulo τῆς κατὰ
Γερμανίαν, sed superiorem cis rhenum dicit. Ἰστέρον vocat
Guntiarium, quia regis nomen propriè & per eminentiam ad
τὴν τῶν Ρωμαίων βασιλείαν pertinebat.

Pars in inferiori rheni limite consistebat, & Germanie Cis-
 rhodanæ II. incumberebat, eorum possessionem, consentiente Honario
 Imp. A. CCCCLXXIX. * COSS Fl. Felice & Fl. Tauro adeptæ est, ac
 post varias deinceps rerum commutationes, rebus prosperè insaura-
 tis, penetrantibus Galliam, se deq. potentia ibi constituta, regnum Fran-
 co-Galliarum exhaeredit. ** Ceterum Burgundianes, ex quæ Germa-
 nia I. finibus existerent, ampliusq. regnum animo conciperunt, supe-
 rantes, anno CCCCLXXI. Hunnis, *** struere ad majora gradum,
 & oppugnare distans Romanæ provincias, pacemq. adeo cum Hono-
 rio factam violenter capere, iussu Valentiniani III. in eos movit Æ-
 tius, & anno † CCCCLXXI. (Prosper vulgaris CCCCLXXVI. nomi-
 nat,) tractu in inferiorum Francorum stipendiarum iussu prælio vicit.
 Inde pacem supplices petunt, nec repudiat condiciones Ætius, postu-
 latq. ut Romani omnino auctoritatem sequantur. Simul vix statumq.
 saltem fore promittit, & in Gallia interiori, ubi Sequani, Edui &
 Allobroges habitant, traducit. Etsi verò alii fore alios annos supp-
 unt, tamen mea cum pleriq. & temporum silentiâ eximie viris opi-
 nio est. Burgundiones septem annis post, quàm ab Ætius vincti erant,
 Sabaudiam finitimarumq. urbem obtinuisse, atq. hinc ulterius ad Ararim
 Galliarum Lugdunensem processisse, sed antequam ea sedes attributa
 sunt vires superiores recenti hac clade attritis utique, refecisse: dein-
 de ipsi fucata brevis ex mente Romanorum pace composita supervenisse
 Hunnos, belli superioris memoria offensos, acrimq. ab Ætius ad ul-
 tionem stimulos: huius igitur rebus prælio utriusq. confectio, majorem
 accepisse cladem, regemq. Gundicarium cum stirpe pariter & ingenti
 suo.

* Prosper apud
 Scaligerum
 429.

*** Pontus
 Heuterus rer.
 Burgund. lib. I.
 ed. Lovan. Vi-
 gnierius Chr.
 p. II.

† Congruis Era-
 Coss. quæ ex-
 hibuit Cassio-
 dorus.

** De Francis vi. l. Procopius lib. I. de bell. Goth. Earum finitimos
 vocat Armanichos, quos vulgo, sed perperam Arborichos le-
 gunt. Fuitq. primus Francorum rex Pharamundus, quem re-
 gnasse A. 417. indubitato celestis characteris argumento probat
 doctissimus Gotsfr. Wendelinus. Minime verò negari debet,
 Francos etiam ante Pharamundum habuisse reges, sed primum
 claudum fuisse Pharamundum. Nova autem & vera Franco-
 Gallia epocha constituenda est in Childerico Merovæ, qui to-
 tam prope Galliam Romanam eripuit, Ellis, apud Fr. Hotteman,
 in Francogallia cap. 5.

suorum multitudine amisisse. dehinc cum hostes * Franci Hun-
 niq; bellum facerent, in Sabaudiam proximamq; agrum, annuente Va-
 lentiniano III. transiisse, nec nisi reliquias maximi & nuper florentis
 populi ex ea strage superfuisse, quibus, mora temporis forsitan, ad in-
 genium redituris, conjungendi se occasio cum Francis præcisa est, tem-
 pestivo sanè consilio, & metu, quum futura providentur, non vano.
 Vix autem se collegerant, viresq; consumtas quodammodo reparave-
 rant, quum Attila in eos duxit, & vires ex superiori, quam Aetius ipsis
 attulit, clade reliquas porro ita confecit, ut posthac pristinum robur,
 pristinumq; potentie splendorem recipere non possent. Vid. Prosper
 Vulgaris, Eusebii & Hieronymi Chronico subjunctus, in quo legimus,
 Gundicarium Burgundionum regem, quem intra Gallias ** obtrive-
 rat Aetius, pace ab eodem accepta non diu esse potitum, siquidem il-
 lum Hunni cum populo suo ac stirpe delivissent. Scripsit, non
 diu: ut vel hæc verba indicio esse possint, Gundicarium regem non
 modo non interfuisse prælio Catalaunico, quod multi recentiorum
 tra-

* A.CCCXLII. quo scribere desit Salvianus. Patetq; id, si ad annos
 435. qui epocham cladis ab Aetio acceptæ denotant, 7. anni adji-
 ciantur, unde epocha transitus in Sabaudiam Genvensensemq; a-
 grum conficitur 442. Sunt tamen, qui A. 443. numerant, an-
 numq; cladis I. Burgundionum 436. asserunt, septenniumq; ad-
 dunt, ut epocham translatis ulterius Burgundionum populi com-
 ponant. Ego autem A. 436. clade Burgundionum ab Hunnis ac-
 ceptæ acceptæ insignitum puto, alioqui sanè liquet, scripsisse Sal-
 vianum ante illatam ab Attila Hunnorum rege vastitatem.

** Innuit, Gundicarium sedibus suis non contentum ex Germania I.
 movisse, Romanosq; infestasse, atq; adeò intra Gallias, id est, in
 conatu eas occupandi, sedesq; propagandi ab Aetio victum, nec
 diu posse, nempe anno inter cladem ab Aetio & Attila acceptam
 elapso, deletum. Quo tempore Burgundiones nihil in Sa-
 baudia, nihilq; inter Amris Rhodaniq; limites vel occupatum,
 vel à Romanis concessum tenuerunt. Hinc sententiæ nostræ non
 officit, si intra Gallias de Gallis non Rheni conjunctis, sed ulte-
 rioribus exponatur.

madunt, sed ne posteriori quidem cladi, quam Actio reconciliatus, ab Attila, tunc Romanorum amico, acceperat, superfuisse ac supervixisse. Certè ergo A. DCCCXXVI. casus erat Gundicarius, atq; adeo in Sabaudiam, & interiori Gallia regiones minimè traductus fuit. Cassiodorus, quàm in eandem sententiam scribit, testis est, Hunnos non multò post Gundicarium, de quo ibi loquitur, peremisse. Non multò post, inquit, ut comprobet, non magnum spatium inter Actii Attilaq; reportatam de Burgundionibus victoriam intercesse, id est, non plus anno, ut aptè congruentiq; temporum ordo ferretur. Idacius, ut pleriq; in eo non satis explicata sunt, de eade Gundicarii nil prodic, & in temporum rationibus saepe est confusus. Propper Pitheanus magnam affert Proppero vulgari pondus, & pronunciat, universam penè gentem Burgundionum cum rege per Actium deletam. Quod ita accipi debet, ut rex per Actium deletus dicatur, quem per alios deletis, quando Hunnos concitavit, qui inquitum hunc regem tandem deleverunt, populumq; Burgundionum tantum non exciderunt. Hermannus Contrastus Comes Veringensi. qui anno 1013 natus, anno 1054. mortuus est, cum Cassiodorum seculum memorat, victum ab Actio Gundicarium, imm statim hæc subiungit: quem Huni post peremerunt, in Chronico ad an. 435. Ita vero habent Codices Urstisiani & Pistor. annus: multum verò discrepat codex Canisiani, & Propperianus parissima hic auctoritas est, * verba in notatione temporum retineat, & pace ab Actio concessa non diu potitum restatur. Florus autem Hermannus noster, imperante Henrico III. Saliquo, qui in serie Imperatorum Roman. fuit secundus, atq; adeo hunc denotavit Henricus Canisius, quàm Hermannum ad tempora Henrici imperatoris secundi refert, antiq. lib. tom. 1. p. 431.

2. Dum hæc fortuna est Burgundionum, oppresso rege non modò nihil in Romanos moliri, sed ne suis quidem viribus commoda dignitatemq; pristinam instaurare, remq; publicam à vi & externo imperio defendere potuerunt.

F 3

Qva-

* Perperam autem pro obtinuit, ibi legitur obtinuit, uti hoc legere etiam licet in Proppero Siccardi. Fid. annot. supra.

Quare eorum reliquiae sine rege, sineq; praesidio erant, & incertae futuri sortem suam expectabant, facile periturae omnes, nisi Romanis aliunde periculum extitisset, quod certe Burgundionibus saluti fuit. Jamq; duo terribiles & validi hostes in armis erant, Romanosq; infestabant, quum Burgundiones, quibus sive excidium, sive servitus impendebat, foedus externarum gentium circumspicere suspecti, à Romanis in societatem admittuntur, atque in ultiores Galliae regiones transferuntur. Quibus verò conditionibus id factum sit, à nemine perscriptum est: id verò dubitatione vacat, resq; ipsa & eventus locuples actorum testis declarant, certis servandae fidei ferendiq; auxilii conditionibus rectè quidem & prudenter fuisse receptos, quia non erat committendum, ut eo tempore, quo omnia motibus plena erant, populus iste, data occasione nihil non ausurus, ad desperationem adigeretur. Itaque post decesum Gundicarii^b oblitteratam prope superioris regni dignitatem instaurant, Romanisq; veteri
ami-

amicitiâ & fœdere juncti, fortunæ temporum.
que difficultates emendant, & æquam commu-
nemq; libertatem honestissimis institutis tuen-
tur. Atque hæc regni Burgundici, quod in-
ter Germanica primùm religione cultum est,
quodq; ob nobilitatem gentis nomen semper
insigne habuit, læta auspicataq; initia fuerunt.

b E republica fuit consilium, quod propter periculum à vicino
metuendum in tempore susceptum est, quod cum res ipsa, tum factorum
eventuumq; consensu declaras, ut quum Burgundiones intelligerent,
regnum se velut precarium à Romanis accepisse, his rebus de amici-
tiâ & præstandis officiis commoverentur, ut perturbato temporum
statu ne paterentur à vicinis solitari se ad res novas, & nil con-
tra imperii dignitatem facerent, de cætero jure legibusq; suis uteren-
tur. Pontus Hæuterus, qui scribenda rerum Burgundicarum commen-
tariis multam sibi laudem comparavit, exceptis quod ultimorum, sed
absentia impeditorum temporum intervalle non rectè semper di-
stulit, & regnum in virbanano limite collocatum cum regno in Ara-
ria Rhodania, siue traducto, haud idoneè Profferi, & scriptoris sta-
ta proximorum interpretatione confudit, duo Romano Burgundica
transaltonis capita enarravit, I. ut Araris ac Rhodanus Burgun-
dici regni limites manerent. II. Ut * Gundecus Romanis omni-
bus in bellis Burgundionum auxilia mitteret, rer. Burgund. lib. 1.
Qua ratione sequitur, ut Gundecus primus Burgundia rex dica-
tur, quando id pro vero sumitur, quod præter Hæuterum per plures
alii

- * Fredegarii epitome, cujus auctor non est Gregorius Turonensis,
siquidem ex Gregorio Turonensi eam concinnavit Fredega-
rius Sublaticus, cap. XI. Gundebandum nominat, quem Gre-
gorius Turonensis lib. II. hist. cap. XXIX. Gundebicum no-
minat. P. Diaconus Gundobadum, multi Gundicarium,
alii Gundiochum appellant.

alii de Gundeco affirmant. Guilelmus Paradisus cepti in Burgundia regni initium à Gundeco, quem Gondiochum nominat, arcescit, annumq; cui rei 414. supputat, annal. lib. 1. Chap. du premier Roy de Bourgogne, nommé Gondiochy. Sed praterquam quod ejus Chronologia sibi non constat, res ipsa quoq; non patitur, ut eam sententiam amplectamur, quando ex idoneis probisq; monumentis constat, anno 414. Galliam rbeno conjunctam Gundiochi fuisse sedem, inde postea egressum, in fines Ro. imp. incursiones fecisse, at his victum, in postrema pugna, quam cum Hunnis commisit, cecidisse, atq; adeò insigni temporis intervallo ante assignatas Burgundionibus apud Ararim Rhodanumq; sedes, atq; una ante ceptum Burgundie nomen, regnumq; ibi conditum, vivere desuisse, & quod his consequens est, illic nunquam regnasse. Et tamen Johannes Stumpsius Chron. Helvet. Gundicarium inter primos Burgundie reges numeravit, lib. 4. Chron. Helvet. cap. 52. Nicolaus Vignierius* non quidem dissimulat incertum esse, quo tempore Gundicarius vivere desierit, sed ideò non affirmat, regnum ex Germania cisrhenana in Sequanos Eduosq; protulisse. Nam si Prosperi Casiodorig; testimonio standum est, Hunni Gundicarium prius peremerunt, quam Burgundiones regnum in interiori Gallia condiderunt. Diverfus autem est Gundicarius à Gunderico Vandalorum rege, qui anno CCCCXVI. à vita migravit, ut auctoribus Idacio & Isidoro constat.

3. Regum verò, qui apud Araris Rhodaniqu; confluentes potentiae sedem statuerunt, series successioq; per est incerta, propterea quòd de Gundicarii genere non idem omnes tradunt, quùm alii id sublatum prorsus extinctum.

* Chron. p. 12. At p. 22. ibidem sumit pro vero, in Clodomaro familia Gundiochi finem fuisse. Quo posito, Prosper & Casiodorus laxè & ὁμοειδὲς contrah; simplex & proprium narrationis historicae genus interpretandi erunt, nisi Gundicarius à Gundebico diverfus, atq; adeò ex alia familia oriundus statuatur.

Etumq; affirmant : alii contra quaterna sobo-
le auctum referunt, siquidem Prosperi Gundicarius nomine Gundeuchi à Turonense appel-
latur. Verum quia Prosper centum annis Gre-
gorio Turonense antiquior, planè satis & aper-
tè commemoravit, Gundicarii stirpem ab Hun-
nis excisam esse penitusq; everlam, omninò
causa est, cur existimare liceat, reges Burgun-
diæ, ut nunc primùm dicti sunt, ex alia, quàm
ex Gundicarii stirpe fuisse oriundos. Utunque
sit, omnes tandem hujus nationis reges nec
modum potentia tenuerunt, & inter se com-
missi, Francorumq; æmulationi impares fœ-
dislimè corruerunt. c

c *Paulus Amilium regum Burgundia moris cum infausis fata-
libusq; discordiis & crudelitate conjunctos descripsit de reb. gest. Franc.
lib. i. Sive an his huc reflexit Bonifacius, qui ex Anglia in Præsanum
Francorumq; oras venit, * Maguntiaq; & Trajecti ad Rhenum Anti-
pax & pax. Germaniq; Apostulus dictus sit, quum diu-
bal-aldum Angli-
æ regem fœderis à Burgundionibus exemplo, à corruptis humanio-
rib; vita dehortatur, & talem insuper fortunam ipsi prædixit,
qvalis*

* A. DCCCLV. Zacharias Ro. Pont. qui Carolovincii regnum Francia,
quod tunc Childericus Merovingus tenebat, perfractibus spe-
ram navavit, A. Franc. ad an. 752. Bonifacium creavit Archi-
episcopum Maguntinum. Vid. Miræum in arch. blog.

G

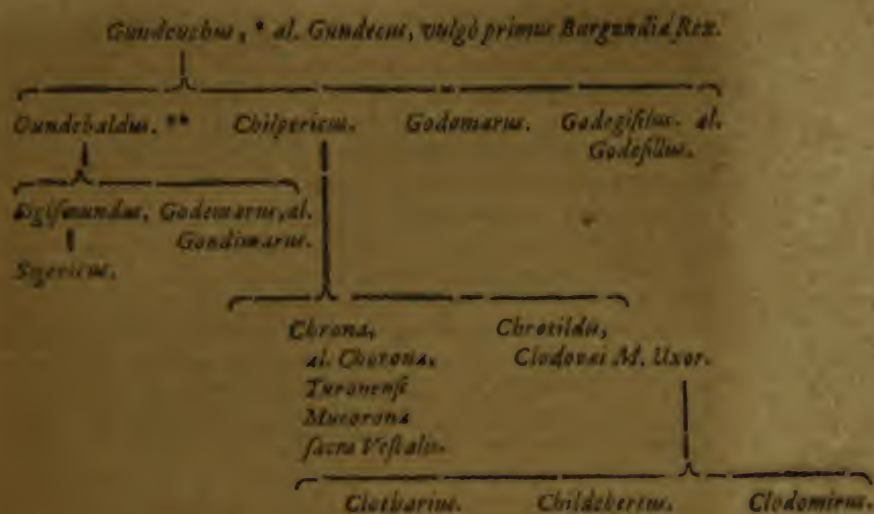
quæ Hispaniæ, & Provinciæ, & Burgundiorum populis contigit, quæ sic à Deo recedentes fornicatæ sunt, † donec iudex omnipotens talium criminum ultrices pœnas per ignorantiam legis Dei, & per Saracenos †† venire & scire permisit, ad an. 745. Vid. Abr. Bzovius hist. eccles. lib. VIII. Ut verò Gundeuchi Burgundionum regis liberi cadibus & exilio in seipsos sciverint, prorsusq; à maioribus degeneraverint, legere licet apud compilatorem gest. Francorum cap. 11. Gregorium Turonensem l. 2. hist. cap. 28. De Gundealdi impietate etiam communi consensu scriptores tradunt, quem non obscure designavit Agobardus lib. de duello ad Ludovicum Pium. Unde non poterat non ruere in deterius regnum, quod neq; pietate, neq; concordia firmabatur, excitatis mox in emulationem Franci, de quibus tunc dici consuevit. Τὸν Φεαγκὸν Φίλον ἔχαιε, γέστοις σὶν ἔχοις. ††† Ad intelligendam verò præscorum Burgundiæ regum familiam facit subiecta genealogia.

GUN-

† Innuit Arianam impietatem, quæ Gothi, & Vandali Burgundionesq; se fecerunt. Vid. Fredegarius Gregorii Turonensis epitomator cap. 9. & ipse Gregorius Turonensis hist. lib. 2. cap. 9. ubi hæc scribit. Burgundiones quoque Arianorum sectam sequentes habitabant trans Rhodanum. Conf. lib. ejusdem 2. 32 & 34. Add. Pandinus, qui Gundariorum tamen Arianæ infectum tradit, annal. Burg. pag. 26. Quod tamen de universa Burgundionum gente non affirmat, & contrarium quoq; ex Adone Viennense constat, qui Sigismundum Christianæ pietate imbutum fuisse testatur p. 168.

†† Hispaniam Saraceni A. 712. invaserunt, ac deinceps Hissaloni, Cordubam, Carthaginem novam occuparunt, nec nisi ad An. 900. Westrogothi rem gerere feliciter, seq; in libertatem vindicare ceperunt. Vid. Hist. Scriptores.

††† Francum amicum habeas, vicinum ne habeas, apud Eginhartum de vita Caroli M. cap. 16. & apud Conradum Urspersensem ad A. 768. Nisi quod ille ex his exoritur in optandi modo, & sine dubio rectius scripsit.

4. Sub id tempus Alani Burgundionum
 socii, unaq; religionis sententia & voluntate
 conjuncti, eâdem quietis fiducia in novas sedes
 profecti sunt, actamdiu res suas tutas habue-
 runt, donec ii pacem retinebant, quorum for-
 tunam sequebantur. ^d

G 2

d. Alani

- * Adoni Viennensi Gundovius dicitur, Chr. pagin. 168. Vul-
 gò cum Gundicario idem statuitur, eo quidem modo, ut Filius
 Gundesili, Arbanarici Nepos dicatur. Alii Arbanarici Prono-
 potem faciunt. Unde explicari possunt loca apud Frodoarium
 cap. 11. & Turon. lib. 2. cap. 21.
- ** al. Gundebaudus, item Gundebadus, al. Gundobadus: hinc lex
 Gundebada, sive Gundabada, pro lege Burgundionum, in LL.
 Langobard. atq; apud Ilinimarum & Agobardum, conf. gest.
 Franc. epic. 137. seqq.

d. *Alani Valentini, sive Sambidenses cum Burgundionibus in Germania I. confluxerunt, eademq; sacra amplexi sunt, & itineris expeditionisq; comites fuerunt, unanq; cum iis fortunam subierunt, & verosimiliter in unam gentem ditionemq; cum ipsis coaluerant, vel hoc argumento, quod, postquam in ulteriorem Galliam translati sunt, Burgundionibusq; ut alias in Germania Cisrhenana, ita & in Rhodani finibus permixti arctiusq; conjuncti habitaverunt, nulla eorum deinceps mentio occurrit. Tum vero Propper Pithecanus confirmat, ita deserta Valentinae urbis rura, quae in Delphinatu apud Rhodanum quarenda sunt, tradita fuisse. Nam per se patet, Alanos, qui cum Vandalis in Hispaniam effusi, Emeritanam & Galleciam provincias aliquandiu incoluerunt, hoc loco esse alienos. Jornandes indicat, post decessum Valentini III. Gallias infestasse, de rebus Geticis p. 127. Quo tempore etsi Burgundiones, jam tum sedes in Sequanis Aduisq; tenuerunt, Alaniq; illi, de quibus diximus, una regni pacisq; societate conjuncti fuerunt, tamen sibi constat Jornandes, alios, quam Valentinianos nostros innuens, ac forte eos, qui post Vandalorum in Hispanias migrationem relicti erant. Procopius a Vandalis in societatem adscitos, Gothicum genus vocat, lib. 1. Vandal. Quos Salviannus a Gothis strictè & ut quatuor insignioribus illius vero nominibus appellati sunt, distinguit lib. 7. pag. 273. Ubi tamen alii legunt, Alemanii, mea opinione rectius. Contra quam apud Isidorem lib. 2. hist. cap. 9. pro Alamannorum sine dubio legendum est Alanorum, quandoquidem Goar, cujus ex Renato Profuturo Frigidus meminit, rex fuit Alanorum, quem secutus est Sambida, unde Alanibus Sambidenses, qui perinde ac Vandalibus Burgundionesq; ritum Arianos amplexi sunt, nominantur.*

CAPUT IV.

De

FINE VETERIS BURGUNDIORUM REGNI, AC PRIMORDIO IBIDEM SUPREMI DOMINII FRANCORUM.

i. Cum

Um hoc loco res Burgundionum es-
 sent, poterant quidem beneficio for-
 tunæ uti, pacemq; servare, & floren-
 tem regni statum, nuper à cæde Ætii auctum
 concordia firmare, Francorumq; animos ne-
 cessitudine & amicitia maiorem in modum
 conciliare. Quod dum siue alienati æmulatio-
 ne potentia, quæ inter necessarios maxima
 acerrimaq; est, siue impediti invidia, quæ so-
 cios finitimosq; sæpissime in bella concitat,
 positoq; metu, libidini affectuum indulgent,
 ruuntq; in se invicem, & multa crudeliter faci-
 unt, nec l'angvini sibi parant, causa occasioq;
 belli datur Clodovæo, quippe non passuro op-
 primi Godegisilum, natu minimum Gundeu-
 chi filium, ne, si ejus causam negligeret, à Gun-
 debaldo fratre natu maximo opprimeretur.
 Quod cur faceret, multas & graves cum affini-
 tatis & vicinitatis, tum fœderis æqvritatisq; ra-
 tiones habuit, atqve adeo honesto consilio Go-
 degisilum tuendum suscepit, injustosq; Gun-
 debal-

debal-di conatus prævenit, ac tempeſtivè impe-
divit, qvò minùs in eum acerbiùs conſuleret,
& ſævum ſangvinariumq; animum expleret.
Omni jure enim cavendum duxit, ne idem Go-
degifilo, qvòd ipſius fratribus Chilperico &
Gundimaro indignè peremptis, eveniret, to-
taq; regni Burgundici hæreditas contra pro-
miſſi fidem, contraq; pactionis jus ad Gunde-
baldum, crudelitate inſtrumenta potentiæ
qværentem, devolveretur. Itaque pro charita-
te in eam ſtirpem, proq; neceſſitudine nuper
contracta, qverelæ interpellationeſq; Godegi-
ſili apud Clodovæum valuerunt, ut eum fœ-
dere ſibi conjungeret, occasioneq; pariter re-
cuperandi illius juris, & frangendæ Gundebal-
di potentiæ uteretur. Præſertim qvum recogni-
ſcebat, ambitionem Gundebaldi crudelitate fir-
mari, jamq; ex ruinis Fratrum auctam vehe-
menter ſibi ipſi eſſe pertimeſcendam, qvando
rerum uſu didicerat, Burgundiones poſt inte-
ritum Ætii majora agitaſſe, promiſſa etiam uti-
litate cauſa violaſſe, injurias præterea fratrem
fratri-

fratribus intulisse, & nomen munusq; regium
polluisse. Hinc verò existimare posse, quid sibi
metuendum sit, si odii contentionumq; causæ
inter finitimos existerent, quæ eò frequentio-
res futuræ essent, quò majore dominandi cu-
piditate inflammaretur Gundebaldus, qui con-
tra morem comitatemq; vicinorum regum in-
vitus sibi Chrotildem elocasset, dotemq; peten-
ti difficilem se præbuisset. Quamquam in con-
trariam sententiam dixit Gundebaldus, Clo-
dovæum summo studio id operam dedisse, ut
suspiciones ac discordiæ alerentur, litesq; nu-
perceptæ bello Gundebaldi partibus exitioso
disceptarentur. Fam ad rem perficiendam
Clodovæus ab uxore Chrotilde^a instigatus est,
neque ei post tot clades Romanis illatas, inju-
cunda hæc occasio accidit, quòd ab externo
hoste sibi non timebat, quum mortem suo-
rum, inter quos etiam Chilpericus Chro-
tildis pater fuit, opportunè jam ulcisci poterat,
crescereq; ex Gundebaldi ruinis, & majus ca-
pere incrementum.

a. Aimé-

2. *Aimoinus de gestis Francorum lib. 2. cap. 3.* significat inter-
ficat animum Chrothildis vindicta cupidum, quod non modo maritum
Clodoveum, ut ratione eventuum colligitur, sed filios quoque, Clodo-
mirum, Childebertum & Clotarium ad ulciscendos invadendosque
Sigismundum & Godomarum, Gundebaldi filios incendi, veteri pa-
triter & novo odio, recenti Sigismundi scelere suscitato, Gregorium Tu-
ronensis lib. 3. hist. c. 5. 6. *Gesta Francorum epitomata cap. 19. 34.* Jo-
hannes de Bussieres hist. Franc. lib. 2. pag. 45. Alius vero bellum hujus
causa repetenda est ab amulatione potentie, qua nusquam magis se
prodit, quam inter vicinos & federatos, ut hactenus fuerant Clodo-
veus & Gundobaldus. Vicinos fuisse extra controversiam est: fede-
ratos fuisse, ex Isidoro Hispalense videtur posse colligi, quum tradit,
Gundebaldum captum Narbona, Gesalicum Gothici sanguinis princi-
pem Gallia expulisse, in Chronico Gothorum Era DXXV. cui respon-
det A. Ch. DVI. Nihil autem cause fuit, cur hoc faceret Gundeba-
ldus, nisi ex foedere cum Clodoveo isti formula ad faciendum suscep-
pisset, propterea quod Narbona, quam Gundebaldus nobis Alarici
filio Gesalico eripuit, ditioni Clodovei subiecta est, nec dubito, quin
prae spes Gundebaldum illexerit, atque in belli contra Gothos Aquita-
nos societatem facile pertraxerit, quando ea mens Gundebaldo fuit,
ut habendi cupiditati nec modum faceret, nec finem. Dehinc superato in
Hispaniam Gesalico, convenit eum Theoderico nobis Clodovei filio,
ut Arclaten, quam Westrogothi in potestate tenebant, assidue cin-
gerent, adituque Rhodani Ostrogothi, Westrogothorum iura defenso-
ros, prohiberent. Jamque Franci & Burgundiones Arclatensem urbem
premebant, cum Theodericus Ostrogothorum rex, Ibbam Ducem labo-
rantibus popularium viribus summisit, casusque ad urbem portem Franci,
Arclaten periculo liberavit. Eam in sententiam graviter scriptis
Cyprianus, qui vitam S. Casarii Archiepiscopi Arclatensis edidit,
liberationemque hanc in parte divini conceptus posuit multumque cele-
bravit. Nos quidem, inquit, credimus & confidimus in Domi-
ni misericordia, fide & precibus B. Casarii id effectum esse, ut
ipsum temporibus ita obsessa sit ab hostibus civitas Arclatensis,
ut tamen nec capi potuerit, nec praeda parire. Atque sic deinde
a Wisigothis in Ostrogothorum ditionem perrexit, nodusque in
Chri-

pro quod marginalia, ut vocant, Chronico ejus adscripta hanc prae-
 faculae epocham, videlicet, Alarici exum, & regni Tolosani vinctus com-
 mendant. Sed quae postea initia causae, fuerint belli, inter Francos
 Burgundi inter, gestis, paucis aperiam. Nam Francia formae fuisse ju-
 ctos, & quum eis postulabat, auxilium tulisse jam dixi. Et antea Cy-
 priano confirmavi: sed verò etiam dissidia habuisse, & acriter affe-
 soler comprobare potest Guiborum rex Alarici, ut apud Cassiodorem
 var. lib. 8. ep. 10. Prius autem, quam cum Francis commisi, cum
 Torismundo Westrogothorum rege bellum gesserunt: sed ab eo in or-
 dinem redacti. 2. villas et ipsi devoti fuerunt, quod affert Jo-
 nandes de reb. Ger. p. 126. Deinde autem nominatim quoque (quod nati-
 go inaequale dicitur,) federe cunctandus, etiam conditionibus ad au-
 xilia officiaque praestanda obligatos, namque ab eo tempore, quo a To-
 rismundo victi, tributum daturus se promiserant, vid. Pontus Hent-
 rer, Burg. lib. 1. Deinde ipsi Euri Westrogothorum rex Burgundiones
 subegisse traditur, apud Jornand. de reb. Ger. p. 129. Quotiam et re-
 tunc Franci magnis viribus in Galliam irruerunt, nec in ea moribus
 ea tributis confectio impedita est, nec quidquam eo nomine Burgun-
 diones, regia Theoderici antebac loci, consulerunt, Henricus d. 10.
 Quia & Theoderico, cum ad candidam in Italia regnum suum
 adjiceret, bellum Odoacri distrinxit. Gundebaldus Liguriam invadit
 ac diripuit, plurimosque captivos in Galliam abduxit, eos inter De-
 conus in appendice Eusebiana. Oppressi autem post Alaric, ex-
 jus nomine Jornandes omnes fuisse, Theodericus Westrogothorum
 causam contra Francos pariter & Burgundiones eundem suscepit,
 Arelatumque ab ipsis circumdatum a periculo eximit, ut testis est
 Cyprianus vita S. Casarii scriptor. Hic in quoque & praefatus regni
 consilium agitat Clodoveus, pulsiq. Gallia Romana, Burgundi vic-
 toribus & potentia validos, & post Alarici in maiorem acie ne-
 nuper auctos, suspectos habet, & belli causam gerit. Iestator Prae-
 copius, Germanos, (Francos) cum Burgundionibus comprehensit, atque
 eos bello superiores, hos stipendarios habuisse. bell. Goth. lib. 1.
 Enim verò regnum Burgundionum cum multis aliis moribus, tam prae-
 pue hoc felicitate genere infra regnum Francorum fuit, quod i. Gun-
 dica.

KRAV

diarius pretarium acciperet à Valentiniano III. n. 2. quod Westro-
gottis, cum recederet Turismonda, postea, Franci villigale, seu tri-
butum reddideret. Gregor. Turon. lib. 2. cap. 21. 3. quod Franchi
linguam in ditione merediderunt: Amator. lib. 2. cap. 7. Contra quod im-
pelli debuit cum regis Francorum, quod nunquam Romanis non tri-
butum, neq. subiectum fuit: Francorum dico: seu Franci villa-
rum, ut à grege Gallie, qui omnino à Romanis in ditionem imperii
non redacti sunt, distinguantur. Preterea Franchi non pariter ut
Tiberi Pandolph, & in his sigillatim Burgundiones, plures erant so-
cietatis, contrarium Acti verum salutaris religionem contamina-
rant, adeo ut respectum Christianissimi & primogeniti ecclesie
dei caperent.

2. Ita verò Burgundiones partim fortunâ
temporum, partim culpâ suâ miseri, regnum
à parvis initis in tantam amplitudinem eve-
ctum, contracta cum Francis affinitate, non
diu liberum florensque retinuerunt, nec Clodo-
vici ad magnam Gallie imperium aspirantis
comitibus insingere potuerunt. Nam præter
odia & emulationes, quibus ipsi se confeci-
runt, parum cauti fuerunt contra Francos, fœ-
dera, donec svaderet utilitas, servaturos, & si
ferret occasio, ab initâ belli societate discessu-
ros.

H 2   ros.

* Non ingratum, quod scripsi Jo. Mier abne, veniente Actio, Burgun-
di ex eadem Hedunorum Segvianorumque partem occupasse. Syn-
onym. hist. gal. p. 676. Nam non invito Actio, & annuente ex-
ultante viri Valentiniano III. sedes in campo Rhodano Ara-
riq. circumscripta data assignataq. sunt.

ros. Qvod postea usuvenit, quàm Burgundiones, speciosâ amicitia decepti, vires suas debilitarunt, nec multo post verba sibi fuisse data intellexerunt, præsertim quum Clodovæus se bello fratrum immisceret, finitimosq; callidè adversus se concitaret, atqve his modis ad eos opprimendos consilium adhiberet. Erantq; tunc multa, quæ Clodovæum propinqvæ potentia impatientem stimularent, quando præter religionis causam, quam exaggerabat Remigius, dotis quoque & opum, quas longo tempore paraverant, rationem habuit, & Chrothildi Aurelianoq; * ad Gundebaldum infestandū sollicitantibus locum dedit, regnum ab eo tributarium pactus est, ** quod postquam LXXXIII. fere annis duravit ab eo tempore, quo ad Rhodanum Ararimq; cœperat, superiorem liberi regni gloriam mutavit, & post decessum quoque

* Consilium & prudentia Aureliani, quo legato usque Clodovæus est, passim laudantur. Epitome gest. Fr. cap. 13. Hunc apud Aimoinum Miledunum cum subiecto tractu jure beneficii concessit Clodovæus, lib. 1. cap. 14.

** Igitur haud accurate scripsit Philip. Cluverius, Clodovæum devicto Gundebaldo, regnum ejus suo imperio adjecisse, quod tamen de regno Wisigothico ibidem rectè scripsit, Introduit. in Geogr. l. 2. c. 13.

que Clodovæi cum Francorum ditione impe-
riq; conjunctum fuit. ^b

^b Burgundiones moris Francorum non ignari, eos non cupie-
bant a se seculo seculum conjungi, quorum arma timebant, fortitudi-
nemq; explorarent. Amotum testatur, Gundebaldum plane inuicem
Chrotildem ex fratre nepoti matrimonium approbasse, nec approbatu-
rum fuisse, nisi existimasset, Clodoveum repulsam pro belli causa habi-
turum. Annuit ergo, postquam de animo Chrotildem cognovit, qua vix
ad finem Franci deducta erat, cum protinus jubet, ut ad ultionem
patris crudelitatem Franci, qui in comitatu erant, velle Burgundici
ignem subiciant. Quod dum i gnauiter faciunt, Chrotilda tam agit
Dei gratias, & vindictam meam paternam pariter & bellum se secuturi
initium facit, lib. 1. de gest. Francor. cap. 14. Adhuc Remigius Antistes
Remensis Clodovæi animum ad summovendos Gallia Arianos incen-
dit, quod sicut de Gotib. Ariani diserte apud Turonensem lib. 2.
cap. 37. testatur est, ita verosimili ratione de Burgundionibus Ariani
collegitur, præsertim quoniam ex Remigii epistola, qua apud Sirmundum
est, ^a constat, bellum Clodovæi, quod contra Gotib. suscepit, Remigio
vel ad odium in Ariani ritum præbaturum fuisse. ^a Quod cur non
agat de Burgundionibus affirmetur, nihil impedit, maxime ideo, quod
Chrotilda vindictam agitant [†] id hæc ingratum esse poterat, ut
bellum contra patrem, qui manus fraterno sanguine imbuerat, festi-
naretur. Festina non plane nullum momentum eo attulit Aredius, qui
postquam exploravit intum Clodovæi animum, initia vastitatis Burgun-
die

† V. Epitome
gest. Franc. c. 12.

† Fredegari-
us in ep. c. 34.

^a In corpore histor. Fr. edit. W. Schel. III epistola 2. p. 184. Congruit
hic, quod Clodovæi religio Christiana mysteria initium
Burgundicum Gotib. bellum gessit & consecit. Ared. Ri-
tine de reg. Fr. lib. 1. Deceit autem Remigius Anno quarto
decimo post discessum Clodovæi.

^a Ea de causa ab Ariana religione calamitatum ruinarumq; impe-
riorum initia arce. sit Turonensis, sine dubio ad Westrogtha-
gonum & Burgundici excidium spectant, lib. 3. prolog.

dia restant, jam extrema moriens, tributum ei regno imponendum,
 consilio parum honorifico, sed necesse ut expresse Burgundioni fuisset,
 apud Turonensem l. 2. dist. 27. c. 1. conf. *Fredegarius* c. 23. 24. *Gesta Fru-*
torum epitomata cap. 16. *Johann. Bapstia* hist. Fr. l. 1. p. 28. 29. Quod
 Gundebaldus non recipere ausus, ex praesenti quidem periculo se re-
 gnumq, Burgundia eripuit, sed non multo post rursus irritavit Fran-
 cos, pacemq, nuper de relinquenda Godisigislo regni parte, * pen-
 dendos, regi Clodoveo tributo praestitit violavit, nec modo tam re-
 gni parte, sed etiam vita reulavit, apud Turonensem lib. 1. cap. 31. &
 Marium Aventicensis in *Chronico*. Qua perfidia tantum dunt exis-
 tum habuit, ut in Gundebaldi filios Sigismundum & Godomarum vin-
 dicaretur, quando ille Patria mores crudelitate & perniciem imitatus,
 nondum obductas cicatrices resuscitavit. V. *Johann. Bapstia* hist. Fr. l. 1.
 lib. 1. p. 29. 30. 45. 46. Ex quibus intelligitur, Clodoveum totius Gallie
 in potestatem redigende consilium inuisse, quod violenti conspectu aere,
 sola Gothorum potentia obstabat, praestitum quoniam adhibetur
 Theodericus Ostrogothorum rex, ut Clodoveum rebus ex animi sincerita-
 tia succedentibus modum adhiberet. Nec id pro summa prudentia sua
 ignorabat Clodoveus, quod Westrogothi, ** non abnuent Theoderico,
 Burgundionibus opem ferrebant, atq, his rebus impediebant, quo minus
 regnum Francorum divisione Burgundia amplius fortitudinis huius redderetur.
 Quod certe innuit Turonensis, & congruentia rerum gestarum
 serie

* Allobroges, ubi nunc sunt Sabaudi, jam inde antiquitus Burgundia
 regno innexi, ex qua causa Duces Sabaudia nunc in regno Germani-
 a, & publicis ejus Comitibus habent. Huc pertinet, & non com-
 modum mihi succurrit, quod *Guil. Brito Philippidos* XI. v. 15. 164.
 176. eos nominavit Allobroges, quos alii Burgundus vocamus.
 Conf. *Cass. Barth. animadv.* p. 684.

** Cum lites inter Francos & Westrogothosq, oriebantur, cum Gonde-
 baldus Alavico Westrogothorum regi equies fuit, atq, in Clodo-
 vum Francorum regem offendi. Nec, si ignis, *Clodov.* pag. 18.
 Ad hoc alia augendo odio causa accesserant, & postquam cum in-
 juriis conjuncta sunt, Clodoveo bellum moliente belli iussu ausum
 dederunt. Proinde Turonensis ait, Clodoveum Godisigisli peti-
 tionem libenter accepisse, l. 1. cap. 32.

fides, apud colligendū certiana declarari possit. Sed videtur à Burgundis
 dimissa pace, Consequens ubi ipse rex à Gundobaldo, rex à finitimo
 Alarico Taurinensi, metuebat, armis in Westrogothos, qui sub rege
 Alarico erant, vertebat. Quod quorsum spī Claret, Theodericus, in
 eorum curā, fuisse videtur, ut utrumque ad minus propinquo regi causam de-
 ferendam putaret, utinamq; adveniret, ut Westrogothorum ratio-
 nem daretur, minimeq; eos subigi parerentur. Varam illi fere missus,
 fuit amicitia federisq; nuper illi, eandē in partem ejus belli non vider-
 entur, utq; Marcom, in eam partem Theoderico, distiterunt. Quibus
 visum fuit, ut regem Tullianum, quod anno LXXXIX. Gothi
 Alarici filius tenuerunt, converteretur, ut ex Isthia & Penopio raptar.
 Regis autem Burgundia & Taurinensis exulare pacem à Clodoveo possi-
 derent, utq; illi cum rege, deinde in potestatem darentur, Fran-
 cis in eam partem parerentur. Et videtur quidem variandū congruit, ut
 regem Burgundia, quod anno 441. captum est, non fere 44. perisse
 videretur. Nam ab eo tempore, qui in Germania Carthagenā, Burgun-
 diensis regnum condiderunt, postea in Burgundia et arrexi non possit,
 quod apud Ararim Rhodanūq; quāvis dicit. Sed dabo tamen ad ressum Burgundis, quāvis
 annis 100. regis Burgundia nomen est, Burgundis, inquam, quod do-
 nantea sententia claudiana anno 431. peritura habuit, ut, juxta
 has rationes quāvis, efficeretur, postquam regnum Burgundicum
 in darentur fr. est redactum: et nempi anno, quo i. non dicitur pri-
 dicitur in Ostrogothorum et Theoderici, anno autem 33. post de-
 cessum Clodovei magis Frangiborum narrare.

3. Annus autem supra quingentesimum
sexus & vigesimus agebatur, quum ex regno
Bur-

[illegible]

* Gundebal-
dus Ann. 508.
obit: Sigebertus
ad h. A.

Burgundiæ provincia facta est, quod accidit,
postquam Gundebaldi filii miserum fœdumq;
exitum habuerunt: inter quos natus major Si-
gismundus ann. DIIIX. patri Gundebaldo * suc-
cessit, & bello deinceps appetitus, nec multò
post captus, atqve in puteum cum uxore libe-
risq; coniectus, periit, summoq; cruciatu con-
fectus, memorabilem, regisq; stirpe indignam
pœnam dedit. Hæc dum fiunt, frater Sigismun-
di Godemarus, ad spem vindictæ excitatus, re-
gnum Burgundiæ suscipit, Francisq; obviam
profectus, Clodomirum contra belli insidias
non satis cautum cædit: quod simulac Franci
audiunt, repentino casu commoti, vires colli-
gunt, Godemariq; exercitum fundunt, totamq;
adeò Burgundiam occupant, & regno Fran-
corum adjungunt. °

c. Hoc est illud tempus, quo Burgundia Francorum ditioni sub-
iecta est, in cuius epocha definienda non una eademq; sententia est.
Sunt, qui in annum 522. rejiciant, quod probat Gabriel Buzelinus in
annalibus Gallie Nucl. hist. part. 2. ad h. An. Nec verò melius illud
est, quod Burgundiam à Clodione Francorum regno adjectam puta-
vit, in Chronologia Constantiensi ad an. 445. Nam veris Franco-
rum monumentis proditum est, Clodionem in Germania cis rhenum
regnasse, atq; exinde in Galliam penetrasse, atq; insignem ejus par-
tem

tem Romanis triguisse, sedemq; regni in termino Tongrorum * habuisse, Burgundiones autem trans Rhodanum habitasse, apud Turonensem lib. 2. cap. 9. Unde sequitur, jam tum eo tempore regiones ad Rhodanum expansas incoleuisse, nomenq; Burgundia, Franco longo temporum spatio derivatum, ampliatum fuisse, ut supra notanti a me commiseris. Alii annum 334, clade Gundemari, & excidio regniarum Burgundionum supra insigunt; Atzetay abregi Chronologie pag. 52. Ego ita suppleo, ut annus 328. quem temporum & historia consensio suppeditat, epistolarum Consensum Nicolau Vignotius in Chron. Burgund. ad b. an. Jacobus Meyerus in annal. Flandr. ad ann. 328. dicit: Pactus interitus rer. Burgund. lib. 1. & qui ante has nominandus erat, Sigebertus Gemblacensis Chron. ad an. 328.

4. Quæ conversio priscorum Burgundiæ regum memoriam rerum ab iis bene gestarum delere non potuit, multa autem turpiter admixta memorabili ad posteros exemplo expiavit. Illud minime hic omiserim, quod Gundebaldus cætera impius, profanosq; Arii ritus amplexus, sancendarum in Burgundiâ legum, curam cogitationemq; suscepit, quibus etsi perplura continentur, quæ à religione &

I æqui-

* Tongri sic dictum, non Toringi trans rhenum, unde vulgato & mendosa huius est corrigenda, cum apud Turonensem, tum apud Ammianum lib. 1. cap. 2. epit. gest. Francor. cap. 3. Nec offuscet, quod MS. p. 4. et editi Codices Toringi legunt. Id enim dissimilium, similitudine nominum facili deceptorum, incuria adscribendum est. Ex sunt aliqui, qui Tongros à Toringis oriundos, velutiq; per coloniam ad inferiorem Rheni ripam emissos putant.

æqvitate aliena sunt, tamen rudi isto inelegantiq; sæculo laudem haud exiguam auctori conciliarunt.^d Nec consilia ad regni administrationem idonea ipsis defuerunt, quoad bonis moribus floruerunt, concordiamq; servarunt. At ubi odium & regnandi cupido animos incessabant, Francisq; affinitate conjunctis ulciscendi occasionem dabant, & potentiâ ad explendam animi libidinem utebantur, de via retinendæ libertatis deflexerunt, Francorumq; jugum subierunt.

d. *Leges Rurgundianum à Gundebaldo eorum rege latae, & à XXXII. ejus gentis Proceribus subscripta subsignataq; sunt, ex quarum prescripto viventes cæperunt appellari Gundebadungi, & Gumbodigni, qui ad investigandam incerti obfcuraq; facti veritatem ad manus pugnamq; venerunt. Præterquam autem quod hanc legem Gundebaldianam vehementer redarguit Agobardus, illiusq; antiquanda Hludovico Pio auctor fuit, Fridericus II. etiam publica constitutione, quæ inter Siculas extat, hanc absurdum morem vel eo argumento abrogavit, quod iste modus explorandi per ducem judicii divini non tam vera probatio, quàm quædam divinatio dici possit, quæ naturæ non consonans à jure communi deviet, æqvitatibus rationibus non consentiat, prout verba habent Augusti legislatoris.* Sape tamen DEUS apud populos legum literarumq; rudēs permisit, ut lætus eventus causam innocentis comprobaret, forte quod eo rerum statu non tam malitiâ, quàm simplicitate hac ratio probandi recepta esset. Hanc in sententiam ivit Hugo Grotius, & præclarè graviterq; affirmavit, illi temporibus Deus simplicitatem præ argutis placuisse, in prolegom. ad hist. Goth. Unde intelligitur, Burgundionibus, postquam in unam cum Francis rempubli-*

cam

* lib. 2. tit. 33

com existerent, iam Eliget pristinas fuisse reliquas, ut suo quoque genti
insignitum sub summo regum Francorum imperio possit Conf. Jacobus
Gudfredi in prolegom. Cod. Theod. cap. 411. Sed rationes imperi-
um, quas illi recipiunt, ut Burgundionum anno 531, a Francis subactis
dicunt, nulla non probantur, & vel unius Sigeberti testimonio refu-
luntur. Alioquin baud possum differri, nuncupam ingeni. Inter
Francorum Burgundionumque leges discrimen fuisse, & nunc imprimis,
quod caput huius argumenti de iudicio Dei in questione versatur.
Burgundiones enim nullo intercedente alio iudicio, prout in hoc
certamen, quod monomachiam vocant, curabant. Franci tunc de-
mon adhibebant, cum perquisitis omnibus rebus, nulla alia eruenta
variata materia afferri posset. Illi insuper nuncio & absurdo rigore viam
explorandi dicens iudiciu imbuant, putantque etiam ad sacramentum,
& homines vicinam ratio inhabiles arg. imbeciles ad auxilium adige-
bant. Franci contra utrumque, probandi genere interdicerant, nec su-
rejurando putari adstringebant. & militari exemplo suadeant, ut pro
infirmitate aliam quavisam depugnaret. Ex quibus deducit Ludovicus,
Cedonius, apud Burgundiones plus vi & imperii altum fuisse, apud
Francos autem magis pietatem & austeritatem. in apud. missellam. apud.
Pl. de populari iudicio Dei. Aliqui peripetui Francus non insistant,
Burgundiones ratione & consilio poluisse, & inter alios fatetur
Gomarus, tot omnes plus consilios, quibus armis reipublicam to-
tando, lib. 1. cap. 14. Quod sine dubio intelligendum est in compari-
atione Francorum, infra quos erant, sive animarum contentionem, sive
armarum usum, sive prosperos belli successus bello. Eandem hac causa
tunc Godes Burgundionibus, pariter sibi ab ipsi marturera, Romanis,
Imperatoribus, qui exorta Occidentis imperio, in Gensie sedem &
summam rerum tenuerunt, Francorum reges sumiter habuerunt, atque
adus Anastasius Duxerit Clodoveum cum eminentiori Consulatus di-
gnitate, tam nato & memorabili diadematis honore ornaret, apud
Turones. 1. 2. 28. Qui consulatus profecto insignis aliquid existeret,
dignitatis: perinde ut Fridericus Romanorum consulatus signifi-
cantie explicat, & per eminentiam Carolo Principi assignat, cap. 10.
Istud tamen iam sublime decus anno 708. regi Clodoveo peritum est,
quum iam totius Gallie monarcha esset, & Consul etque Augustus

appellaretur, Turonensis d. l. Sed Gundobaldus hactenus Romano-
rum amicus & socius, postquam de Romanis bene meritus, titulum
Patricii, quamlibet infra Clodovaei eminentiam, obtinuit, fratribus
ante hac militie Romanæ societate conjunctis, cum bellumq; fecit, re-
gnumq; in quatuor partes divisum solus capessere voluit, & dignita-
tem, quam pace concordiaq; tueri poterat, infelici dissidio subvertit.
Ea de causa Sidonius, qui anno 482. e vita excessit, non obscure in-
nuit, motus tempore tetrarchiæ in Burgundia fuisse suscitatos, lib. 5.
ep. 7. 8. Priusquam autem hæ turba exorta sunt, quatuor illi fratres
multa auctoritate domi forisq; valuerunt, & Olybrium Julianumq; Ne-
potem Augg. studiosè adjuverunt, militisq; Romanæ magistri in Ita-
lia atq; Gallia fuerunt. Id verò induxit Olybrium, referenda gratia
cupidum, ut Patricii honorem conferret in Gundebaldum, quod testa-
tur Panvinii Innominatus. Dejecto autem post Julio Nepote, cuius ho-
nori Burgundiones favebant, suspitione deinceps ducti, rerumq; sua-
rum paulisper satagentes, hactenusq; concordēs, Orestis & Augustulo
nihil tribuendum duxerunt. Verum quæ Occidui Romanorum imperii,
eadem regni Burgundionum, quamvis ex diversa causa, vicissi-
tudo fuit: illius initia à barbarorum migrationibus, huius ab intestinis
dissidiis præcipuè sunt petenda. Ceterum depurata ætæ religio non
fuit Gundebaldo communis cum omnibus huius familie regibus, pro-
pterea quòd Sigismundus Gundebaldi filius renunciavit Arianis, &
rejectione tam detestabili ejus scilicet errore, vera religionis disciplinam se-
cutus est, concilioq; eam in sententiam convocato, deum incorrupta
fidei caput in Concilio Eponensi asseruit atq; stabilivit. Illuc veteris
Burgundiæ Episcopi convenerunt, & moderante rationes Concilii Si-
gismundo, Burgundiam ab Ariana labe repurgavit. Vid. tom. 2.
Concil. & Chiffletii observatio ad Concil. Eponensē. Autor huius rei
Sigismundo fuit Avitus, qui animum ejus ad literas & religionis di-
sciplinam effinxit, ac deinde Viennæ Archiepiscopus factus, concilium
Eponæ habendum svasit. Annum huius concilii pleriq; signant 490.
multi 494: quod tam absurdum, quàm certum est, Sigismundum illo
tempore regno Burgundiæ nondum præfuisse, neq; tunc sui indicendi
Concilii habuisse, quum Gundobaldus, ejus pater Arianus, adhuc in
vivis erat, qui erroris ab Avito convictus, noluit hæresi renunciare,
verumq;

vramq; Deam confiteri, ut est ap. Turonens. l. 2. c. 34. Is autem S. G.
 503. primum detrahit, atq; adeo hac Synodus cogi non potuit ante S. 509.
 quo Sigismundus nondum firmatus regno, adhuc de partibus in Ararim
 cum Clodoveo M. cradebat, nec multo post reversus in ejus gratiam,
 regni pacem administrationem suscipiebat. Vid. Fignierius Chron.
 p. 20. 77. Bapt. Ricciol. Chronol. reform. tom. 3. p. 133. Aubertus Mi-
 rano annum 527. supputat, quod temporum numerus non respondet, si-
 gnatum hoc anno Sigismundus jussu Clodovei facto mortis genere est
 exstinctus, Turon. lib. 3. cap. 8. Vignier. Chron. p. 21. Auctor additio-
 nam ad summam Conciliorum Basilicenses Caranus existimat, tem-
 pore Gelasii I. Pontificis in dictam celebratumq; fuisse concilium Epi-
 scopense. p. 42. 286. Quod nec, ullo veritatis indicio colligi potest, & re-
 siliens argumenta regis multo serius a Sigismundo suscepta, quoniam
 initium ejus Symmacho, & exitus Hormisda per ipsi congruit. Qua-
 re ad alium in annum 517. quo Hormisda Pontificatum gessit, requiritur,
 apud l. Mail. tom. 7. Summ. Concil. p. 186. Esi index Chorographicus,
 quibus aditu ejus sumi conspicitur, annum Symmacho Pontificatus con-
 tinentem, qui est 509. denotat, a quo dissonat Ptolema Conciliorum
 editio, qua Hormisda Pontif. intervallum designat. Mea opinione
 hoc concilium omnino S. 509. habitum est, atq; adeo respondet S. an-
 dræ Symmacho Pontifici, quam sententiam amplexi sunt Cesar
 Baronius in annal. eccl. lib. 2. ad b. A. & Severinus Binius in Concil.
 Episcopis p. 332. & not. p. 335. At Petrus Craabe perperam in Ge-
 lasii I. Pontificatus regit, tom. 1. concil. col. 577. Utique, si,
 Burgundionibus id aere Franci acceptum ferunt, quod vera & sa-
 lutaris religionis disciplinam servati sunt, quoniam Eligibilis Chri-
 sti sacri in Franciam attulit, & Clodoveum ad ea implenda idem-
 ptem celebratum est, Turon. lib. 2. cap. 29. Almoium lib. 1. cap. 14. Quo
 factum est, ut voti religione se obstringeret, si Alemannos vinceret,
 Christo nomen daturum, ibidem cap. 30. Cuius ad Dei benignitatem
 evenisset, baptis. castris exiisset, & jam ita dimississet, ut ditioni sua
 subicerentur, votum Deo munusculum persolveret, Remigius se abluen-
 dum obtulit, & solenni pietatis formula sacri initiatus *, certum

13

* Hoc Francia Christiana initium fuit, multo ante enim Gallia Chri-
 sti sacra suscepit, v. Franc. Benardotius in annotat. ad Irenaei
 lib. 1. adv. haeres. p. 54.

acerna salutis vadem, noxarumq; per eum expiatorum pignus accepit, ib. cap. 31. Quamobrem in priscis, quæ de Remigii ac Bathildis viæ supersunt, monumentis lego, Clotildem appellatam fuisse Christianissimam. Quam rectè dicitur, eulæ tiam atq; rationem ei tradidit mater, femina integra & à labe Ariana immunis, quam semel iterumq; Sidonius collaudavit.

CAPI T V.

De
REGNO BURGUNDIÆ IN
FRANCORUM I. STIRPIS PROVIN-
CIAM REDACTO. ATQVE HINC
DIVISO.

1.

Pressis ita veteris Burgundionum familiæ regibus, Franci Clotharius & Childebertus Burgundiam ditioni suæ subjecerunt, & præteritis Clodomiri filiis, eam partitis rationibus regendam susceperunt, Theoderico autem Clodovæi notho, inferiorem Burgundiam, quæ fines Austrasiæ contingit, reliquerunt. Inter eos Theodericus regis Burgundici titulum sumsit, eumq; in propagine sua continuatum ad Theodebertum atqve Theodobaldum transmisit.

Noluit

Nescit equidem Theodericus, esse indicatus rogatusque, movere in
 Burgundiam, propterea quod in Arvernorum profusius statum habe-
 bat reverentiaque stirpis, unde uxorem duxerat, impediebatur. Turon.
 lib. 3. cap. 11. Postquam vero occupata est, jure suo, quod certe pari
 meritis indigne, & concubini titulo insuper nuchatur, frandari non po-
 tuit, quandoquidem merces illorum temporum nobis etiam succeden-
 di jura dabant, quod cum exemplis aliis, cum hoc Francorum instituta
 comprobatur. V. gest. Francor. apud. 1. ap. 14. Turonens. lib. 3. cap. 1.
 Unde explicandus est Azarbia bell. Goth. lib. 1. Conf. Paulus Diaconus
 de gest. Longobard. lib. 2. cap. 10. Eadem consuetudo apud alias
 gentes, nationesque valuit, quod testatur de Danis Adamus Bremensis,
 quoniam filius Canuti ex puelle susceptus, equam hereditatis partem for-
 tione fuisse referre, ac institutum a more barbarorum arcesse, lib. 2.
 hist. eccl. cap. 54. Apud Norwagos de nobilitate successione lex sancti-
 ta est, propter eam Hagvinnus Adelfranni Haraldis palestricomi filius
 naturalis, regnum Norwagie Erico filio Haraldis legitimo creptum re-
 tinuit, And. Severin. Pellej. not. ad Brem. d. l. Sverri Scarlesonius
 in Chron. Norwag. in quo p. 67. arceat, quibus Hagvinnus usus est,
 palatium commemoravit. Auctor etiam est Liviprandus, Græco-Ro-
 manorum non matris dignitatem, sed Patrem respicisse, lib. 5. cap. 8. Nec
 Alentiorum Principes id à sua dignitate alienum putarunt, & cum
 filii ex non legitima coniugio suscepti jura concubini habuerunt, ut
 videtur est apud Althæum Seadersem in Chron. ad an. 1164. Similiter
 nulla lex impedit eorum Pontificum Romanorum ex toto non legitimo na-
 tum, ut opinio atque consuetudo hic pro lege est, Guvriard. hist. lib. XX.
 p. 331. Hugo Gestius pronunciat, Sepulchralium gaudium more
 nobis & legum non esse pectus, de jure fi. & p. lib. 2. c. 7. Quamquam
 hac consuetudo ad omnes in universum Septentrionales non perti-
 nuit,

8. Arnouldus de gest. Franc. lib. 2. cap. 7. tradit, cum Sigismundi Bur-
 gundionum regis filiam in matrimonio habuisse. Conf. Jo. Sturm-
 ghii Chr. Hols. l. 3. cap. 63. De cuius fortitudine extrinsecus, gesta-
 rum fama aliis constat, quippe qui tantam filii concubine au-
 doritatem, ut si quid damnum ei inferretur, armis vindicare
 posset. Conf. Guil. Paradisi nominal. Burg. lib. 1. p. 47.

9. Arnouldus autem ex decretis Syn. Remens. refert, non debere esse
 Episcopum natum ex concubina, lib. 5. cap. 45. Unde à minori
 ratione potest duci ad majus.

nuit, quod de Islandis constat inter omnes, & docet Aragrimsus Jonas
 rerum Islandicarum lib. 2. p. 101. Inspectenda ergo hic sunt ejusvis
 gentis instituta & mores, quæ vim legis habent. Cultiores enim po-
 puli à Principibus legitime natis potissimum regi veluerunt, siquidem
 id auctoritati imperantium conductis, majorumq; reverentiam parit.
 Itaq; Clotharius I. Theoderici Aurelianorum & Burgundionum re-
 gis filios nothos, tanquam natalibus & dignitate impares, à medio
 sustulit, ut à successione excluderentur. Est enim alia odii offenso-
 rumq; cause erant, quæ ad comprimendos seditiosorum conatus oppri-
 mendosq; eorum auctores spectabant, tamen hæc ab instituto quoq;
 non aliena est, & adducitur à Jo. Buslerio lib. 1. p. 165. Valuit au-
 tem certè ad arripiendum ambitionis & crudelitatis prætextum, quan-
 do Clotharius, quid Theodericus eorum pater destinasset, non igna-
 rus, hanc potiundi in universum Francogallorum imperii viam in-
 iebat. Illud verò rerum temporumq; eventis non congruit, quod cri-
 stianus Johannes Ludovicus Gottfried, regnum Burgundia commu-
 bio Clothildis pervenisse ad Clodoveum, in Archontologia Cosmica
 p. 125. Nam I. Clodoveus id vestigiale quidem sibi reddidit, minime
 tamen ditioni suæ subjecit. II. Post decessum Clodovei Burgundia ad-
 huc præfatos Vandalici generis reges habuit Sigismundum & Gode-
 marum. III. Burgundia Cis Ararica cessa est Clodoveo, non tam doti,
 quam satisfactionis injuria titulo, propterea quod Clodoveus se pro
 læso ferebat, quum Gundobaldus promissum tributum non solve-
 rat, atq; cum fratre suo Godegisilo crudeliter & injustè egerat, pactaq;
 quorum socius & sponsor erat Clodoveus, non servarat: thesau-
 ros autem dotis loco habitos, jam tum Clodoveus per Aurelianum
 repetiverat atq; acceperat. IV. Omnino autem Clothildis Clodo-
 veum, & post hæc superstites Clodovei filios ad ardua Gundobal-
 do & soboli ejus inferenda instigavit, præsertim quum signa inio-
 nis, cujus magna cupiditas occupavit Clothildis animum, passim in
 Francorum monumentis expressa occurrant. V. Matrimonii jus, quod
 à Chrotilde derivatum est, eo valere non potuit, ut utentibus Gun-
 debaldi filiis successio præriperetur. Ab eventu enim mortis libero-
 rum virilis sexus liberorum pendebat jus Chrotildis, siquidem ad suc-
 cessionem reipsa & legitime consequendam effrax esse debebat. Nec
 accuratè scripsit Bernardus Saccus hist. Ticinens. lib. 7. cap. 18. in di-
 gres-

*graffante ad Burgundia regnum, Claudi (Clodoveum innuit) filius
post Theodebaldi tempora dominum Burgundia divisisse, quippe quod
idem post tempus Godomari transisse, manifestum est.*

2. Post hæc Theodebaldus vitæ functus est,
cui successit Clotharius I. ex assc hæres, qui cum
pro gloria nihil non tentaret, tum fortuna eum
ita adjuvit, ut totius Francogalliæ imperio po-
tiretur. Sed ut humanæ res sunt, regna, quæ
sub uno florent, divisa minus potestatis reti-
nent, nec sine damno minuuntur: præsertim
quum odia & æmulationes passim gliscunt,
malisq; auctoribus foveantur. Quod his tem-
poribus infelicitè accidit, quando fratres &
necessarii sumptis armis grassati in seipsos, o-
mne crudelitatis genus usurparunt, nec ambi-
tiosæ & ferendis discordiis infausæ mulieres,
Fredegundis atque Brunehildis, defuerunt,
suscitatisq; dissidiis novum ignem subjecerunt.
Fuit autem hæc divisionis ratio, ut inter qua-
tuor Clotharii filios sortitò sua cuique pars ob-
veniret: quo pacto Burgundia Guntramno
attributa est, qui postquam nullos liberos ge-
nuit, adhibito orbitatis remedio, nepotem ex

K   fratre

fratre Childebertum hæredem instituit, post
cujus decessum Theodericus, alter ejus filius,
regnum Aurelianorum Burgundionumq; su-
sceperat, atqve ab avia, cui Brunechildis nomen
erat, instigatus funestum bellum excitavit, ca-
ptumq; fratrem occidit, plura ausurus, si vitam
immani facinore pollutam produxisset. Neqve
Theodeberti liberis paritum est, cum Brune-
childis incepto non desisteret, & ambitione va-
frisq; consiliis Theoderici crudelitatem subin-
de stimularet. Igitur odio adversus Clotha-
rium II. concepto accendebatur ad novum bel-
lum, jamq; ad id magnis viribus gerendum se
comparabat, qvum subita atqve improvisa
mors Theoderici ad obtinendum totius Fran-
ciæ imperium aspirantis ferociam, qvam nulla
ratio reprimere poterat, extinxit. Ita Clotha-
rius II. pariter metu liberatus, & magnis fortunæ
accessionibus auctus, Burgundiam cum omni-
bus Franciæ regnis de integro conjunxit, &
æquo jure administravit. Rectum Patris exem-
plum secutus est Dagobertus, qvi, quantâ curâ
potu-

84
potuit, leges & instituta Burgundionum con-
servavit, & proceres populumq; honoribus &
beneficiis ornavit. Ei in regno Burgundiæ suc-
cesfit filius natus minor Clodovæus huius no-
minis II. qui cum à se consilia inire non posset,
nihil nomine suo dignum fecit, præsertim
quùm dura difficilisq; esset fortuna temporum,
sensimq; cresceret libido præfeclorū, unde no-
vi post motus sunt excitati. Hinc Clotharius III.
natus maximus Clodovæi filius, ad regnum Bur-
gundiæ pervenit, pacisq; studia & honestas ar-
tes, auctore Erchinoaldo,* retinuit, quo defun-
cto, regni præfecluram Ebroino dedit, qui fraude
& malevolentia usus, nihil regi, præter au-
cloritatis simulacra, reliquit. Inter hæc specio-
sa servitutis commenta quarto regni anno mo-
ritur Clotharius, in quo omnis prope gloria re-
gum primæ stirpis defecit, & pax unà defuit, &
magnæ contra ex illo tempore calamitates cœ-
perunt.

*1. Regnum Burgundia Franco-Merovingi jam cum Austrasia,
jam cum Neustria conjunxerunt, atq; ita in familiam suam patrimonium
redegerunt, ut, quatenus Franci, ejus reges dominiq; essent: Franci,
inquam, sive in Orientali, sive in Occidentali Francia rerum potiren-
tur.*

K 2

tur.

* v. Fredegari.
in cap. 34.

*ur. Fuit enim apud Francos Austrasii tempore Theoderici, Theodeberti & Theodebaldi. Dehinc ad Clotharium Successionum regem, hinc ad Guntramnum pervenit, qui Aureliani simul & Burgundionibus impendebat. Successiones autem & Aureliani extra Austrasiam siti sunt, atque adeo tunc ad jus ditionemque Francorum Austrasiorum minime poterat pertinere. Postea ad Childbertum Austrasie regem rediit, atque hinc iterum ad Theodericum Aurelianorum & Burgundionum regem delatum est. Tum ad Clotharium, atque inde ad Dagobertum Neustrie Austrasieque regem, & ab hoc deinceps ad Clodoveum est devolutum, quo extincto, Childericus Austrasie rex Burgundiam sibi vindicavit. Quod ostendi potest ex Turonensi, ejusque Appendice, & Aimoino, Chronico Benigniano, annalibus Burgundicis editis & manuscriptis perspicere licet. II. Ab eo autem tempore, quo Merovingi Burgundiam acquisiverunt, divisa quidem est, & diversos etiam deinceps praefectos habuit, sed regni nihilominus titulum retinuit, ea tamen lege, ut regnum Franciae prius potiusque esset, nec Burgundia aliter, quam ejus aliunde facta accessio haberetur, quod initio acquirendi & titulus eventaque illorum temporum aliunde ostendunt. III. Sive ergo Franci Austrasii, sive Neustrii regnum Burgundiae tenuerunt, non fuit aequalis cum Francia acquirente dignitatis, propterea quod ejus ex alia causa quaesita accessio fuit. IV. Equidem jura & leges Burgundionibus relictae sunt, ut firmitus tutiusque in officio retinerentur, quae ratio imperandi utilis est, & sapientibus probata, quum iis rebus servetur tranquillitas, si avita & sua cuique propria instituta non mutantur praeiurisque abrogentur. Vid. doctoris ab Heitruia Nicol. Machiavelli Princeps cap. 3. V. Nec solum aetate Merovingorum, sed etiam Carolingorum suis institutis usi sunt, quod supra ex Agobardo commonstravi. VI. Praeterea Burgundiones, perinde ac alii populi, jura sua beneficiaria habuerunt, quae Franci adeo non antiquarunt, ut procerum quoque dignitatem, & veterem populi jura conservarent. Vid. Hugo Grotius de J. B. & P. lib. 7. cap. 7. num. 31. Franci enim pro summo in Nobilitatem studio Optimatum Ordinem gratia & honoribus subinde ornabant, & ab hominibus inferioribus ac plebeis, quos leudes vocabant, sollicitè distinguebant. Vid. Sibrandus Sicama ad Frisionum leges p. 67. Gattesfr. Wendelinus in glossar. Satic. in vocab. Leode. Saepè tamen Franci scriptores leudes * nominant, quos
 * Hunc ad modum quoque interpretatur Jo. Busfieres H. Fr. lib. 3. p. 218.*

quos *fideles* & *sequeari* jure *Vasallos* nominamus, in quam senten-
 tiam expone *Fredogarium*, qui cum de proceribus & leudibus *Bur-*
gundis memorat, tunc sine dubio hanc significationem innuit, in *epiz.*
cap. 54. *conf. Atimianus lib. 4. cap. 53.* ubi hos leudes *elogio* probatis-
 simorum atq. illustrium ab inferioribus & plebeis distinguit. *Conf. Gol-*
dash. rer. Alamann. tom. 3. cap. 8. pag. 11. VII. Quare non est, cur pu-
 tremus, *Burgundiones* servilem in modum fuisse subjugatos, quando
 sub *supremo* *Francorum* imperio jura & leges, beneficia itemq. agros
 suos retinuerunt, & postea etiam tempore insignire, ac deinceps pra-
 termodum sic creverunt, ut aetate *Caroli Martelli* *Astoringas* igna-
 tos solius *sternerent*, *disfruentemq.* agerent, & deniq. lapsis *Ca-*
rolingorum *vicibus* ipsos *novos* & *proprios* *penitantes*, reges habere in-
 cipere, suis, jura fierent, ac *diu* *co* *flata* *fluerent*. II X. Utcumq.
 ergo *armis* *illis*, in *ditionem* *Francorum* *venissent*, tamen argumenta
conservatorum *jurium* atq. *privilegiatorum* intelligi potest, *Burgun-*
diones *non* *fuisse* *habitos* *in* *loca*, quos *alioqui* *habemus* *armis* *devicti*,
 atq. *ad* *se* *servitute* *non* *fuisse* *appressos*. * IX. Non autem una atq. ca-
 dem *omnium* *Burgundionum* *sunt* *conditio*, quam *Proceres*, qui *judi-*
cium *procurant*, ex *debulare* *illis*, *comites* *destruantur*, ad quos *refer-*
piti *Gundobaldus*, *ut* *de* *re* *corripimus*. *Pentecostis* *consilium* *ju-*
ris, *dicendi* *authoritas* *in* *antiqua* *Burgundionum* *republica* *erat*, *ita*
subscriptores & *subscriptores* *publicas* *leges* *consecrunt*, & *assensu* *appro-*
batione *sua* *ad* *modum* *passim* *conferunt*. *Vid.* *prefatio* *legis*
Gundobaldicae. *Paste* *verò*, *quam* *summa* *rerum* *Burgundiarum* *ad*
Francos *delecta* *est*, *superiores* *eigat* *potest*, *quam* *regnandi* *rationem*
modumq. *amissit*, *quandoque* *etiam* *sub* *Francorum* *praesidio* *Bur-*
gundionum *jura* *privilegiaq.* *inviolata* *servata* *sunt*, ac *in* *eo* *statu* *quo-*
que *sub* *regibus* *M. stitit* *manserunt*. X. Atq. hunc *morem* *Franci*
deinceps *ita* *tenuerunt*, ut *cum* *alii* *populi* *similiter* *agerant*, *praefer-*
tim *cum* *Saxonibus*, *in* *nampe*, *qui* *Nobiles* *ingenuisq.* *erant*, *quos* *servi-*
lem *in* *modum* *non* *depresserunt*, *sed* *unius* *reipublicae* *societas* *sibi* *con-*
juncturunt, *ut* *in* *Francorum* *Austrasiam* *reges*, *ad* *quod* *ab* *anno* *785.*
percurrunt, *jura* *legumq.* *communione* *fruerentur*, *quod* *in* *Witte-*
kindo *M. &* *notis* *ad* *Albertum* *animosum* *ex* *Monsaco* *Corbejense*, &

K 3

Ma-

* *Jus* *comitiorum* *habuisse*, *vel* *id* *docet*, *quod* *jura* *creandi*, *id* *est*, *decla-*
randi *atq.* *inaugurandi* *reges*, *atq.* *ac* *Franci* *habuerunt*, *Fredo-*
garius *cap. 79.*

Magistro Adamo nuper demonstravi. Quare imprudenter scripsit Sibr. Siccama, Francos universam Germaniam servilem in modum subjugasse, in notis ad L.L. Fris. p. 71. Et si enim Carolus M. Saxones transalpinos patriâ multatos in Franciam transtulit, * non id tamen ad reliquos Saxones qui libertatem sibi pacti sunt, porrigi debet. Jure autem laudatur Carolus M. quod non ut Romani veteres, per excidia gentium, sed per colonias ** tranquillitati eorum pariter & securitati suæ consulere voluit: plenus enim crudelitatis, atq. à Christianarum gentium mansuetudine alienus est modus, qui ad penitus evertendum dirigitur. Vid. Machiav. Princeps cap. 5. XI. Ceterum Burgundie Præfetti paulatim hæc dignitate viam sibi ad successionem muniverunt, quando regnabat in Burgundionibus Guntramnus, ut docet Guil. Paradinus, ex eoq. Nic. Vignierius p. 26. *** Ac hi dicebantur præfetti palatii (Burgundici) item Patricii. & majores domus apud Fredegarium cap. 54. 92. apud Turonensem lib. 4. c. 24. 30: & apud Aimoinum lib. 4. c. 39. ubi Willebaldus dicitur patricius transjuranus ****, qui à præfetto palatii Burgundici fuit diversus. Nominantur etiam Majores domus, apud eundem lib. 4. c. 6. XII. Ceterum Burgundie præfetti paulatim hac dignitate viam sibi ad capeffendos hereditariâ lege magistratus muniverunt, quando regnabat in Burgundionibus Guntramnus, ut docet Guil. Paradinus, ex eoq. Nic. Vignierius in Chron. Burgund. p. 26. XIII. Eodem fere tempore Marchia apud Austrasios capta videtur Goropio Becano, quum Chochilaichus Danorum rex classe in maritimam Belgii oram invectus, magnam ibi vastitatem fecit, apud Turonensem lib. 3. cap. 3. Conf.

Ado

* Annal. Fr. ad A. 804. Adelmus Monachus ad A. eundem.

** Coloniarum exempla sunt apud Halicarnasæum l. Tacit. hist. III. Justinum XII. cap. 5. Hinc Plinius urbes genitas vocat, quæ ab hominibus per colonias distributis conditæ fuerunt, l. 5. cap. 19.

*** Nondum vero tunc hereditariâ lege eas dignitates habuerunt.

**** Transjurani, suos peculiare præfectos habuerunt. Regia transjurana complexa est Helvetiam, Vindenisam & Ergoriam. Corcius in Dagob. cap. 7. p. 67. Helvetia vel Orienti obversa est, & Alemannica, vel in Occidentem vergit ad Jumm montem, quæ Burgundica dicitur, ac præcipuè hic intelligitur.

Ado Frenensis in Chron. & novissime Joannes Molanus in militia
 Jura ducum Brabantia cap. 2. Ac si maxime hinc Marchionatus
 Gotharum primordia ducenda non essent, tunc tamen dubitare li-
 cet, quin sequentes Normannorum depredationes instituenda illis limi-
 tum praefecturae occasionem dederint. * XIV. Quoniam vero Hun-
 ni Hungarique Burgundiam invaserunt, nulli tamen ibi fuerat Mar-
 chiones, qui Burgundici dicerentur. Omnino autem in Gallia Narbo-
 nensi instituti sunt Marchiones, qui propterea Marchiones Gothia
 appellati sunt, quod Westrogathi suae quondam sedes illic habuerunt,
 unde acceptum est Gothia nomen. Narbonem, inditum, diu perman-
 sit. Quia verò ejus regni, quod Gothibidem condiderant, caput olim
 Tolosa, postea Marchionibus illis obnoxia fuit, Comites deinceps To-
 losani, seu hinc communiter à appellatione Comites S. Agadi ab hujus
 nominis provincia dici coeperunt. De quibus vid. Alphonsus Bellinus
 in libro de gentis & familia Marchionum Gothia, ejus nempe quae alias
 Septimania vocatur.

3. Clothario III. proximus jure erat Fr. Childe-
 ricus, qui non magno interjecto temporis spa-
 tio, Theodericum Burgundiam sibi praeripere
 volentem repressit, regno autem illo potitus,
 non modò non sustinuit expectationem proce-
 rum, sed imprudenter quoque eorum animos
 à se abalienavit, & Badillo quodam gravius mul-
 tato, in exitiale periculum incidit, atque per in-
 sidias postea est necatus. Eà cæde factâ, Theo-
 dericus Fr. regnum Burgundiae suscepit, quum
 jam sensim spes redintegranda Francorū gloriæ
 amit-

* De limite Austriae contra Venclos firmato vid. Fredegarus c. 75.

amittebatur: ei succedit filius Clodovæus III.,
qui Franciæ Burgundiæq; regnum brevi tem-
pore tenuit, quo rebus humanis exempto, pri-
sca Clodovæi M. indoles planè exolevit, perin-
de ac si vetustas, quæ alioqui res multas confi-
cit sæpeq; consumit, corrumpere quoque in-
geniorum vim, moresq; mutaret. Nam qui
postea regnavit Childebertus II. officium suum
pariter, & veterem disciplinam deseruit, men-
temq; à labore ad otium convertit: quibus re-
bus evenit, ut Præfecti, quos ab Ebroino inde
nimia ambitio extulit, nunc omnem fere regni
potestatem usurparent. Inter hos Gerardus
quidam Ruscinone oriundus, spretâ sequenti-
um regum auctoritate, ad ipsum quoque re-
gnum Burgundiæ capessendum excitatur, oc-
cupaturus etiam, nisi Carolus Martellus am-
bitiosa hæc consilia antevertisset, molientemq;
res novas in tempore oppresisset. Ita verò lan-
guentibus Merovingorum animis, amplitudo
splendorq; Caroli * hujus auspiciatò crevit, Bur-
gun-

* *Titulum regis non sumit Carolus Martellus, potestatem revera ha-
buit. v. Annal. Franc. ad an. 741. Sigeb. ad an. eund.*

XLV
gundiaq; armis ipsius vindicata, deinceps ei re-
genda obvenit, mercedemq; hanc insuper ipsi
rependit, ut hoc veluti gradu filius ejus Pipinus
ad majorem potentiam eniteretur, atque in
locum Childerici III. quem stupidum vocant,
furrogaretur, atque ad ultimum in glorio ac pu-
dendo sine gens Merovingorum regum termi-
naretur.

*Nam hic refert, ut series Francorum regum prima stirps manife-
stetur, quam in extremo hujus capituli oculis subjiciam plantam, offen-
dam. Primum vero, quam id faciam, opera pretium erit, distinguere Fran-
ciam, quae vel est trans-vel cis-rhenana: transrhenana vel est Siciam-
brica, prout nemo est prima, non à Siciambria Trojanorum, ut commi-
nificatur Turonensi, sed à Siciambria Batavorum nomen hoc adeptæ,
vel ab hac deducta emissæ, est in alienam solam, hoc autem vel
est barbaricum, quod Germania transrhenana appellatione conti-
netur, quale est, quod Sala & Menus regni, quorsum migrarunt,
quando Burgundiones inde in Germaniam I. discesserunt, sive ut alii
colligunt, quando Alemanni in praelio apud Tolpiacum succubue-
rant, vel est Romanum, idq; cis-rhenum, uti sunt Tongria, To-
xandria*, atque hinc est Francia Cisrhenana, quæ Germa-
nia II. finibus comprehenditur, idq; Ripuaria, quam Honorius Fran-
cia attribuit, annumeratur. In hac Cisrhenana primus rex fuit
Pharamundus, quod ex Turonense vel hoc documento liquet,*
L quod

* De Toxandria insignis est locus apud Ammianum Marcellinum lib. XI. II. quum ait, Francos in Romano solo apud Toxandriam locum habitacula sibi figere aulos.

quod affirmat, Francos transisse Tongriam (in vulgaribus codicibus mendose legitur, Toringiam) & juxta pagos, vel civitates, reges sibi designasse, lib. 2. cap. 9. Tongria autem cum Rhenum jacet, & pagi ac civitates Romanæ ditionis limitem certò demonstrant. Ratio enim instituti, totusq; illius historie contextus, & coherens consinuatusq; scribendi modus postulant, ut pagi in jure Romanum descripti, & civitates * in Cisrhenano & Belgico Romanorum solo extructæ intelligantur. Vel denique est Romanum solum in ulteriori Gallia, quæ postea desit esse Romanorum Gallia, quam Franci in ea regnarunt, Galliamq; adeò suam fecerunt, ac jure successionis ** fundarunt firmaruntq;. Unde cæpta est dici Francorum Gallia, quam aliàs Francogalliam appellamus, ut à Francia Germanorum Orientali, sive Austrasica & Lotbaringica distingatur, propterea quod Franci, qui ad limitem hunc Germania Orientalem progressi sunt, animumq; manendi retinuerunt, origine pariter & sede domicilioq; jus atq; nomen Germanorum conservarunt. Quamvis de cætero unus omnium Francorum è Germania ortus sit, recte, à transrhe-

* Tales sunt Colonia Agrippina, Tongri (quæ & urbs Tongrorum Turonensi dicitur lib. 2. cap. 5.) Cameracum, quas Turonensis Antistes hic innuit, & lib. 2. cap. 40. & 42. commemorat. Eò vid. Lemmatz antiquitatum Francicarum §. 4. & 5. Alioq; haud nescio, Germanos ultimos quoq; civitates (societates jure imperandi & parendi constitutas) habuisse, vid. Tacitus de situ & mor. German. cap. 15. & 16. collatis.

** Aimoinus lib. 1. cap. 12. qui cum affirmat, Clodoveum jure hereditario successisse, tum interpretatur verba Turonensis in eandem sententiam concepta, lib. 2. cap. 27. Ac de Clodovei & Pharamundi dispari potestate testari potest exemplum severitatis apud Aimoinum lib. 1. cap. 12. cum LL. Sal. tit. 40. & 59. collatum.

131
rhenana *** limite repetatur, quoniam hinc egressi, regiones cis
rhenum infestantes, deinde ulterius processerunt, totamq; Galliam
occuparunt. Quam ipsorum profectionem tradunt & abunde con-
firmant scriptores veteres, atq; originem eorum Germanicam inge-
nue conspiciuntur. Trebellius Pollio, & Flavius Vopiscus sedibus trans-

*** 1. Hic rejiciamus originem ex Trojana. 2. Amotemus fabulosam
Sicambriam. 3. Nec tam apud paludes Pannonia finitimas,
sed trans Rhenum inferiorem collocamus. 4. Nihil nos movent
tam illa narrationes Hunibaldi, Josephi Gorionida, & aliorum,
quæ præfata & præfata monumenta desituntur. 5. Apud infe-
riorem Rheni limitem habitasse etiam, ex Sulpicio Alex. anteq;
& Renato Profuturo Frigerido, quorum reliquias servavit Tu-
ronensis, identè ratione potest colligi. Vld. lib. 2. cap. 19. Nam
ex Pannonia profectos, nullo auctore idem docet, cum tradunt,
inquit, multi eosdem (Franco) de Pannonia fuisse digres-
sos. Nihilominus est narratio Aimonii lib. 1. cap. 1. de gest.
Franc. 6. Concio Clodovæi, quam adduxit Aimonius lib. 1.
cap. 18. à meo admittitur, quatenus rebus factis illorum tempo-
rum congruit. Id enim ex ingenio comminisci mihi videtur,
quod Clodovæum introducit Trojugenas appellantes suas Fran-
cos, quos eo Clodovæi interdum commutato Sicambriorum
nomine vocarunt, minime autem Trojugenas dixerunt. Ibi-
dem, quod iussu mones, Aimonius temporum suorum creduli-
tate deceptus, de christmæ, cum sacro fonte abstrahitur Cloda-
væus, à columba allato tradit, præter & contra historia anti-
quiora fidem, P. & eo nomine Turonensis, ævi scriptor Micro-
singius, sineq; dubio scriptori temporum Carolingicorum præ-
ferendum, qui de christmate per columbam allato nihil com-
memorat, lib. 2. cap. 31. 7. Cum fontes Sicambria perquirimus,
tam apud Tacitum, scriptorem Romanum, fidem dignum inve-
nimus, Sicambros excisos, & in Gallias trajectos, Annal. XII. 39.
8. Franci igitur aut descendunt ex his Teutonicis Sicambri, aut
non origine Sicambri sunt, utiq; tamen successerunt in eorum

locum, postquam à Romanis partim eversi, partim in Gallias traducti sunt. Videntur tamen, ut multorum sententia est, Tenderi quos, & Brueteri partem Sicambriae obtinuisse, limitemque illum accoluisse. 9. Unde sequitur, Francos, quum à Sidonio, Remigio, & scriptoribus Francis appellantur Sicambri, ex Sicambria Germanica trans Rhenum adventasse.

Rhenanis excitos, in Gallias irruisse narrant, atque adeò ex Germania barbarica & magna sese effudisse, confirmant. **** Procopius & Agathias disertè Germanos vocant, ille lib. 1. bell. Goth. hic ejusdem continuat. lib. 1. Nec abludit testamentum Remigianum, quod apud Flodoardum in historia Remensi extat, argumento vocabuli Bilcofesheim, quod sua & vernacula, certè, origines Germanicas denotante lingua ibidem dicitur usurpasse Clodoveus. Quamquam verò id testamentum longè multumque à simplicitate ævi Merovingici, atque imprimis à modestia Remigii discedit, prætereaque captum apud Francos seculo II. X. ritum, & IX. insuper fabulam complectitur, tamen ex eo manifestò apparet, temporibus Karolovingorum, qui per feminas ex Merovinga stirpe oriundi sunt, Francorum ex Germania originem creditam, monumentisque mandatam fuisse. Sed enim Franci, postquam Galliam subegerunt, incolas Romano juri assuetos legibus suis vivere permiserunt, atque hi sunt illi Romani, quos LL. Salica à Francis, & Burgundionum à Burgundionibus identidem distinguunt. Ad rem hanc spectat, quod de Gundebaldo scripsit Turonensis. Burgundionibus leges mitiores instituit, ne Romanos opprimerent, lib. 2. cap. 33. Ii autem, qui inter Romanos, quamlibet impari conditione habitabant, rurique agebant vitam, & agros colebant, barbari dicebantur. At verò posteaquam Franci, depulsis Romanorum Impp. presidii, in Gallia regnabant, meliori loco esse cæperunt, Romanisque exæquati, quinimò & prælati fuerunt, LL. Saliqua tit. XLIII. 1. & 8. Similiter in LL. Burgund. in quibus Burgundiones & Romani in pari conditione constituuntur, tit. X. XV. XXVI. aliquid favori barbarorum datum est, relicto nihilominus inter virosque discrimine prærogative, t. LV. par autem servorum Romanorum atque barbarorum æstimatio est, t. X. 2. colligiturque, adeò, barbaros ab his advenis

libe.

liberalibus, atque à Romanis, qui super ibi regnaverant, fuisse habitos, meliorumq; sic fortunam pariter & æquiorum conditionem obtinuisse. Quod autem i. XLII. de pugna Mauriacensi inferitur, id spectat ad prælum in campis Catalaunicis confectum, quod verbis Jornandis explicare liceat. Convenitur, inquit, in campos Catalaunicos, qui & Mauricii nominantur, de reb. Get. p. 118. Absurdi ergo sunt, qui campos Catalaunicos trans Ligerim quarunt, Gallias, Narbonensem, aut Aquitanicæ adscribunt, propterea quòd certis documentis constat, Attilam cum Artio, etiam, solum Theoderico & Merovæo in Campania Gallica, atq; adeo in Ligerim, dimicasse. In quo consentiunt rerum Burgundicarum scriptores fere omnes, simulq; huius Paulus Æmilius doli Cosmographus applaudit.

**** 1. Φαγγεςi Procopio, & meliorum nota scriptoribus, à Germania plerumque Græcissare cupientibus Φαγγες nominantur. 2. Eos Libanius in panegrico Juliani tanquam Φαγγες, mbrum patitur, quàm nomini ratione, distos putat. Pafson enim multa de Francorum feracia literis mandata sunt, quàm in sententiam ex Sophista Eumenium, & Poëta Lucanum adduco, quorum ille Francorum mores inconditos, naturalemq; ferocitatem animorum enarravit: hic quoque eos ab ultima Batavia egresfos per Batavos truces designavit. Spectantq; huc omnes, quotquot de feritate Sicambrorum tradiderunt, veram priscamq; Teutonum Sicambriam, sive Franciam Sicambricam annuentes. Francia enim Tongrica, cujus Prosser Aquitanus in Pharamundomentioni, recentior est, firmius, rationibus ex Turonense probatur. 3. Omni jure autem eos deferimus, qui nullo vera le-
 Hioni argumento Φαγγες apud Strabonem inveniri opinantur. Illud quidem largior uix idq; ab eo nominari, nec verò denotari alios, quàm Gallos, propterea quòd Straboni ævo Franci nondum hoc nomine appellati, in Germania barbarica, sive Francia Sicambrica consistebant. 4. Primum autem meliori successu, & animo manendi seculo V. in Galliam sese effuderunt, & sive ductu austriaci, Merovæi, ut vult Jodocus Cec-
 cius, sive auctoritate imperio, Childerici, Meroves I, ut sentie

* sub Alpibus,
id est, Gallis
in alpinis, sive
Cisalpinis.
** Gentem Ita-
lia.
*** Transalpi-
nis.

Fr. Hottomannus, Francie nomen Gallis addiderunt. 5. Stephanus Byzantius ex Parthenio Phocæo refert, Francos gentem Italia juxta Alpium montes fuisse, ut forte subindiceret, Francos, subacta Gallia, usq; ad fines Italia regnasse. 6. At verò de Gallis interpretantur alii, quippe quos Græci posteriores Φράγξες vocasse videntur. V. Thomas de Pinedo in observat. ad Stephan. Byzantium de urb. in hoc. vocab. 7. Quæ significatio etsi ad hoc institutum non pertinet, atq; insuper haud propria est, minimèq; congruit accuratæ historia civilis argumentis, tamen in hoc abusivo loquendi genere sic comparata est, ut καὶ τοῖς ἑσθῆς καὶ ἁλπεσι * conveniat, quos Strabo tanquam ἑσθῆς καὶ ἁλπεσι **, ab ἑσθῆς καὶ ἁλπεσι *** distinguit, nihil autem de Francis dicit, quippe tunc ne nomine quidem ipsi cognitis, quum in ultimo Rheni limite positi, Gallias nondum ditionis sue fecerant. 7. Impropius ergò loquendi modus, quo plerique posteriores Græci usi sunt, nunc adhiberi non potest ad veteres idoncosq; scriptores explicandos****. 8. Neg. ratio scribendi Dionis finit, ut ejus καὶ τοῖς paria faciant cum καὶ τοῖς Strabonis, quandoquidem ille per Celtas sanè transrhenanos denotavit. 9. Similiter Francorum nomen etiam à posterioribus Græcis laxius sumptum est, atq; olim, illis præsertim temporibus, quibus fama de sacro Francorum bello percrebuit, eorumq; nomen tot tantisq; successibus nobilitavit, ut genem-tim ad denotandos Occidentis populos adhiberetur. 10. Nihil hic addam de comparatione pristini, & sequioris Francorum juris. Prius enim, quod Salicum appellatur, rudi stylo, Romano tamen, & simplicitate vel maxime à posteriori distinguitur. Sanè jam suâ ætate Fridericus II. Imp. subtilitates nimias, cavillationes atq; captiones juris Francorum in Sicilia antiquavit, Const. Sic. lib. 2. t. 17. Infra demum

sequitur Franco - Merovingorum

genealogia.

*** Si propriè autem Franci denotantur, dicendum est, provincias subalpinas tempore Merovingorum quog; Francis fuisse obnoxias. Postea autem Carolus M. Alpes ipsas imperio suo conjunxit.

CAPUT

XLVIII

CAPUT VI. & ULTIMUM.
De
REGNI BURGUNDICI AD
FRANCO-CAROLINGOS
TRANSLATIONE.

I.

 Arolus Martellus, rebus ex sententia confirmatis, Pipinum natu minorem filium Neustriæ Burgundiæq; rectorem imposuit, quem fortuna procerumq; Francorum favor usque eò evexit, ut decreto publicè facto rex Franciæ designaretur, conciliataq; Pont. Rom. Zachariæ voluntate, unâ omnium sententiâ renunciaretur, primusq; inter Francos solenni *unctionis* * ceremoniâ consecraretur. Is verò nullis difficultatibus periculisq; exterritus, annisq; pariter maturus, & multis bellis exercitatus, occasione non defuit, fratreq; natu maximo nomen apud sodalitatem religiosam in Soracte monte professo, Griffoneq; ætate minimo jam extincto, obtinendi regni commoditatem, rege ipso auctoritate major, haud-

haudquaquam neglexit, duosq; filios Carolum
& Carolomannum procreavit, quorum prior
Burgundiam sorte delatam accepit, & magni-
tudinem animi singularem omnibus notam
fecit. Altero post mortuo, Carolus omnes
Franciae regiones in fidem suam adegit, & ad
Neustriam Burgundiamq; & Aquitaniam, su-
periori divisione partas, regnum Austrasiae ce-
terasq; provincias denuò adjunxit: Burgun-
diam per praefectos administrari solitam Caro-
lo filio attribuit, regnoq; ultra montes Pyre-
naeos & Alpes prolato, jus nomenq; Augusti
Imperatoris genti suae intulit, ac Hludovicum
superstitem habuit, qui nec animo, neque con-
siliis Patrem aequavit, unde auctoritas & splen-
dor sensim deminui coeperunt. Eo defuncto,
bellum civile exarsit, quod ita compositum est,
ut Lothario I. praeter augustam imperii dignita-
tem Austrasia cum titulo regis Burgundiae, at-
que inferiori hujus parte obtingeret: postea
Lotharius I. imperio & regnis sese abdicavit,
inter

inter cuius filios hac lege convénit, ut Carolo
regnum Burgundiæ assignaretur.

o. *Ullia regala*, quæ vocatur, non sinita fuit temporibus regum prima stirpis, quod ejusmodi est, ut hac argumento quoque testatur Remigianum, penes vulgo erat, in suffraganeum vocetur, propterea quod ritum continet siquorum temporum, & formam simplicitatis, cui Merovingii non refert, prosumq; à modestia Remigii abhorret. Equidem Gregorius Turonensis monimus nullionem, quum refert. *Citatus autem M. sacro theismate delibutum, lib. 2. cap. 31.* Sed hæc ullia diversè generis fuit, pertinet ad altum baptisimi, ac minime ad huc fuit pars regala consecrationis, sive ejus nulliania, quæ postulationem scilicet regum inaugurationis peracta est. *Vid. Leinmum ante Franc. 5. 26.*

b. *Historia saccescentis & divisionis Carolingorum sumitur ex Epiphoro, ex annalibus antiquis Francorum à Petro Pithæo, Marquardo Frebero, & Justo Nubero editis, Alcuino, Adamo, Regimonte, Chrono, & Benigniano, annalibus Burgundicis, alijs, quibus & fide dignis monumentis. Quæ ad causam rem totam repetam, etiam quidem Pontificum, Carolum & Pipinum, Caroli Martelli filios. Francia tunc quoque iamq; & Austrasiam summa concordia per quinquaginta annos regit. Quod tamē non ita intelligendum est, quasi concivillius prædicta regna administrassent, quippe quæ sub utroque separatim regimine rationes haberunt, sed quia sine emulatione, sine discordia & turba utroque regna ex pacto convento administrarunt, Caudacea III. ab langvorem & ignaviam contempeo, & nihil mutare auso. Giso tamen in pariem dignitatis venire valebat, fratresq; a quo & justis obsequiis querebatur, iudicaturus armis, si vel suis, vel alienis viribus factus fuisset. Summa divisi hujus regiminis, & turbæ Gisonis consilii, & præfectorum palatii auctoritatu, plane regiam æquant, imò tunc superant, totiusq; rei vultus perspicitur in annal. Franc. 484 49741. 743. 754. 757. 752. Igitur Pipinum Neustriam Burgundiamq; partem rationibus administravit, ingressusq; monasterium Carolomanus, solus obtinuit, & annuente deinceps Ro-*

visacio Archiep. Moguntino, de assensu procerum populique Franco-
rum rex factus, postquam à vita decessit, regna sua Carolo & Caro-
lomanno filia dividenda reliquit: quo factum est, ut juxta cum Neu-
stria & Aquitania regnum Burgundie devolveretur ad Carolum,
posthec cognomen magni adeptum, qui fratre Carolomanno rebus hu-
manis exempto, quod anno 771 contigit, omnia Francie regna con-
junctim suscepit. V. Annal. Fr. ad an. eundem, Eginbarts de vit.
Carol. M. cap. 3. Adelmus Benedictinus ad ann. 771. Illud vero hic
de Carolo M. addit auctor chronici Benigniani, eum filium natu ma-
ximum, cui nomen erat Carolo, Burgundie regenda proposuisse, Vi-
gnier. Chron. Burgund. ad an. 781. collat. an. 810. Ex dictis judicare
potest, quo jure Aub. Miræus Carolomannum Caroli M. Fr. Burgun-
dia regem appellavit, in annal. Belg. ad ann. 768. Neque ex eo, quod
Burgundia Cisararica ex pacto divisionis Carolo Calvo obtigit, colligi
potest, jure ejus pacti fuisse Burgundie regem. Illa enim à tem-
pore inde Clodovæi M. ex veteri Burgundie regno decerpit, Neustriæq;
innexa videtur, quod de cetera Burgundia non perinde videtur. Omni-
nò autem sentio, mendum esse in Aimoino, pactum divisionis inter
Ludovici Pii filios initum commemorante, quandoquidem pro Bur-
gundia, quæ nunquam Ludovico Germanico assignata est, Bavaria
illo divisionis pacto sine dubitatione Ludovico Germanico cessa re-
poni debet.

2. Carolo sine liberis mortuo, Burgun-
dia inter fratres ejus superstites divisa est, quo-
rum alter, Ludovicus hæres nominis II. impe-
rio Romanorum regnoq; Italiae potiebatur, al-
ter Lotharius junior dictus, Austrasiam in po-
testate ac ditione sua tenebat, qui simul ac in vi-
vis esse desiit, non potuit se continere Carolus
Neustriæ rex, quin Burgundiæ pariter Lotha-
ringiæq; inhiaret. Sed quominus eas tam infi-
gnes

2
gues luculentasq; regiones Franciæ Neultricæ
adjiceret, Ludovicus II. Imp. prohibuit, Roma-
nusq; Pontifex etiam ab iniquo & insolenti co-
natu ipsum dehortatus est, & missâ legatione
effecit, ut pax tranquillitasq; conservaretur.
Dehinc è vita migravit Ludovicus II. majorq;
statim Caroli ambitio apparuit, qvum fraudi-
bus assuq; niteretur, ut superius consilium per-
ficeret, finitimaq; hæc regna propinquiori a-
gnato præriperet, avidumq; habendi animum
expleret.

c. Hic quedam distinctè notanda sunt, quorum I. in compositionem
est, ut pactum divisionis velus regula ac fundamentum habeatur, quod
apud Pirodonum Gallia oppidum anno 843. initum jureq; jurando
firmatum est, annal. Fr. ad d. an. II. Duo Lotharius I. imp. Bur-
gundiam et transjuranam obtinuit, III. ut postquam sese impe-
ria abdicavit, ejus filii Carolus & Lotharius junior Burgundiam sor-
titi sunt, quorum illi Burgundia transjurana cum Provincia, huic
jurana obtinuit, imperium Romanorum regnumq; Italia apud Lu-
dovicum II. mansit, IV. Merito sine prole Carolo, Burgundia trans-
jurana & Provincia rege, Carolus Franciæ occidentalis rex, qui & Cal-
vus dictus est, in Burgundia possessionem, invito autem Ludovico II.
& Lothario juniore fratribus, admitti voluit. Nullo sanè jure, quia
pactum divisionis, quæ Carolo Calvo facta est, Burgundiam non contincha-
tur, & quoniam Lotharii & propago deficiebat, jure erat propior Ludo-
vici Germanici, natu quoque Carolo Calvo major, V. Jurato er-
gò divisionis pacto Francia Orientalis ab Occidentali separata est, ut
mentis in alteram sua haberet, ex ejusq; præscripto Carolus Calvus à
regnum Burgundia pariter & Austrasia excluderetur, VI. Igitur
Carolo Calvo jure se opposuerunt Ludovicus II. & Lotharius junior,

Caroliq; fratris hereditatem diuiferunt. Minimè autem Regina memorat, Carolum Calvum in partem diuise hereditatis venisse, sed controuersiam duntaxat inter ipsum Lothariumq; captam tradit, ad an. 858. VII. Odorannus locuples testis est, Ludovicum II. inauguratum fuisse Burgundie regem, quo argumento conficitur, Carolo Calvo id haudquaquam obtigisse. II. X. Post hac anno 870. super Lotharii junioris hereditate, inter Ludovicum II. & Carolum Calvum conuenit, ut insignem eamq; remotiorem Burgundia partem haberet Carolus Calvus. Vid. Regino ad d. an. Nithardus lib. 4. Conf. Aimoinus, Sigebertus, quorum hic an. 871. supputat. IX. Ex Burgundia regno, cujus pars Rheno propinquior Ludovico II. Aug. relicta est, Carolus Calvus Viennam Bosoni, uxoris fratri, regendam commisit, ut est apud Aimoinum, lib. 5. cap. 27. edit. Freber. X. Eidem altius erecto primates Burgundici apud Mantalam, quæ ditionis Viennensis est, congregati, Burgundie regnam, quod ab eo pensari sciebant, capeffendum obtulerunt. V. acta conuentus apud Guil. Paradinum lib. 1. pag. 105. 109.

3. At verò Carolus Calvus futuros casus providere non potuit, pronoq; in Bosonem, uxoris Judithæ fratrem animo, successorum nepotumq; fortunam incautus futuriq; ignarus corripit, quùm Boso ingratus, spretaq; ipsius nepotum, Carolomanni & Ludovici ætate elatior, insurgere, & magnam rebus novis materiam dare, instigatusq; à conjugē Hermengarde regnum Burgundiæ occupare instituit, prorsusq; Optimatibus persvasit, ut Comitibus apud Matalam habitis rex Burgundiæ crearetur. Quibus rebus etsi in multa ac magna

gna pericula incidit, propeq; ad desperationem
reductus videri potuit, tamen contemptis, quæ
instabant, difficultatibus, nullos vel labores,
vel molestias vitavit, & urgentibus Viennæ ob-
sisionem hostibus, callidè cessit elapsusq; est,
& hinc arrepto extemporum necessitate con-
silio, Arelatum se recepit, ibiq; sedem regni fi-
xit, & distractis bello Normannico Francis, fa-
cta q; disensione impeditis, ad ultimum vitæ
tempus servavit. Exinde verò posteris tempo-
ribus sumta est occasio appellandorum regum,
ut qui antehac Burgundici, deinceps *Arelaten-
ses* recentiori nomine dicerentur.

*Per capita res hæc explicanda est, ut planius meliusq; ratio &
origo appellationis regni Arelatensis cognoscatur. I. Bosio non Arela-
ti, sed apud Mantalem, in finibus Viennæ sitam designatus creatusq;
rex est. II. Annus regis Bosonii inaugurationis in aliorum eventuo-
rumq; commentariis adhuc extantibus notatur DCCCLXXIX. Vid.
Paradinus paulò ante in hanc sententiam adductus. III. Hæc ita ge-
ssit, Viennæ, Gallie Narbonensis urbs, à Ludovico & Carolemano,
qui præter Aquitaniam Burgundia obigit, obsessa est, cumq; ibi se non
solum fore provideret, rebellis in urbe liberis, clam discessit. Arela-
tumq; pervenit, & deinceps post Viennæ, cum urbe hujus, tam Burgun-
dia Cesaratis jurisdictionem fecit, ut auctor est Aimoinus, scriptor fide
dignus. IV. Quoniam verò non liquet, an Bosio trans Juvum regna-
verit, præcetero nihilominus affirmari debet, provinciam Arelatensem
cum metropoli ejusdem nominis in fide ditioneq; Bosonii mansisse.
V. Proinde quæ scribit Aimoinus, Francorum, Burgundionumq; &
Aquitanorum Proceres Odonem Caroli simplicis, Ludovici Balbi F.*

tutorem consalutasse regem, sine dubio eis Ararim incolentes designa-
 vit, lib 4. cap. 41. edit. Freher. VI. Idem Cisararici Burgundiones,
 lite super successione in regno Francia agitata, cum plerisque aliis pro-
 vincia Carolum Crassum ad suscipiendum Francia occidua regnum
 invitarent. Huc indicem digicum intendit Sigebertus Gemblacen-
 sis Chronogr. ad an. 885. VII. Sed ea Burgundia portio, qua Provin-
 cia Arelatenfi continetur, in fide Bosonis permansit, atque ejus causa
 Provinciae regulus dictus est, Sigebertus ad ann. 880. IIX. Rex Are-
 latensis, quatenus de veris & antiquis monumentis loquor, nunquam
 dictus est, quod cum ex stylo ejus seculi, quo regna non ab urbibus,
 sed à provinciis appellata sunt, tum ex usu tractationeq; illius avi
 diplomatum constat. IX. Itaque scriptores aliqui, cum Bosonem
 Provinciae, aut Arelatū regem vocant, de sententia Pontii Heu-
 terti eum per contumeliam sic vocasse videntur. X. Inter provincias
 Gallie Aquitania quidem per se regni titulum accepit, quod fide mo-
 numentorum Carolovingicae aetatis comprobari potest. Sed de pro-
 vincia Arelatenfi id non perinde valuit, qua postquam fieri cœsit re-
 gni Burgundici pars, nunquam per se regni nomen titulumq; habuit.
 XI. Quamobrem non accuratè tradidit Nicolaus Vignierius, Bosonem
 regis Arelatenfis nomine, quàm Burgundia celebratiorem fuisse,
 in Burgundionum Chronico ad ann. 882. XII. Certe enim,
 quod ego sciam, in monumentis Carolovingicis, ad qua Vignierius
 lectorem delegat, Bosoni non est adscriptus regis Arelatenfis titulus.
 XIII. Regino, quem Vignier citat, affirmat quidem, Bosonem in regem,
 super Burgundia regnum inunctum, Chron. lib 2. ad an. 879. Nus-
 quam tamen vel ille, vel alius seculi Carolingici scriptor eum regem
 Arelatensem appellavit. XIV. Quod documento est, hunc titu-
 lum stylo pragmatico avi Karolini non fuisse receptum. XV. Vulgò ta-
 men, & praesertim scriptores recentiores Arelatense regnum dicere con-
 speverunt, à vera germanaq; avi Carolingii antiquitate haud mo-
 dicè deflecentes. XVI. Non ergò usu illorum temporum paria faciunt
 titulus regis Provinciae, & titulus regis Arelatenfis, quamvis iste
 etiam non tam ad rationem juris, usumq; pragmaticum, quàm ad in-
 festationem contumeliamq; sit fere comparatus. XVII. Illud aliqui
 non inficiabor, urbem Arelatensem, collocato ibi à Bosone domicilio,
 majorem amplitudinem splendoremq; fuisse. nactam, quam cum se-
 curi-

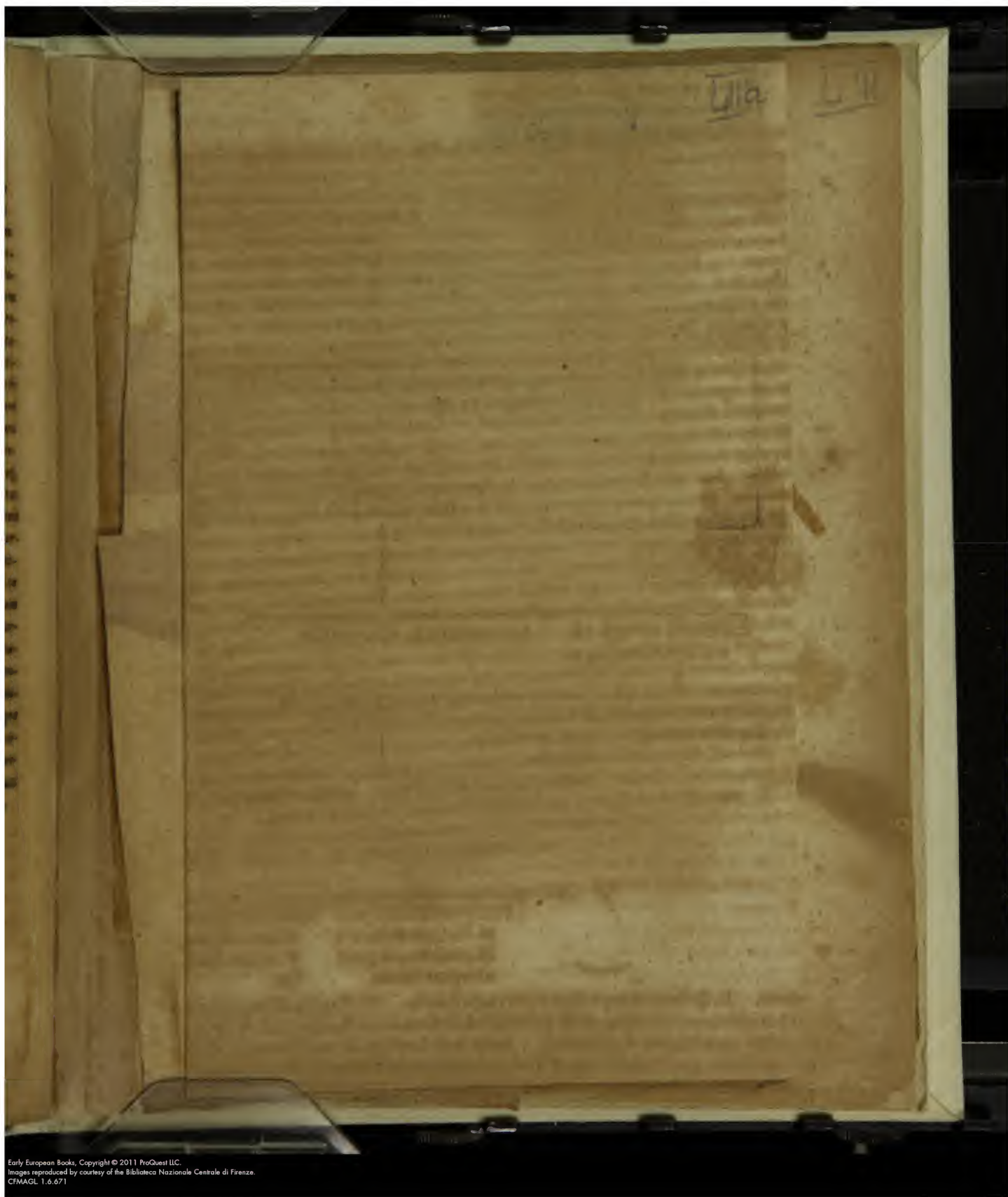
611

iustitiae, tam commutanda causa delegit Bosu, quod vix alia agere esset oportuna ad Provinciam Burgundiamq. in obsequio retinendam. Simul & ipsi per-
 commendata fuit ad regendam, qua Franci superiori tempore occupaverant, praeser-
 tim cum bello Neomaenico defunctis, intestinis confisterentur. XII. X. Maxime au-
 tem Provinciae Lugdunensis Bosu in sua maiestatis angustias addidit, misitq. jam & pro-
 pe exiret operam & fidei auxilium praestitit, causamq. qui semel insuperam non de-
 ferendum duxit. Fuitq. haec Galia, qua Lugdunensis dicitur, ad memoriam nominis
 Burgundici tam insignis, ut comprimis ipsa Burgundia nomen retinuerit. XIX. Extre-
 mo hac addendum patet, quod Romani a Burgundianis non asserunt sibi titulum,
 quod tamen iure poterant, maxime quum ab Aetia vili fugatig. erant. Sed quia Ae-
 tia maximam eorum partem cauidit, ut agrum quidam reliqua sortarentur, ac de-
 inde Valentinianus III. auctor fuit, ut in ulteriorem Galliam tradidiret, usq. posthac
 amicum uteretur, Romani, apud quos non perinde ac apud Graeco-Romanos vana im-
 mediataq. titulorum usus fuit, sed infra suam gloriam duxerunt a reliqua illo fortuna
 sua tantum sumere titulum, sive utilitati suae servientes, collectae nonnihil posteaq.
 in laudatam amicitia societateq. sua potius dignari, quam insolenti titulo ostendere,
 praesumitq. se a alienare voluerunt, cauti & instantium providi, quando tot hostis
 immunitate terribiles ad irruptiones praedatig. se comparabant, grassatig. ferocitig. &
 brevitte deniq. in Romanorum furi cupiebant. XX. Id vero plura ostentationis, quum
 jura habuit, quod Imp. Graeco-Romani Francicos se appellarent, quantum Franci
 nunquam ita a Romanis vili fuerint, ut eorum iugum subirent. Fuitq. hoc ex modo-
 di, ut Theodericus Francorum rex in parte injuria poneret, causamq. belli interpre-
 taretur. A. A. lib. de bell. Goth. Christophoro Persona interprete, ait. Non
 ferendum illi ex illis abas (Theodericus) Justinianum Imperatorem suis & im-
 peratoris praescriptionibus titulisq. Latinis, Alemannicis, Gepedicisq. & Lango-
 bardicis, & cunctis aliis (pau. Francos, & id genus alia) nuncupationibus praedic-
 se se gaudet has omnes & nationes subabas habere. XXI. Sed enim Burgundicus
 illud vix regnum, quod sine dubio ab Imperatore Graeco-Romano luxuria titulorum
 indulgentis tanquam regis Francia accessit habuit, consilioq. amissum est, posthac
 latratum, & per inferiori parte, qua ab Alpibus ad Rhodanum percellat, Bosu
 aluntum subiectumq. fuit. XXII. Bosu autem anno decimo post conatum in provin-
 cia Arlatensi & Arelatensi regnum decessit, cum Dionysiana Epochae usq. signare-
 tur. XXIII. Et successit Ludovicum ex Hermengarda filium, vulgo Bosonides appella-
 tus, deinceps Imperator & rex Italiae contra Berengarium creatus. Qui post captus
 indignig. habitus impuleret filium Carolum Constantinum in regno Burgundiae in-
 feriaris successoris habuit, cujus tutor Hugo ad capeffendum Italiae regnum accessit.

in finem ejus partem dolo malo abalienavit, & Rudolfo, antehac ad eam dignita-
 tem consequendam à Principibus Italia evocato, posteaq; in odium ipsorum adducto
 cessit. Ea verò jectura Carolum Constantinum permovit, ut factus adultior nomen
 dignitatemq; regis cum titulo duci commutaret, & partem provincie Lugdunensis
 Viennamq; retineret, quippe potentia & opibus impar futurus Rudolfo emulo, quem
 Proceres Burgundie, quæ inter Juram Panniasq; Alpes jacet, anno 883. regem cle-
 gerunt. Atque hæc sunt primordia novi regni Burgundie Jurane, quæ complecte-
 batur Helvetios Orientales (Occidentales enim Cisjurana annumerantur) partem
 tem Allobrogum, ubi Sabaudi colunt, Brigantiam, Suintgoviā, Uchtlandiam, Cre-
 merlandiam, & præfecturam Tigurinam, ubi siti sunt Cantonum, qui vocantur, pa-
 gi. XXIV. Dehinc regno Jurano accesserunt partes Burgundie inferioris, quæ conti-
 nentur Civitates ad Rhodanum, atque in his præcipuè Arelatensis. XXV. Atque hi
 Jurani reges non modò ex inferiori Burgundia Provinciam, sed etiam ex superiori
 Germania Alemanniam, sive Sueviam acquisiverunt. Unde reges Provincia vocari
 cœperunt, & ut vulgo ferunt, etiam reges Arelatenses, quippe quæ urbs eorum ditio-
 nis, atque regia etiam sedes fuit. XXVI. De cetero imperatores Romanorum, regesq;
 Germania huic novo Burgundie regno haudquaquam renunciaverunt, quum certis nec
 fallentibus signis animus domini comprobaretur, partim quia ad successionem Bosonis
 Caroli Crassus, ac deinceps ad successionē Ludov. Bosonide Arnolphus supremi jura ar-
 gumento, consensus judiciumq; interposuerunt partim quia regnum Juranum, portio-
 nesq; Carolo Constantino præreptas, vindicarent, siquidem Arnolphus jura supremi in
 Burgundiam dominii vel eo ipso satis declaravit, quod contra Rudolphum I. tanquam
 male fidei possessorem, instructum misit exercitum, partim quia Otto M. regnum Bur-
 gundicum, pariterq; ejus regem Conradum Rudolphi II. filium, ad leges juris beneficia-
 rii redegit, partim quia Rudolphus III Burgundionum rex sine liberis decedens Con-
 radum Salicum heredem Burgundie instituit, regnumq; antea jure duntaxat fidei-
 ciario Germania obnoxium, Galliaq; Lugdunensis nomini Frisingensi dictum, regno
 demum Germanico illigavit, ut vera ejus germanaq; pars deinceps esset, ac uno co-
 demq; supremo dominio regeretur, & firmiter perpetuoq; subjectionis nexu obligare-
 tur. Huc vid. Regino, Flodoardus, Otto Frisingensis, Sigebertus Gemblacensis, Idacii
 supplementum, Chronicon Benignianum, Paulus Æmilius, Guilelmus Paradi-
 nus, Nicolaus Vignier, Andreas Quercetanus, Pontus Heuterus,
 & permulti alii scriptores antiqui &
 recentiores.

FINIS.

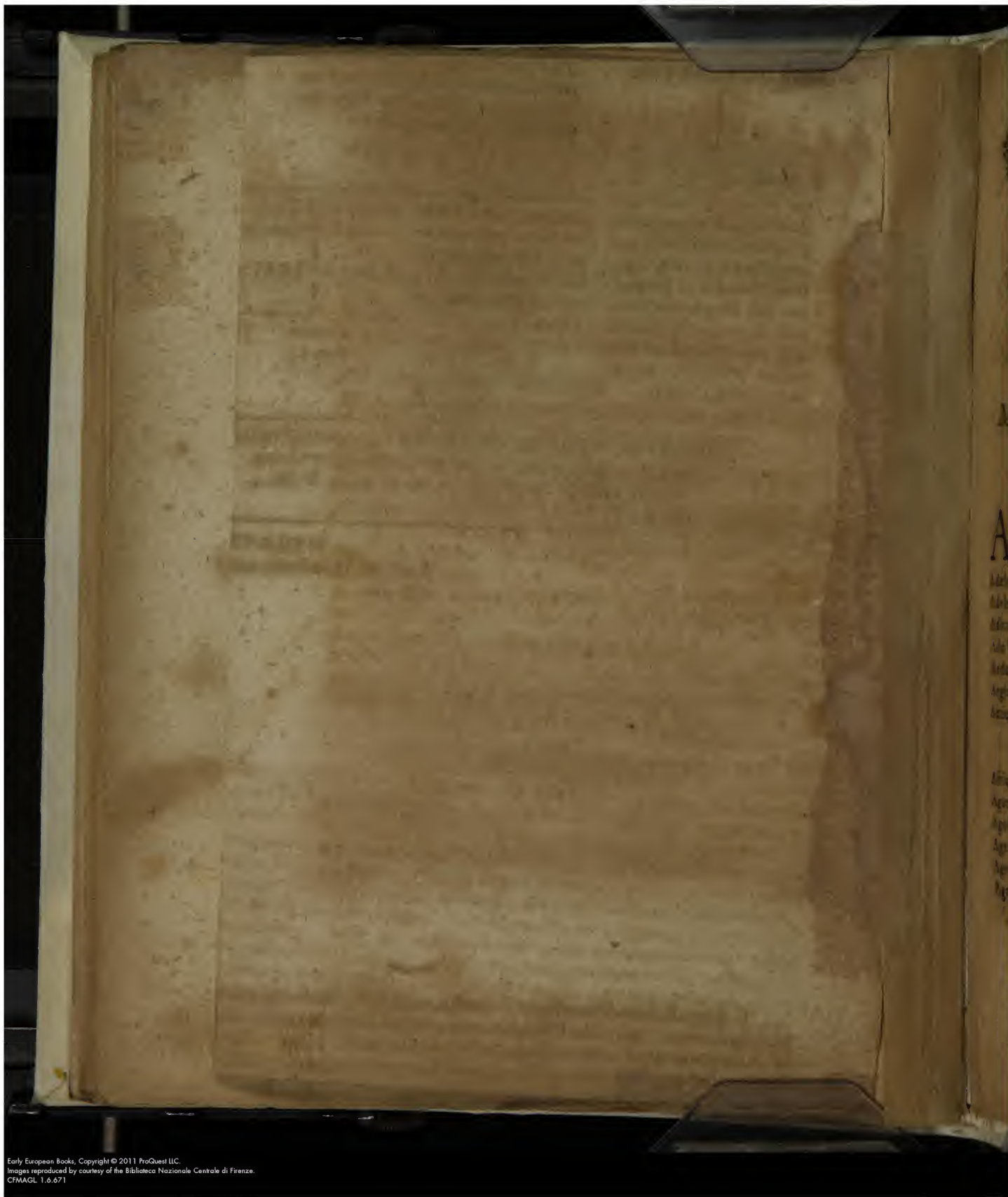

INDEX
RERUM NOMINUMQUE
INSIGNIORUM,

Quæ Historiâ Veteris Burgundiæ regni
continentur.

*Majus numerus denotat Caput, minor Para-
graphum, f. l. sub Literâ, asterisc. **

A.

- A** Borigines Germani. Cap. I. § 1. sub Literâ a.
 Adamus Bremenſis. Cap. I. § 1. sub Lit. a. § 5. sub Lit. i.
 Cap. V. § 2. (Magnus) f. l.
 Adelmus Benedicſinus. VI. 1. Not.
 Adelmus Monachus V. 1. f. l. *
 Aditus Rhodani IV. 1. f. l. a.
 Ado Viennensis V. 2. f. l. VI. 1. f. l. b.
 Aedui II. 3. f. l. b. § 3. f. l. b. I. 4. f. l. d. § 7. * f. l. b.
 Argidius Bocherius. I. 5. f. l. d.
 Aemius Romanæ militiæ præſides. II. 2. f. l. b. III. 2. f. l. a. V. 1.
 f. l. Cap. VI. § 4. Not.
 ejus cæſa. IV. 1.
 Africa Veteris Romanorum imperii botreum. II. 1. f. l. b.
 Agathias. V. 2. f. l. Cap. VI. 3. Not.
 Agobardus. IV. 4. f. l. d.
 Agricola patens. II. 2. f. l. **
 Agricola præſectus Galliarum. II. 2. f. l. b.
 Agrippinensis Eccleſia. II. 1. f. l. b.

O

Aimo-

INDEX RERUM

- Aimoinus IV. 1. f. L. b. ** §. 2. *. V. 2. f. I. §. 3. *** VI. 1. f. L. b.
 VI. 1. Not. §. 2. f. L. c. §. 3. Not.
 Alani Sambidenfes III. 2. f. L. d. §. 1. f. L. a.
 Alaricus WestroGothorum Rex III. 4. f. L. f. IV. 1. f. L. a.
 Albertus Abbas Stadenfis VI. 1. f. L. a.
 Albertus Animosus V. 2. f. I.
 Albertus Cranzius I. 1. f. L. a.
 Albis I. 4. f. L. d. II. 1. f. L. a.
 Alemannia à Juliano domita I. 6. f. L. i.
 Alemannorum clades I. 6. 7. II. 4. f. L. f. III. 1. f. L. a. §. 2. f. L. d. I. 5.
 f. L. f. V. 3. Not.
 castigata lectio III. 2. f. L. d.
 Allobroges veteres, i. e. Sabaudi & Delphinates Cap. III. 1. f. L. a.
 Cap. IV. §. 2.
 Alpes VI. 1. V. 3. ***
 Alphonfus Del Benne IV. 2. f. L. b. V. 2. f. I. Cap. VI. 3. Not.
 Amelot II. 3. f. L. c. *.
 Ammianus Marcellinus I. 6. **. IV. 2. f. L. b. (Lectio emendata)
 I. 1. f. L. a. §. f. L. f. g. V. 1. Not.
 Anastasius Dicorus IV. 4. f. L. d.
 Andagatius Comes I. 7. *.
 Andreas Qvercetanus VI. 3. Not.
 Andreas Schottus Edit. Rothomagiensis I. 7. II. 4. f. L. f.
 Andreas Severinus Vellejus I. 5. f. L. c. V. 1. f. L. a.
 Anglia III. 2. f. L. i.
 Anicius II. 2. *.
 Annales Burgundici II. 1. f. L. b.
 Francici III. 2. f. L. c. V. 3. *. I. 1. f. L. a.
 Fuldenfes I. 1. f. L. b.
 Pithœani f. Petri Pithœi VI. 1. f. L. b.
 Reuberiani I. 1. f. L. b.
 Antistites Galliæ II. 2. f. L. b.
 Aquæ-Sextiæ II. 3. f. L. c.
 Aquitania Wisigothis subjecta VI. 1. Not. §. 3. Not.

Aqui-

LW

NOMINVMQVE INSIGNIORVM.

Aquitanis Secunda II. 2. **
 Tetela II. 3. sub lit. c.
 Aquitanici populi IV. 2. sub lit. b.
 Aquitanorum proceres VI. 3. Not.
 Araris fluvius III. 1.
 Arbogastes Comes I. 7. *
 Arcadii VI. consularis III. 1. *.
 Aredius à Gundebaldo Burgund. Leg. missus IV. 1. f. l. b.
 Arelate Gallia Romana dicta Aufonio II. 2. f. l. b.
 Arelate sedes imperii Transalpini II. 1. f. l. b.
 Arelatense regnum VI. 3. Not.
 Arelatensis provincia VI. 3. Not.
 Arelatum Metropolis II. 1. f. l. b. IV. 1. f. l. a. VI. 3.
 Ariani II. 1. *.
 Arii religio IV. 4. f. l. d.
 Arausiacensis Episcopus II. 3. f. l. d. *.
 Armorici mendocilecti Arborici III. 1. **.
 Arngrimus Jonas V. 1. f. l. a.
 Arnoldus Buchelinus I. 4. f. l. d.
 Arnoldus Varsfeldius I. 5. f. l. c. 5. 1. f. l. a.
 Arnolphus VI. 3. Not.
 Arnulphus Comes Flandrie I. 1. f. l. a.
 Arserni V. 1. f. l. a.
 Aña II. 1. *.
 Athabaldus Anglie Rex III. 2. f. l. c.
 Attila Hunnorum Rex II. 2. f. l. c. III. 1. f. l. a. V. 1. f. l.
 Auberrus Mixus II. 3. f. l. c. IV. 4. f. l. d. V. 6. f. l. a. VI. 1. Not.
 Augusta Trevirorum, ejusq. everfio II. 5. f. l. b. I. 6. f. l. g.
 Aurliani I. 1. sub l.
 Aurelianus Clodovxi M. Legatus IV. 1. f. l. c. 5. 1. f. l. a.
 Aufonius I. 6. III. 1. f. l. b.
 Austrasia II. 1. f. l. b. V. 1. f. l. f. VI. 1. 2.
 Avonio II. 3. f. l. d. *.
 Avitus IV. 4. f. l. d.

O 1

B2-

INDEX RERUM

B.

- B**adillus Cap.V §.3.
 Bagaudæ perduelles Galliarum rustici I.6. f.1. g. *
 Balbus II.2. f.1. b.
 Baroni (Cæsar) II.2. f.1. b. IV.4. f.1. d. I.1. f.1. b.
 Bonaudor Gallicus V.5. f.1. c. *.
 Bathius (Calpurnius) IV.2. f.1. b. **
 Bartholomæus Caprinus IV.4. f.1. d.
 Batavi V.2. f.1. ***.
 Bathildis IV.4. f.1. d.
 Bavaria VI.1. Not.
 Beda Venerabilis II.3. f.1. e.
 Belgæ II.2.
 Belgia II.2. f.1. b.
 - I. & II Cap.II. §.2. f.1. b. V.6. f.1. g.
 Belgium II.2. f.1. b. I.2. f.1. c.
 Bellum Burgundicum
     Gothicum IV. f.1. b. **
     Normannicum VI.3. Not.
 Benedictus Pontifex Romanus I.1. f.1. b.
 Berengarius I.1. f.1. b. VI.3. Not.
 Bernhardus Saccus V.1. f.1. a.
 Bischoffesheim V.2. f.1.
 Bohemia I.1.3. §.
     Marcomannica
     Vendica I.4. f.1. d.
 Bonifacius Archiepiscopus Moguntinus V.2.
 Boso VI.2. f.1. c. §.2.3. Not.
     ejus inauguratio VI.3. Not.
 Bructerus V.2. f.1. ***
 Brunechildis.
 Buchelius I.1. f.1. a.
 Burgundiarum regnum vetus III.V. f.1. d. VI.2.
 Burgundia Cisararica, ubi nunc est Ducatus Burgundiarum IV.3. f.1. c.
     VI.1. Not. §.3. Not.

Enr-

LV

NOMINUMQUE INSIGNITORUM.

Burgundia Iurana à Jura monte ad Alpes porrecta

Superior Jura & Vogelo montibus inclusa.

Inferior ab Alpibus ad Rhodanum protensa.

nomen inchoatum III. 1.

Sequaniæ III. * dicta à Sequanis, qui habitauerunt ubi
nunc est Comitatus Burgundicus.

Burgundi I. 3. f. l. c. 5. 6. f. l. g. 1. 7. II. 2. * I. II. 2. f. l. c. 3. 4. f. l. 5. g.

I. 4. I. 4. I. 4. f. l. d. 5.

Burgundici primates VI. 2. f. l. c.

post Arelatenses III. 3.

Burgundia Francorum Regibus subiecta IV. 3. V. 1. f. l. d.

Burgenses I. 4. f. l. d. **

Burgi Magistri I. 4. f. l. d.

C.

Abbas IV. 3. f. l. c.

Cabillonensis Episcopus II. 2. f. l. d.

Casarius Archiepiscopus Arelatensis IV. 2. f. l. c.

Calvisius (Serbus) II. 2. * f. l. d.

Canetacum V. 1. *

Campania Gallica V. 2. f. l.

Canones VI. 3. Not.

Canoni III. I. f. l. a. II. 4.

Carolanianus VI. 2.

Carolus VI. 1. 2. Neustria Rex 5. 2.

Carolus Calvus VI. 1. Not. 5. 2. f. l. c. 5. 3.

Carolus Crassus VI. 3. Not.

Constantinus VI. 3. Not.

Carolus Labbarus II. 1. f. l. c.

Carolus Magnus VI. 1. Not. I. f. l. b. V. 1. f. l.

Carolus Martellus V. 1. f. l. 5. 2. VI. 1.

Carolus Princeps Romanorum IV. 4. f. l. d.

Chabones I. 6. f. l. g.

Chrotilda uxor Clodovei IV. 1. 2. 4. f. l. d.

Civitas Avennicus

Cabellus II. 3. f. l. c. *

O 3

Capit.

INDEX RERUM

Chochelaichus Danorum Rex V. 2. f. f.
 Clades ab Actio accepta III. 1. **
 Claudius V. 1. f. L. d.
 Childebertus IV. 1. f. L. a. V. 1. 2.
     II. IV. 2.
 Childericus Merovæi filius Austragiæ Rex III. 1. f. ** V. 2. f. L. §. 3. ***
     III. V. 3. VI. 1. f. L. b.
 Chilpericus Chrotidis pater VI. 1.
 Campi Catalaunici V. 2. f. I.
 Catalaunicum prælium III. 1. f. L. a.
 Chelidonius Vefontinus Episcopus passim.
 Christophorus Broverus II. 2. f. L. b. §. 1. f. L. a.
 Celer Cos. IV. 1. f. L. a.
 Casiodorus II. 2. *.
 Catti pro parte Hasfi I. 4. f. L. d. f.
 Clodomarus III. 3. After.
 Clodomirus IV. f. L. a. 3. V. 1. VI. 1. Not.
 Clodovæus IV. 1. 2. *** 4. f. L. d. V. 3. V. 4. f. L. a. C. V. 1. f. L. d.
 Consul atq; Augustus IV. 4. f. L. d. Magnus IV. 4. f. L. b. V. 5. ** VI.
     1. Not.
 Clodovæus II. V. 3.
     III. V. 3.
 Clotharius Franco-Merovingus II. 2. * IV. 1. f. L. a. L. V. §. 1. f.
     L. a. §. 2.
 Clotharius II. V. 2.
     III. 3.
 Clotharius Svesfionum Rex V. 2. f. I.
 Christophorus Persona VI. §. 3. Not.
 Chronicon Benignianum V. 2. f. I. VI. 1. f. L. b.
 Coccius (Jodocus) II. 2. After. V. 2. f. L. After 4.
 Codex Canisianus
     Pithœanus
     Prosperi vulgaris
 Codex Justinianus

}
 }
 } III. 2. f. L. a.

Codex

LVI

NOMINUMQUE INSIGNIORUM.

Codex Pistorianus

Theodosianus III. 1. ** IV. 4. f. L. d.

Verus xvi Carolini II. 1. f. L. c. *

Colonia Agrippina V. 1. Not.

Comites 5. Aug. III. V. 3. f. l.

Comitia apud Metalem habita VI. 3.

Concilium Arelatense III. 1. *

Eponense IV. 4. f. L. d.

Taurinense hodie Turinense II. 2. f. L. b.

Conradus Saliqueus VI. 3. Not.

Constantinus Chlorus I. 6. f. L. g.

Constantinus Magnus I. 6. f. L. g.

Constantinus Porphyrogenetus Ia.

Constantinus tyrannus II. 2. **

Constantina urbs, ubi fuit singulare Concilium II. 2. *

Constantinus Siculus V. 3. ***

Consularis dignitas IV. 4. f. L. d.

Cyprianus IV. 2. f. L. a. **

Catcha sive Slavi Bohemici IV. 4.

D.

Dacia pagum depulsus I. 1. 7. *

Dagobertus Neustrie Austrasieque Rex V. 2. f. l.

David Blondellus I. 1. f. L. b. 5. 4. f. L. d.

Delphinatus III. 1. f. L. d.

Dio. I. 2. f. L. **. 5. 4. f. L. d. V. 3. ***

Diocletianus Jovius I. 6. f. L. g.

Dionysius Halicarnassensis V. 1. f. L. **.

Diploma Carolinum I. 1. f. L. b.

Metense I. 1. f. L. a.

Domitium Burgundia divisum V. 1. f. Not. Noluit.

Drusus I. 4. f. L. d.

E.

Ebo Archiepiscopus Rhemenfis I. 1. f. L. a.

Ebroicus praefectus regni Burgundiae V. 1. 3.

Elo-

INDEX RERUM

Elogium Florentini praefecti praetorii II.2.*.
 Emeritana Provincia III.2.f.L.d.
 Eginharrus VI.1. f. L. b.
 Episcopus non signatus ex concubina V.1.*z.
 Epocha translati Burgundionum populi.
 Erchinoaldus auctor V.2.
 Ericus Haraldi filius legitimus V.1. f. L. a.
 Eumenius I.6, f. L. i V.2.***.
 Euricus Westrogothorum Rex IV.1. After.2.
 Eusebius III.1. f. L. a.
 Eutropii Metaphrastes II.2.*.
 Expeditio Gallica IV.1. f. L. a.

F.

Foedus cum Burgundis initum Cap. I. §.6, f. L. i.
 externarum gentium III.2.
 Festus I.6. f. L. g. After.3.
 Fevardentius IV.4. f. L. d.
 Flandriae vastitas per Wandalos I.1. f. L. a.
 Flavius Blondus II.2. f. L. b.
 Flavius Constantinus Imperator II.3. f. L. e. After.2.
 Flavius Felix II.3. f. L. d.
 Flavius Lucianus III.1. f. L. a.
 Flavius Taurus II.3. f. L. d.
 Flavius Vopiscus VI.1. After.3.
 Florentis populi Gallici strages III.1. f. L. a.
 Flodoardus V.2. f. L. Cap. VI.3. Not.
 Franci I.7. After. II.4. f. L. f. III.1. f. L. a. IV.1. After.2.
 Franci II. stirpis Reges I.1. f. L. a. §.2. I.1. Cap. V. VI.1. Not.
 Cis- Rhenana & Trans Rhenana V.3. Not.
 Francia Christiana V.4. f. L. d.
 Franci Austrasii V.2. f. L. i.
 Francia Gallica s. occidentalis I.2.5. f. L. d.
 Francia Magna I.2. f. L. c.
 Neustrica VI. §.2.

Francia

NOBILITATE IN SIGNIFICAT.

Francia occidentalis live Neofrica I. 2. 3. f. L. c.
 orientalis live Australica & Germanica, I. 2. Affer. 1. V. 3. 2.
 f. 1. 4. Not.
 Tongrica V. 1. f. 1. Affer. 4. II. 1. f. L. a.
 Franci Carolingi & Carolovingi I. 4. f. L. d. 2. III. 2. f. L. 1. V. 1. 2.
 f. 1. 4. Not. f. 1. L. 1.
 Franci ex Geldria ultionaq; Batavia oriundi III. 1. f. L. a.
 Franci Saliqui I. 4. f. L. d. Affer.
 Franciscus Guiscardinus V. 1. f. L. a.
 Franciscus Hottomannus III. 1. f. 2. V. 3. 2. 2. 2.
 Franciscus Roscius II. 2. 2.
 Franconia III. 1. f. L. a.
 Franco-Gallia Epocha Nova III. 1. f. 2. V. 3. 2. Not.
 Eorum simulatio III. 2.
 Franco-Gallicum regnum III. 1. f. L. a. 3. 2. V. 1. II. 3. Not.
 Francorum conversio II. 3. f. L. b.
 Franco-Merovingi I. 1. f. L. a. V. 2. f. L. 3.
 Francorum Reges primæ stirpis V. 3. Not.
 Francorum Stipendarii III. 1. f. L. 2.
 Frodegarius Scholasticus Auctor Epitom. G. Turon. II. 4. f. L. f.
 III. 2. f. L. b. IV. 3. 2. f. L. b. V. 1. f. L.
 Frodegundis V. 1.
 Frolonora III. 1. f. L. c. V. 3. 2. 2.
 Fridericus II. imp. IV. 4. f. L. d. 1. f. L. a.
 Fridericus Spanhemius II. 4. f. L. c. 2.
 Frodoardus I. 1. f. L. a. b.

G.

Gabriel Bacelinus IV. 3. f. L. c.
 Galli IV. 4. f. L. c.
 Gallia I. 2. f. b.
 Lugdunensis I. 2. 1. 2. III. 1. f. L. a.
 Rheno conjuncta, inferior, superior, V.

P

Gallia

INDEX RERVM

- Gallia Sequanica II.5.f.l.g.
 Narbonensis II.2.f.l.b.IV.1.f.l.a.V.2.f.l.
 Novempopulana II.2.*
 Trans-Rhenana II.2.f.l.a.
 Ulterior V.3. Not.
 Gallia Dioceses II.2.f.l.b.
 De Gallia Romanis eripienda consilium II.4.III.1.⁴⁹.
 Gallacia Provinciae III.2.f.l.d.
 Gallienus I.7.f.l.1.*
 Gelasius Pontifex Romanus IV.4.f.l.d.
 Germaniae appellata sine adiectione II.1.f.l.a.I.2.f.l.c.
 Vetus I.5.f.l.c.
 Germania barbarica II.2.f.l.
 Germania Cis-Rhenana superior inferior I.7.f.l.* II.4.f.l.g.
 Germania Cis-Rhenana II. III.1.f.l.a.I.2.f.l.c.
 Germania Prima II.1.f.l.a.III.1.f.l.a.V.3. Not.
 II. V.3. Not.
 Gerardus Ruscione oriundus V.3.
 Gesalicus Gothici Sanguinis Princeps IV.1.f.l.3.
 Gesta Francorum Epitomata VI.1.f.l.a.1.*
 Goar Alanus, Rex Alanorum III.5.1. Ant. 2. 5.2.f.l.d.
 Godegesilus IV.1.2.f.l.b.
 Godemarus IV.1.f.l.a.b.5.3.V.1. Not Nolut &c.
 Goropus Becanus V.2.f.l.
 Gottfridus Wendelinus III.1. After. 2. V.1.f.l.
 Gothi appellati Truli I.7. After Ariani sunt IV.1. After. 2.
 Gothia IV.2.f.l.b.III.2.f.l.a.V.2.f.l.
 Gothi Aquitani IV.1.f.l.a.I.1.f.l.b.
 Gothorum ara IV.1.f.l.a.I.4.f.l.d. After. V.2.f.l.
 Gotreschalci Historia I.1.f.l.a.
 Gundebaudus Alanus II.2.f.l.e.f.III.2.f.l.b.IV.1.4.f.l.d.V.2.f.l.
 Gratianus Valentiniiani I. filius I.7.f.l.K.5.4.f.l.c.
 Graeco Romani Imp. Francici VI.3. Not.
 Graeculi V.3. After. 4.
 Gregorius Turonensis falso creditus Auctor Excerptorum ex Fre-
 dega-

LVII

NOMINVMQVE INSIGNIORVM.

Gregorio II. 1. f. l. a. III. 1. f. l. a. IV. 2. f. l. b. V. 3. Not. V. 1. f. l. * 3.
 VI. 1. Not.
 Griso VI. 1. f. l. b.
 Guilielmus Brito IV. 2. f. l. b. After.
 Guilielmus Paradisus 17 f. l. a. V. 1. After. 1. 1. After. 3. 3. f. l. c. V. 2.
 II. Cap. III. 2. f. l. b. VI. 2. f. l. c. 3. Not.
 Gundecus III. 1. f. l. b.
 Goodicarius II. 1. III. 2. f. l. a. 3. 1. f. l. b.
 Gundimarus IV. 1.
 Guntharius III. 1. After. 1.
 Guntramus V. 2. f. l.
 Gustavus Svecorum Rex I. 1. f. l. a.

G.

Habsburgi I. 4. f. l. d.
 Hadrianus Valefius II. 2. f. l. b. 1. 2. f. l. b.
 Hereditas regni Burgundici VI. 1.
 Haugvinus Adelftanus V. 1. f. l. a. (Haraldi pulchricomi filius)
 Haude I. 4. f. l. d.
 Hadel ubi nunc est Ducatus Burgundia IV. 2. *
 Helmsolda I. 5. f. l. b.
 Henerorum Principes V. 1. f. l. a.
 Henricus Canifur III. 2. f. l. a.
 Henricus III. Saliquus I. 5. f. l. III. 1. f. l. a.
 Hermannus Contringus
 Hermannus Contrachus II. 1. After. III. 1. f. l. a.
 Hermannus Kirchnerus I. 4. f. l. d.
 Hermenefridus Rex II. 4. f. l. d.
 Hermengarda VI. 1. Not.
 Hermonforti I. 5. f. l. f.
 Herodianus I. 5. 6. f. l. g. After. III. 2. After.
 Heruli I. 5. 6. f. l. g. IV. 2. f. l. b.
 Hieronymus Stridonensis II. 2. * I. 2. f. l. c.
 Hilarius Metropolitani Arciatensis Primas II. 2. f. l. 1.

INDEX RERVM

Historia tripartita Cassiodori I. 7.
 Honorat[i] Curiales II.2. After.
 Honorius Imp. II.1.2. f.L. b. III.1. f.L. a. V.3. Not.
 Hormisdas Romanus Pontifex VI.4. f.L. d.
 Ludovicus Pius VI.4. f.L. I. VI.1.
 Hugo Grotius I.4. f.L. d. IV.4. f.L. d. V.4. f.L. a. §.2. f.L.
 Hugo rex Italiae VI.3. Not.
 Hungari V.2. f.L.
 Hunni (excitati) II. §.2. fracti §.3. f.L. c. III.1. f.L. a. I.4. f.L. c. V.2. f.L. d.
 Hunnibaldus VI.1. After.3.

I.

Iacobus Godofredi II.2. After, 2. IV.4. f.L. d.
 Iacobus Masenius II.5. f.L. d. After.
 Iacobus Meyerus IV.3. f.L. c.
 Iacobus Sirmundus II.2. f.L. b. IV.2. f.L. b.
 Iabba Dux IV.1. f.L. a.
 Idacius Lemicensis II.4. f.L. f. After, VI.3. Not.
 Imperium Romanorum ad Germanos delatum I.1. f.L. b. c. f. g.
 Transalpinum II.2.
 Westrogoth-Aqvitanicum IV.2. After.
 Iohannes Vadianus II.2. f.L. c.
 Iohannes Baptista Ricciolius IV.4. f.L. d.
 Iohannes de Beka I.4. f.L. d.
 Iohannes Bodinus I. §.1. d.
 Iohannes de Busieres IV.1. f.L. a. §.2. f.L. b. V.1. f.L. b.
 Iohannes Iacobus Chifflerius I.4. f.L. d. §.5. f.L. f.
 Iohannes Gabriel Bisciola II.3. f.L. d.
 Iohannes Henricus Alstedius II.3. f.L. d. After.
 Iohannes Ludovicus Gottfried V.1. f.L. a.
 Iohannes Micraeus IV.2. After.
 Iohannes Molanus V.2. f.L.
 Iohannes Neuvvaldus I.1. f.L. a.
 Iohannes Strauchius Jetus II.3. f.L. c.
 Iohannes Stumpfius II.3. f.L. d. After §.5. f.L. h. III.2. f.L. b. V.1. f.L. After.
 Iohannes Titius I.1. f.L. a.

Iohan

NO MINIA QVE IN SIGNIORDIA.

Johannes XXIII. Pontifex Romanus Cap. I. sublit. b.
 Jorandes III. 2. f. l. d. IV. 1. f. l. a. 1. 5. f. l. c.
 Josephus Gersonides fabulosus VI. 1. ***
 Josephus Scaliger II. 2. Alter. 2.
 Jovianus III. 1. f. l. a.
 Irenaeus IV. 4. f. l. d.
 Ildorus Hippaleofis IV. 1. f. l. a.
 Islandi V. 1. f. l. a.
 Italiae regnum II. 2.
 Julianus Imperator 1. 3. f. l. e. 6. f. l. i.
 Jura mans VI. 3. Nor. fol. ult. lin. 6.
 Jus Arelatenfis Antistitis II. 1. f. l. c. *
 Jus civis honorarii I. 4. f. l. d.
 Jus declarandi Reges V. 1. f. l.
 Jus Imp. in Pontificem Romanum I. 1. f. l. b.
 Justinus I. 3. f. l. f. V. 2. f. l. **

L.

Lambertus Hortensius Cap. I. 3. 1. sublit. d.
 Lateranense palatium. I. 1. f. l. b.
 Leges Burgundionum V. 1. f. l.
 Gundabaldica IV. 4. f. l. d. V. 2. f. l.
 Leges Salicae V. 3. ** 2. f. l.
 Lehmannus (Christophorus) I. 4. f. l. d.
 Leo I. f. l. d. Pontifex Romanus I. 1. f. l. b. II. 1. f. l. b.
 Leodi V. 2. f. l.
 Libavius V. 1. Asterisc. 4.
 Ligeris fl. V. 2. f. l.
 Liguria IV. 1. **
 Limes Danubianus.
 Rhennanus I. 6. f. l. g. **
 Limoges (Johannes) I. 4. f. l. d.
 Longobardica fashmont I. 1. f. l. b.
 Lotharingia VI. 2.

F 3

Lo.

INDEX RERUM

Lotharius I. Imperator VI. 1. 2.
 Lotharius Junior VI. 2. f. l. c.
 Lucanus V. 2. f. l. Alteris 4.
 Lud. Bailius IV. 4. f. l. d.
 Ludovicus Balbus VI. 3. Not.
 Ludovicus Bosonides V. 3. Not.
 Ludovicus Cellotius IV. 4. f. l. d. I. 1. f. l. a.
 Ludovicus Germanicus VI. 1. Not.
 Ludovicus Pius VI. 1. Not.
 Ludovicus II. VI. 2. f. l. c. §. 3. Not.
 Lugdunensis Ecclesiæ cum Arclatenfi concertatio II. 2. f. lit. b.
 §. 3. f. l. d.
 Luitfridus Alemannorum Dux.
 Luitprandus Episcopus Cremonensis V. 1. f. l. a.
 Lützelburgici I. 4. f. l. d.

M.

Macrianus (nuncius) Alemannorum Rex Cap. I. § 6.
 Magnificencia II. 2. f. l. b.
 Maguntiacensis Ecclesia, in Germania I. Cap. II. §. 2. f. l. b.
 Majores domus V. 2. f. l. I.
 Mamertinus Panegyristes I. 7. *
 Mantala in agro Viennensi Gall. VI. 2. f. l. c.
 Marcellinus I. 2.
 Marchia (apud Austragos cepta) II. 2. f. l. I.
 Marchionatus Antverpiensis II. 2. f. l. I.
 Marcomanni I. 7. * II. 1. **
 Marius Aventicensis IV. 2. f. l. b.
 Maroboduus Marcomannorum Rex I. 5. f. l. c.
 Marquardus Freherus VI. 1. f. l. b.
 Masiliensis Ecclesia IV. 1. f. l. a.
 Provincia VI. 3. Not.
 Maternum jus Francorum in regnum Burgundia I. 1. f. l. a.
 Mau-

LXX

NOMINUMQUE INSIGNIORUM

Mauriscensis pugna V. 2. f. l.
 Mauricius V. 2. f. l.
 Maximilianus Hercules I. 6. f. l. g. 5. 7. *
 Maximus I. 7.
 Mediomatrici II. 2. f. l. b.
 Melchior Goldastus I. 1. f. l. b. IV. f. l. d.
 Merovius V. 2. f. l.
 Merovingicum avum VI. 1. Not.
 Matheus II. 1. f. l. c. V. 2. f. l.
 Merseburgum ad

{	Ruram Rosenburgum Salam Tubarim
---	--

 Cap. I. 5. + f. l. d. **
 Metropolis Civitas Arelas II. 1. f. l. c. *
 Meseray IV. 3. f. l. c.
 Michael Ritus VI. 1. f. l. b. **
 Migrationes Burgundicae Cap. I.
 Moena I. 5. f. l. f. III. 1. f. l. a. V. 3. Not.
 Moguntia III. 2. f. l. c.
 Monachus Corbejensis V. 2. f. l.
     Egollimensis I. 1. f. l. b.
     Reichenpergensis I. 1. f. l. b.
 Mildunum castrum VI. *

N.

Nero I. 5. f. l. f.
 Neustria VI. 1. Not.
 Niger B. I. 7. f. l. l. *
 Nicolaus Colanov Cardinalis I. 1. f. l. b.
 Nicolaus Machiavellus V. 2. f. l.
 Nicolaus Vigorinus II. 1. * 5. f. l. h. III. 1. f. l. b. I. 1. ** V. 1. f. l.
     VI. 1. Not. 3. Not.
 Nuhardus VI. 2. f. l. c.

Ne-

INDEX RERUM

Nomen Slavorum recentius Cap. I. §. 1. sub lit. a.
 Norici Scriptores II. 2. **
 Noricus I. 4. f. l. d.
 Normanni I. 1. f. l. a. V. 2. f. l.
 Norvagi V. 1. f. l. a.
 Nuncii in Saxoniam dimissi I. 1. f. l. b.

O.

Obfidio Arelates IV. 1. f. l. a.
 Occidentalis imperii inclinatio I. 7. II. 4. f. l. f. III. 1. f. l. a.
 II. 2. f. l. b. IV. 4. f. l. d.
 Oceanus Germanicus I. 1. 6. f. l. g.
 Odo Caroli simplicis Filii tutor VI. 3. Not.
 Odovacer IV. 1. **
 Odorannus VI. 2. f. l. c.
 Olybrius IV. 1. f. l. d.
 Olympiodorus apud Photium I. 7. f. l. k. III. 1. f. l. a.
 Optimates II. 2. *. V. 2. f. l.
 Orestis & Augusto nihil tribuendum IV. 4. f. l. d.
 Orosius I. 7. * 4. f. l. d.
 Ostrogothi IV. 1. Asterisc. 2.
 Otto Frisingensis VI. 3. Not.
 Otto I. f. Magnus I. 1. f. l. a. b. §. 4. f. l. d. * VI. 3. Not.
 II. Cap. I. §. 1. f. l. b.

P.

Pacatus Panegyristes I. 7. *
 Paludes Geldro-Belgicae II. 1. f. l. a.
 Paludes Pannoniae VI. 1. Asterisc. 3.
 Palus Maeotidis II. 1. f. l. d.
 Panvinus (Onuphrius) II. 2. Aster. 2. §. 3. f. l. c.
 Parthenius Phocæus V. 3. Asterisc. 4.
 Patricius II. 2. *

Patri-

NOMINUM QVE INSIGNIORUM.

Patrimonium S. Petri Cap. I. §. 1. sub l. b.
 Paulinus Archiepiscopus Treverensis II. 2. f. l. b.
 Paulus Aemilius III. 2. VI. 3. Not.
 Paulus Diaconus auctor Appendicis Eutropianæ L. 7. * IV. 1. **
 I. 1. f. l. b.
 Paulus Merula V. 2. f. l.
 Petronius præfectus vir illustris II. 2. **
 Petrus de Andlo II. 1. f. l. a.
 Petrus Crabbe IV. 4. f. l. d.
 Pharamondus primus Francorum Rex cis Rhod. III. 1. ** V. 1. Not.
 Philippus Claverus I. 4. f. l. c.
 Phocas Imperator Græco-Romanus L. 1. f. l. b.
 Photius in fragmentis L. 7. III. 1. Alter. 1.
 Pighius (Stephanus Vioandus) in Hercule Prodicio Cap. I. §. 4. f.
 l. d.
 Pipinus Caroli Marcellii filius V. 3. VI. 1. f. l. b.
 Pontanus L. 1. f. l. b.
 Pontificatus IV. 4. f. l. d.
 Pontus Hæterus I. 3. f. l. c. III. 1. Alter. 1. §. 2. f. l. b. IV. 2. Alter. 1.
 VI. 1. f. l. b.
 Posthumus I. 7. f. l. b. * VI. 3. Not.
 Præfeti palatii Burgundici V. 2. f. l.
 Præfeti prætorie Illustris dñi II. 5. *.
 Præfectura Galliarum administratio I. 6.
 Præfectura Tigurina VI. 1. Not.
 Prælium Francorum cum Gothis IV. 1. f. l. a.
 Primordium supremi domini Francorum IV.
 Primus vicarius præfeti prætorii Galliarum, passim.
 Probus prætorio præfectus L. 6.
 Probus Imperator I. 7.
 Procopius L. 2. f. l. c. * II. 2. f. l. b. IV. 1. f. l. b. V. 1. f. l.
 Prosper à Richardo editus II. 4. f. l. g. * III. 2. ** f. l. a. *

Q

Pro

INDEX RERUM

Prosper Pithœanus III. 1. f. l. a. I. 7. f. lit. k. l.
 Aquitanus II. 1. V. 2. f. l. After. 4.
 Provincia II. 2. *
 Provincia Romanæ I. 6. f. l. i.
 Provincia Septem II. 2. Asterisc. 1.
 Pugna in campo Vocladensi IV. 1. After. 2.
 Pyrenæi montes IV. 1. Asterisc. 2. VI. 1.

R.

R Adolphus de Columna Cap. I. §. 1. f. l. b.
 Reges Sveo-Gothici I. 1. f. l. a.
 Regino I. 1. f. l. a. b. VI. 1. f. l. b. §. 2. f. l. b.
 Regnum Burgundicum in provinciam redactum, divisum, pre-
 carium Cap. V. Cap. III. §. 2. f. l. b.
 Lotharingæ I. 5. f. l. f.
 Norvagiæ V. 1. f. l. a.
 Tolosanum I. 1. After. 2. §. 2. f. l. b.
 Reineſius I. 1. f. l. b. I. 4. f. l. d.
 Remigianum Testamentum V. 1. f. l. VI. 1. Not.
 Remigius Antistes Rhemenſis IV. 2. f. l. b. 4 f. l. d.
 Respublica Græca
     Helvetia
     Romana
     Veneta
     } I. 4. f. l. d.
 Rhenanus (Beatus) I. 4. f. l. d. **
 Rhenanus limes I. 6. f. lit. i.
 Renatus Profuturus Frigeridus II. 1. f. l. e.
 Rhenus fl. I. 6. f. l. g. VI. 1. After. 3.
 Rhodanus fluvius I. 7. f. lit. l. *
 Ripuaria regio Mosâ, Arâ & Rheno fl. conclusa V. 3. Not.
 Romana soboles I. 6. f. l. g.
 Romani Pontificis studium Ecclesiæ Arslatenſis II. 2. f. l. b.

Ro.

NOMINUMQUE INSIGNIORUM.

Romani veteres Cap. II. §. 1. fol. lit. a.
 Romano-Burgundica transactio II. c. lit. i.
 Romanorum imperium primum I. i. c. lit. b.
 Romanorum mores I. §. c. lit. g. II. i. c. lit. f. §. 6.
 Rufinus VI. 2. Not.
 Rudolphus I. }
 II. } Cap. V. §. 3. Not.
 III. }

S.

Sabaudi Cap. VI. §. 1. Not.
 Sabaudae Duces in Germanis clientelares IV. 2. Alter. 2. II. 2.
 §. 3. c. lit. d. *
 Sala Royus I. 3. c. lit. b. Alter. 1. §. 5. c. lit. f. V. 3. Not.
 Salii I. 4. c. lit. c.
 Salisburgum I. 4. *
 Salmasius I. 2. & passim.
 Salvianus II. 1. c. lit. a. §. 5. c. lit. b.
 Sambida rex Alanorum II. 2. c. lit. b. III. 2. c. lit. d.
 Sarmatae II. 1. c. lit. a.
 Saxones Transalbi, al. Nordalbingi, live Boreales, II. 3. c. lit. i.
 Saxonia II. 1. c. lit. a. I. 4.
 Scenicus mos in Gallia receptus II. 5. c. lit. b.
 Schabertus I. 4. c. lit. d.
 Scythae II. 5. c. lit. a. I. 4. c. lit. f.
 Sedes domiciliorum; praetorio praefectorum II. 2. c. lit. b.
 Senatus consilii formula I. 1. c. lit. b.
 Septentrionales V. 2. c. lit. a.
 Septentrionem versus sedes III. 1. c. lit. a.
 Septentrionis ora frigida I. 3.
 Septentrionis Ros I. 1. c. lit. g.
 Septipides Burgundi II. 1. *
 Sequani II. 1.
 Severinus Dinius IV. 4. c. lit. d.

Q.

Sev.

INDEX RERUM

Severus Trevirensium Archi Episcopus II. 2. f. L. c. ***
 Sextus Rufus I. 6. f. l. g. ***
 Sibrandus Siccaman V. 2. f. l.
 Sicambri I. 4. f. l. d. V. 2. f. l. a. ***
 Sicambria VI. 3. f. Not.
 Sicambria Teutonica V. 2. f. l. ***
 Sidonius Avernorum Episcopus II. 3. *, S. 5. f. l. g. § 4. f. l. d.
 Sigebertus Gemblacensis IV. 3. f. l. c. §. 4. f. l. d. l. i. f. l. a. b. V. 3. *
 VI. 2. f. l. c. §. 3. Not.
 Sigismundus Gundebaldi filius IV. 1. f. l. a. l. IV. 4. f. l. d.
 Simon Sihardius I. 1. f. l. b.
 Sinus Codanus II. 1. 6. f. l. g. II. 1. f. l. a.
 Slavi I. 4. f. l. d. f. l. a.
 Snorre Sturlesonius V. 1. f. l. a.
 Socrates I. 7. f. l. k.
 Scholasticus I. 5.
 Soracte Mons Italiae VI. 3.
 Sozomenus I. 1. f. l. K. III. 1. f. l. a.
 Stilico Vandalus IV. 1. 5. f. l. h.
 Stephanus Byzantius V. 3. ***
 Strabo I. 2. f. l. ***
 Stylus ævi Franco-Merovingici II. 4. f. l. f. *
 Sulpitius Alexander apud Turonensem VI. 1. ***
 Suprema Cæsarum potestas I. 1. f. l. b.
 Svesiones II. 2. f. l. b.
 Svevi Germanorum confines I. 1. f. l. a. §. 4. f. l. d. *
 Symmachus Pontifex Romanus. IV. 4. f. l. d.
 Synesius I. 5. f. l. c.

T.

TAbulæ Brugenfes I. 1. f. l. a.
 Theodosii II. & Honorii II. 2. f. l. b.

Tacitus

NOMINUMQUE INSIGNIORUM.

Tacitus L. 4. * 3. 5. f. l. 2. g. V. 1. *
 Tancberi V. 1. f. l. 1. A. 1. 1.
 Terrarchia Regum Burgundionum IV. 4. f. l. d.
 Theodebaldus V. 1. f. l. 1.
 Theodebertus Francorum Rex ibid. 9. 1. f. l. V. 1. 3. Not.
 Theodericus Rex Burgundicus V. 1. f. l. 2. 3. 4. 1. 2. A. 1. 1.
 Theodericus Ostrogothorum Rex II. 4. f. l. f. IV. 1. A. 1. 1.
 Theodericus de Nicom II. 1. f. l. b.
 Theodoretus II. 1. f. l. b.
 Theodosius Junior II. 1. A. 1. 1.
 Theodosius scriptor ibid.
 Theodosius XIV. consulatus II. 1. f. l. d.
 Thomas de Pinedo V. 1. A. 1. 1. 4.
 Thomas Langus II. 3. f. l. c.
 Theodosius adoptivus filius Caesaris L. 4. f. l. d.
 Tolosa præcipua urbs Gallie Narbonensis V. 1. f. l. Hinc Tolo-
 sates, ubi nunc Galenses habitant.
 Tolpiacum V. 1. Not.
 Tongries rathigata Lectione IV. 3. f. l. c. V. 1. Not.
 Torismundus Westrogothorum Rex IV. 4. A. 1. 1.
 Torandria V. 1. Not.
 Traiectum ad Rhenum II. 1. f. l. c.
 Traiectensis civitas L. 4. f. l. d.
 Traquillus Suetonius L. 4. f. l. d.
 Trebellius Pollio L. 6. f. l. 8. A. 1. 1. 7. f. l. 1. A. 1. 1. A. 1. 1.
 Trevericum L. 6. f. l. 2. f. l. b. 3. f. l. b.
 Treverensis Ecclesia mater omnium Gallie Ecclesiarum II. 1. f. l. b.
 Treadmenius Episcopus II. 3. f. l. d. *.
 Tritenhemius L. 7. f. l. 1. *.
 Turingi L. 4. f. l. d. IV. 2. f. l. b. 1. 7. f. l. 1. *.
 Trojugena Franci V. 1. f. l. A. 1. 1. 4.
 Turenis recusus II. 1. *.

U.

Undio regalis VI. 1. Not.
 Undionis ceremonia VI. 1.

Q

Valen-

INDEX RER. NOMINUM ET INSIGNIUM.

Valentinianus I. I.1.f.L.a. §.7. f.L.f. §.6. L. §.57.
 II. 1.6 f.L. §.7.*
 III. VI.3. Not.
 Vandali I.1.f.L.a. II.1.f.L.a. V.1.f.L.a.
 Gothorum hostes I.7.
 Vandalorum in Hispanias migratio III.1.f.L.d.
 Vassallus V.2. f. I.
 Vellejus Paterculus V.1.f.L.a. §.5. f.L.e.
 Venantius junior IV.1.f.L.a.
 Venedi I.1.f.L.a. §.4. f.L.d.
 Victor Tununensis IV.1.f.L.a.
 Vienna Galliae Narbonensis urbs. VI.2.f.L.i.
 Viennensis dirio VI.2.f.L.c.
 obsidio C. 3.
 Villæ Burgundicæ IV.2.f.L.b.
 Virodunum Galliae Belgicæ oppidum VI.2.
 Viventius I.6.

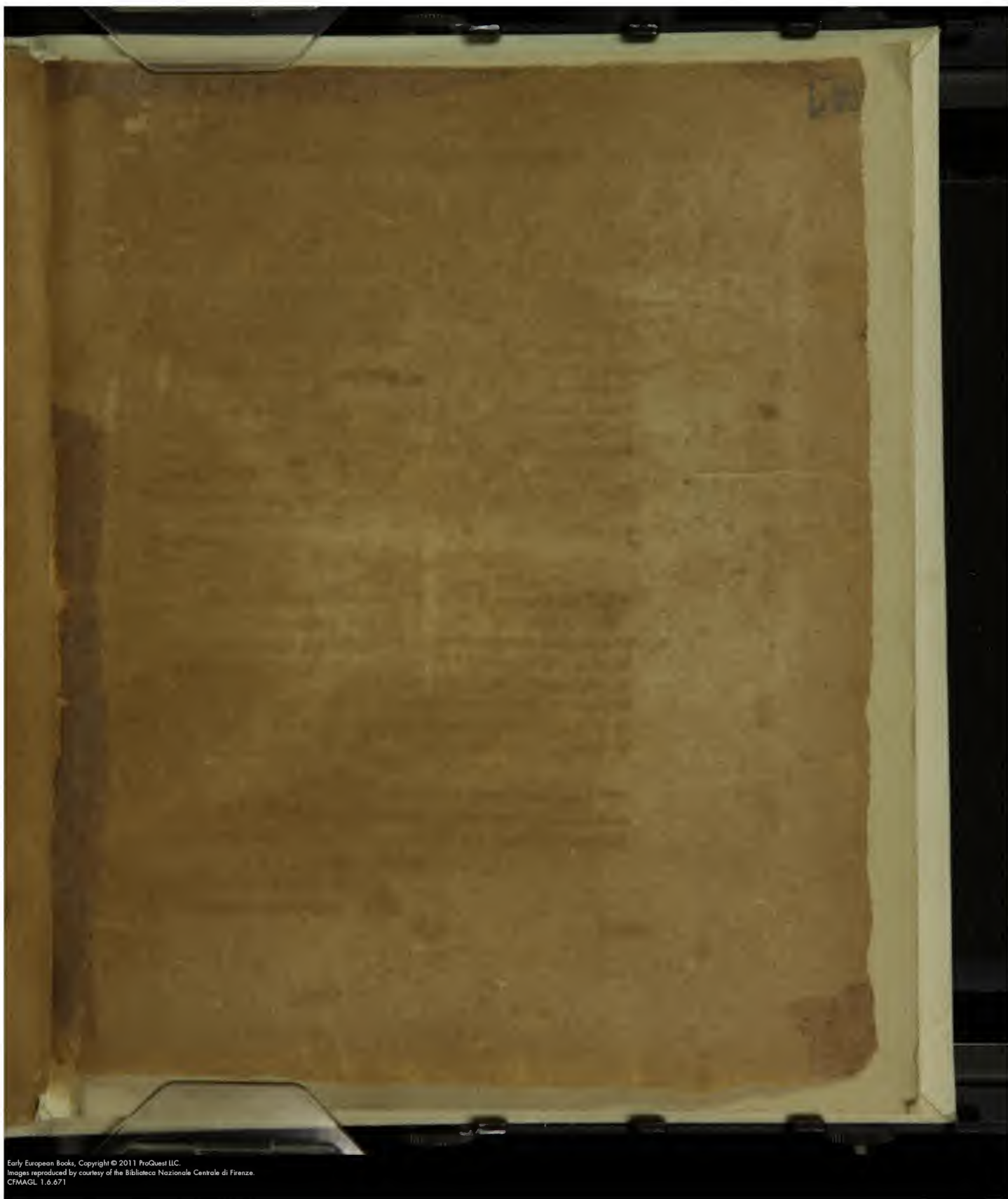
W.

W Aldemarus II. primus Cimbro-Danorum.
 Rex I.1.
 Westphaliæ antiqui coloni I.1.f.L.a.
 Westro (Wisigothi) V.2. f. I.
 Wilhelmus Hetta I.1.f.L.a. §.4. f. L.d.
 Wilhelmus Rex Romanorum I.4. f. L.d.
 Willebaldus patricius transjuranus V.2. f. I.
 Wittekindus M. Dux Saxonum V.2. f. I.

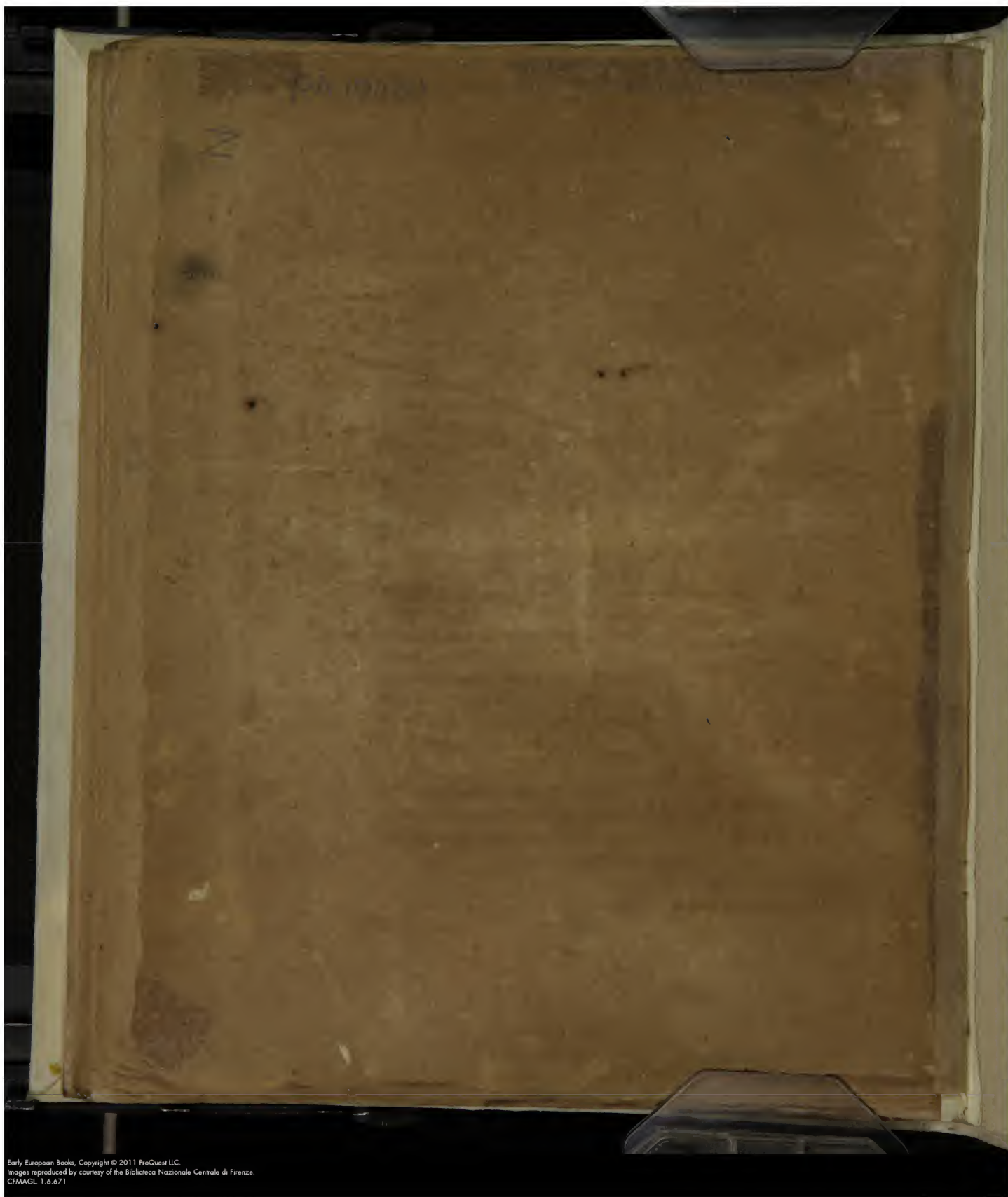
Z.

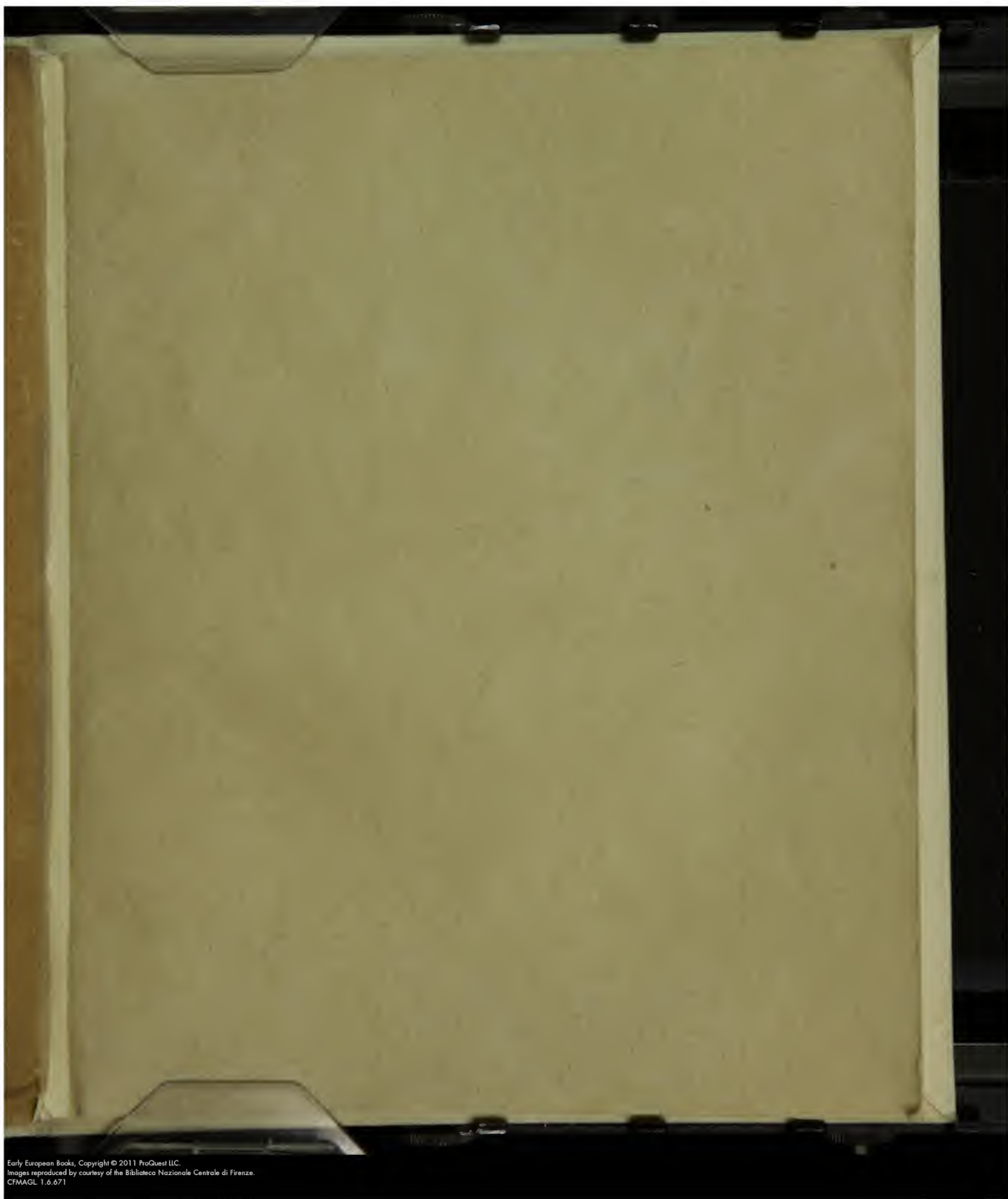
Z Acharias Romanus Pontifex III.2. f. L. c.
 Zosimus Pontifex Romanus II.1. f. L. b. VI.1.
 Zosimus scriptor. I.6. f. L. i. k.

35(0) 55

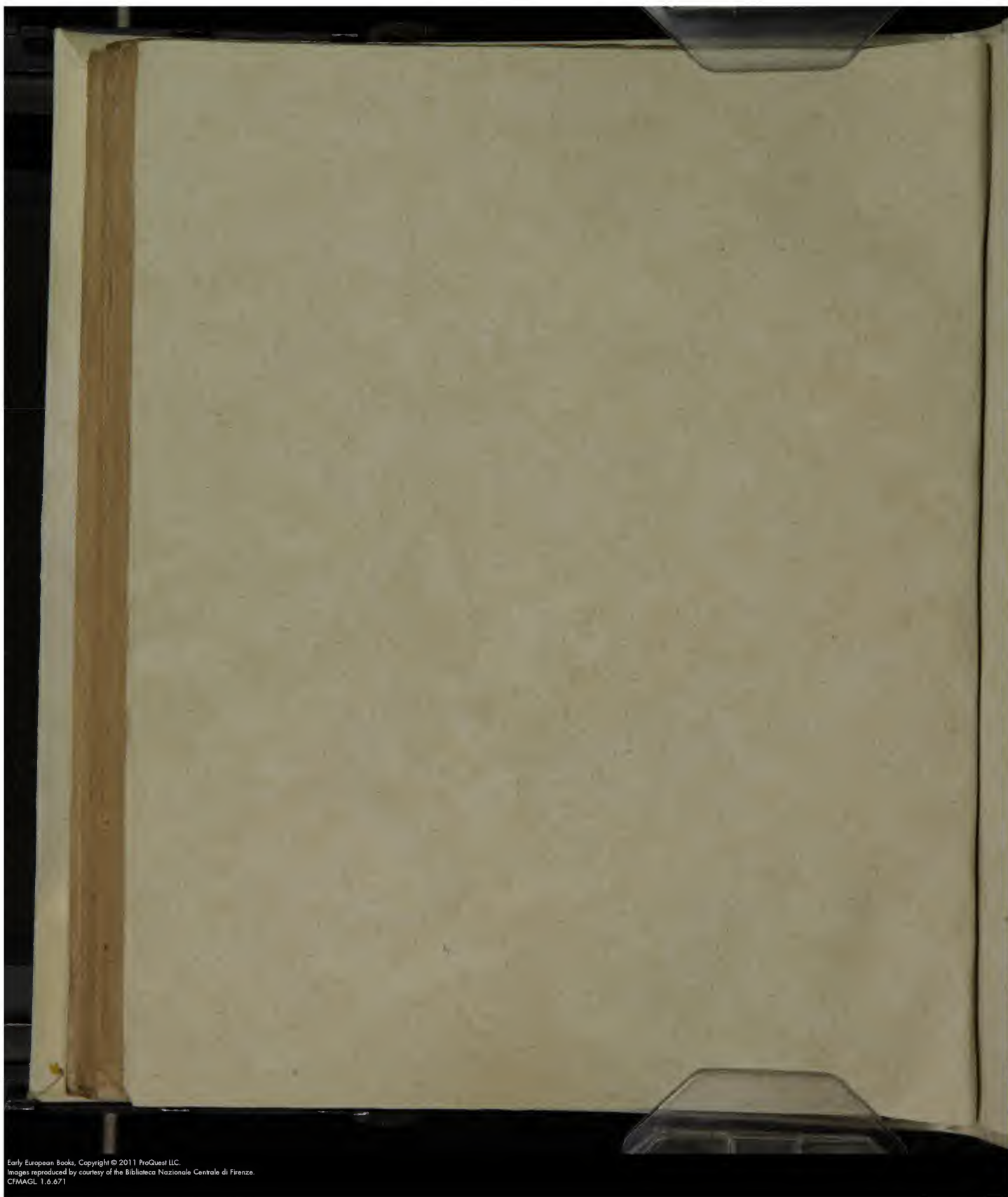

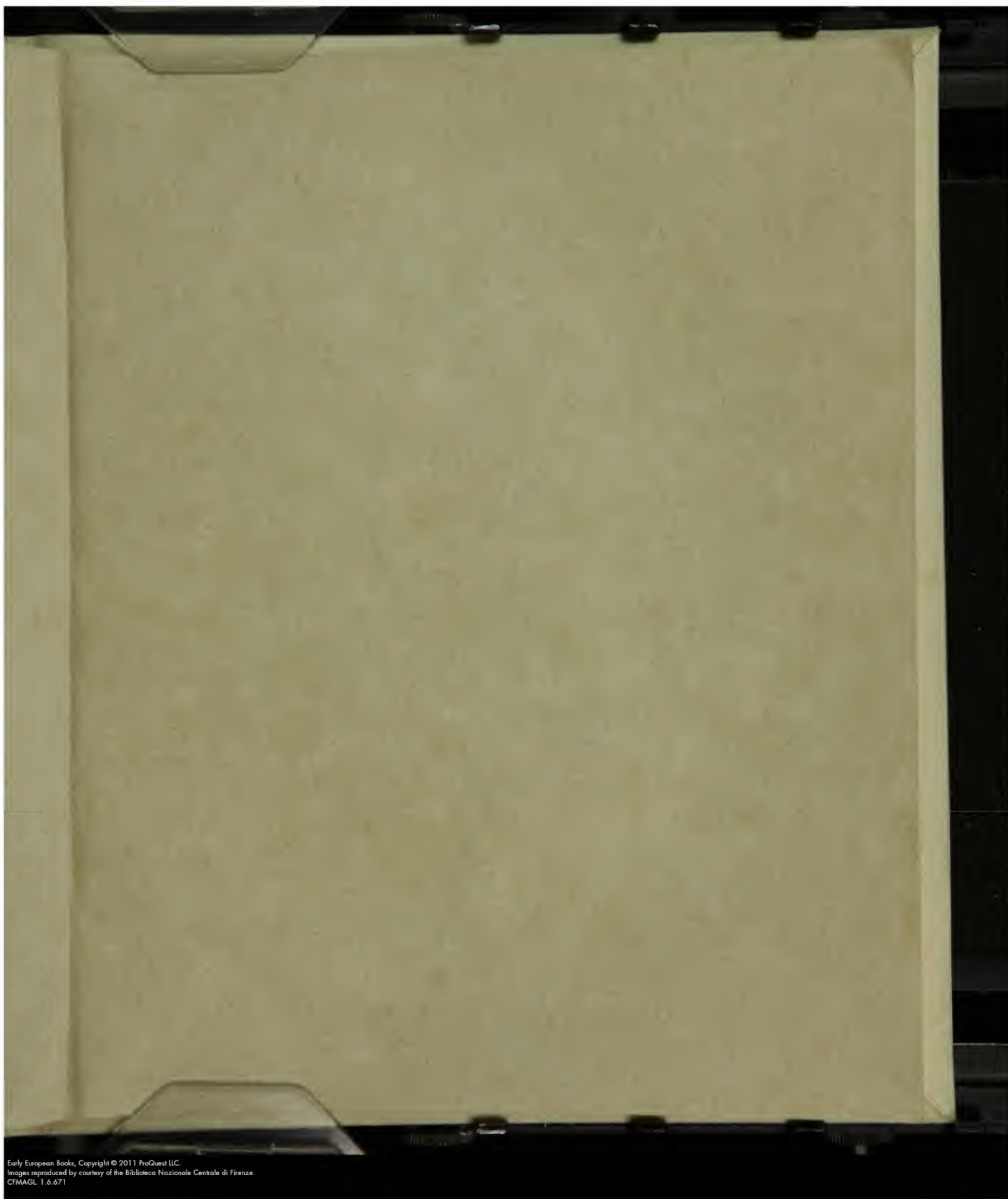

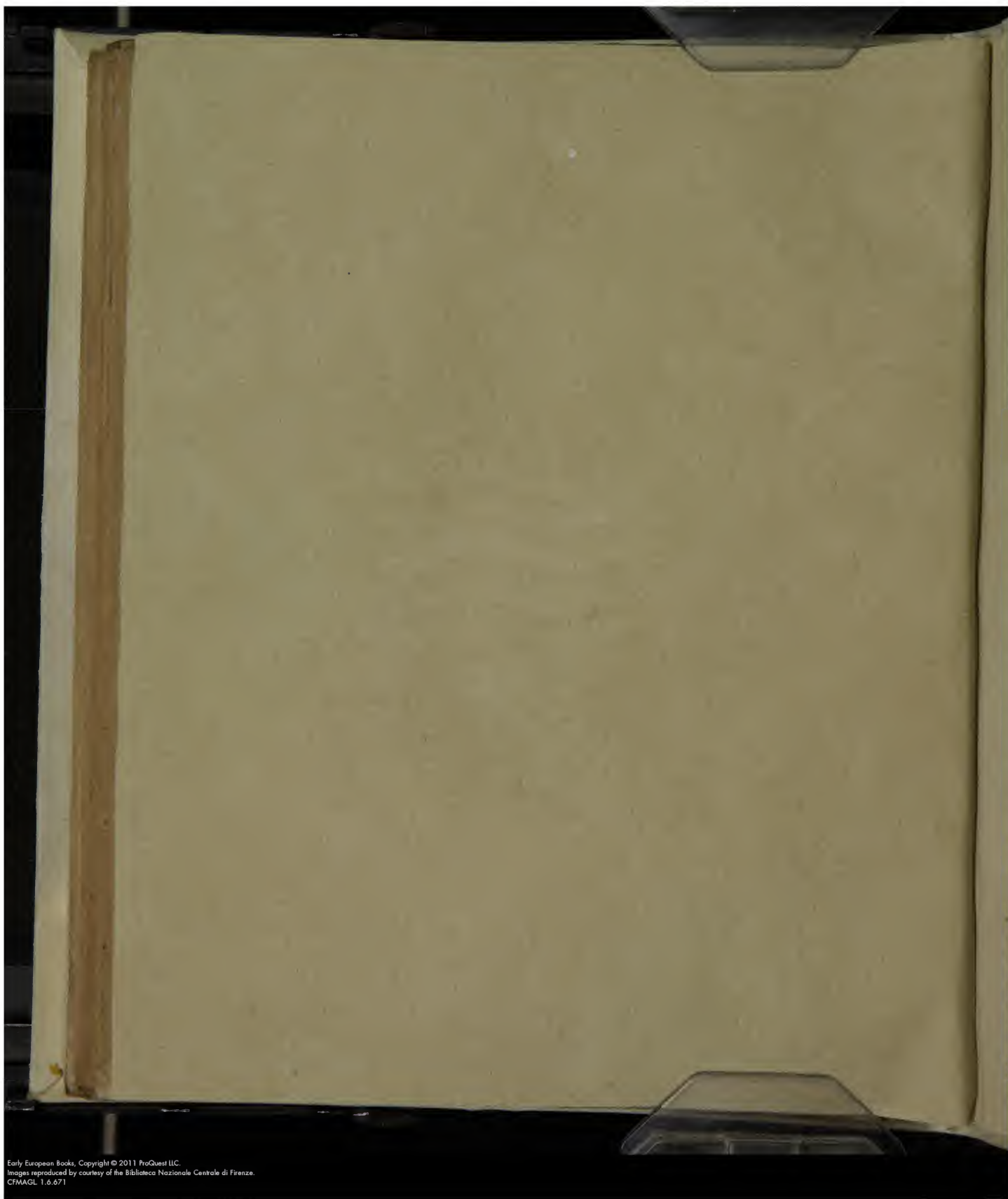

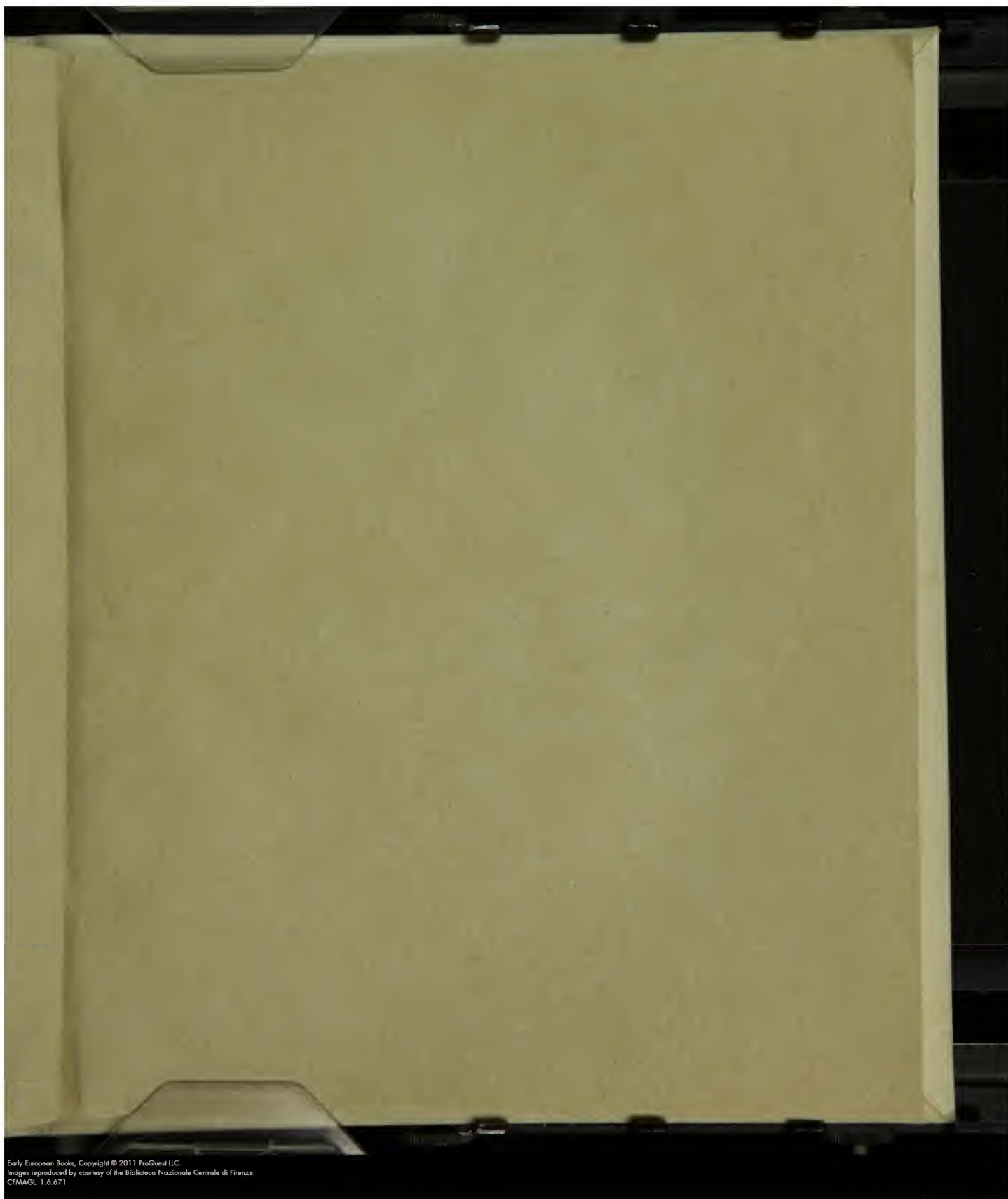

005644301

